

КАТРИН СТОУН ДРУГАТА БЛИЗНАЧКА

Превод от английски: Златина Тенева, 2003

chitanka.info

ПРОЛОГ

Пасифик Хайтс

Сан Франциско

14 януари

— Няма да се ожениш за нея!

— Не, мамо. Ще се ожения. — Изражението на Алън Форестър беше спокойно, също както гласът му. Беше очаквал тази реакция, най-вече от майка си — включително и престоленото ѝ учудване. И Розалинд, и Гавин Форестър отлично знаеха какво е „важното нещо“, което иска да обсъдят. — Надявах се, че сватбеното ни тържество ще се състои тук.

Домът на семейство Форестър беше френска провинциална къща, оцеляла след всички земетресения в района на Бей през последните сто години.

Но сътресението, което Алън усети сега, беше емоционално. Майка му беше опасна. Е, той също. Все пак беше неин син.

Розалинд щеше да каже какво мисли. Добре. Имаше това право. Баща му също щеше да изкаже мнението си. Алън вярваше, че то щеше да надделее. Въпреки аристократичното им наследство и закърнялото класово съзнание, заложено в тяхното ДНК, родителите му бяха разумни човешки същества.

— Можеш да се ожениш тук, скъпи. Бихме искали. Но... за нея?

— Клер, мамо. Името ѝ е Клер. Тя е единствената жена, за която искам да се ожения.

— Алън, тя трудно може да се нарече жена.

— След две седмици ще навърши двацет и една. В деня на сватбата ни.

Розалинд пребледня, но реши да не коментира двуседмичния срок. Нито би могла да се хване за шестте години разлика, след като нейната с Гавин беше седем. Щеше да е безполезно и да изтъква, че Алън и Клер се познават от по-малко от три месеца. Нейната любов към Гавин беше буквално от пръв поглед.

Но Розалинд Елизабет Пейдж и Гавин Алън Форестър бяха идеалната двойка. Атъртън и Пасифик Хайтс. Васар и Йейл. Единствен наследник и единствена наследница на огромно състояние в кораби и влакове.

Докато Клер и Алън...

— Алън, ти си хирург в един от най-добрите медицински центрове в света. А тя е хипи, дете на цветята, с всичко, което това включва. Марихуана. Безразборни връзки. Ел Си Ди.

Алън беше очаквал този ход. Но не бе очаквал, че ще го заболи толкова. Знаеше, че Клер не беше дете на цветята, а забравено дете, четвъртата дъщеря на родители, които се надяват на син. Единайсет минути след появата на Клер надеждата им се осъществи. Нейният брат-близък Роби се появил с триумфален вик.

Две последователни бременности довели до раждането на още две момчета и семейство Макензи добило завършен вид. Три жизнени момичета. Три снажни момчета. И Клер, близначката, другата близначка, завързакът в червеникавозлатистото котило, миниатюрна във всяко едно отношение. В редките случаи, когато проговаряла, гласът ѝ се губел сред врявата. Кое то всъщност нямало значение, призна тя на мъжа, когото обичаше. Преди тяхната любов не е имало много за казване. Като изключим домашните, картините си бяха само нейни. Защо да показва на семейството си рисунки, които учителите ѝ вече бяха заклеили като твърде пастелни. Изкуството на Клер бе едва забележимо, като самата нея. Почти недоловимо. Не съвсем невидимо все пак. Но дори това ефирно присъствие беше прекалено, поради известна скованост, засилвана от жалките ѝ опити да се впише в нормите. Клер не се вписваше. Не би могла. Знаеше го. Семейството ѝ също. Всеки в Сарас Орчард, щата Орегон го знаеше. Така че новината, че Клер Макензи си е купила едноръчен автобусен билет до Сан Франциско беше посрещната със сладко-горчива смесица от облекчение и съжаление.

Клер можеше да се превърне в дете на цветята. Пътуването я отведе до равнината на изгубените души. Но за разлика от много от носещите се цветове, преждевременно напусналата гимназия ученичка имаше една страст.

Не бе мислила да продава картините си; дори не бе смятала да опита. Но минавачите се възхищаваха на акварелите върху статива на

уличната художничка и не след дълго тя започна да посреща нуждите на скромното си съществуване единствено чрез картините си.

На Алън му се щеше да разкаже на родителите си историята на жената, която обичаше. Някой ден щеше да го направи. Но днес това щеше само да подхрани увереността на майка му, че Клер не е подходяща за него. Че сигурно у нея има нещо ужасно сбъркано. Защо иначе собственото ѝ семейство би я пунало да си тръгне с такава охота?

— Бременна ли е? — попита Гавин.

— Защото ако е така — додаде Розалинд, — има какво да се направи.

Алън очакваше честна битка. И може би това беше честно. Може би беше честно в битката родителите да залагат на всичко, което беше добро за детето им — особено когато това дете, както в неговия случай, беше единствено.

Но Алън не оценяваше честността. Беше изтощен, тъй като беше дежурен и бе оперирал в продължение на тридесет и шест часа без прекъсване. Но по-непреодолима от нуждата му за сън беше нуждата му от Клер.

Къщата на родителите му беше на три пресечки пеша от медицинския център „Пасифик Хайтс“. Една лека разходка. Освен ако, както тази вечер, си си забранил да се отбиеш в собствения апартамент, за да се срещнеш с жената, която обичаш, както обикновено.

Направи го, защото беше решен да остави този разговор зад гърба си, зад гърба на всички тях. Ако можеха.

— Нима казваш, че би искала тя да абортира моето дете? Твоето внуче?

— Откъде можеш да си сигурен, че е твое? Искам да кажа, Бог знае с колко...

— Майко, внимавай. Говориш за бъдещата си снаха. Твоята девствена снаха. Клер не е бременна. Още не.

— Алън, защо точно тя? Какво намираш в нея?

— Клер, мамо. Това, което виждам в Клер, е животът ми.

— Но тя...

— Не е като нас? Почвам да мисля, че си права. Тя е мила, любяща...

— Алън, ние те обичаме!

— Знам. Поне така мислех. Но ако е така, ще обичате и Клер. — Алън гледаше майка си в очите, докато тя не извърна поглед, тогава впери поглед в баща си, един от първите адвокати в Бей. — Татко?

— Мислил ли си за брачен договор? Препоръчително е, Алън. Сигурен съм, че и Стюарт ти е казал същото — или ще ти го каже, когато му съобщиш плановете си.

Стюарт Доусън и Алън Форестър бяха приятели от първата си година в Станфорд. И независимо от бедния му произход и съмнително потекло, родителите на Алън го бяха приели като свой отдавна загубен син. Да, семейството имаше значение за Гавин и Розалинд. Доброто възпитание даваше известни гаранции.

Но едно дете не би могло да отговаря за обстоятелствата около раждането си, при условие, че се пребори с трудностите по най-приемливия според Гавин и Розалинд начин — като се образова. Стюарт бе преуспял в това. Завършил Станфорд с отличие, той продължаваше да се издига. Беше на път да стане съдружник във „Форестър, Грант и син“.

Стюарт беше с Алън на площад „Жирардели“ в нощта на Все светии. Беше станал свидетел на мига, на вълшебния миг, в който Клер и Алън се срещнаха, и още тогава се беше съгласил да им стане кум. И единственият съвет на адвокат Стюарт Доусън беше: „Побързай да се ожениш за нея. Не я изпускай“.

— Нека не намесваме Стюарт в това — каза Алън.

— Добре — съгласи се Гавин. — А договорът?

— Знам каква отговорност поемам. И се отнасям сериозно към това.

Гавин Форестър отвърна с мълчание — нещо, което не би направил в съда.

Но усети предизвикателството в липсата на отговор от страна на сина си. „Ще се омъжа за Клер. И няма да я накарам да подпише нищо друго, освен свидетелството за брак. Така че, довери ми се. Вярвай ми.“

От раждането на Алън Гавин и Розалинд правеха само това. Усмивката на Гавин показваше, че не смята да престане сега.

Гавин беше на негова страна, но Розалинд упорстваше.

— Ами Мариел!

— Какво за нея? — Невинният въпрос на Алън беше толкова неискрен, колкото престореното учудване на майка му относно това, че ще се жени.

— Какво ще й кажеш?

— Че е поканена на сватба на 28 януари. Ако не тук, някъде другаде.

— Ще бъде съсипана. Сигурна съм, че тя вярва, че ще се одобри един ден.

— Напълно съм сигурен, че не е така. Щеше да ми каже.

Мариел Ланкастър не беше срамежлива, особено когато ставаше въпрос за нещо, което искаше. А когато това беше мъж, тя беше извънредно пряма. И уверена. Тя също така беше, до преди две години, най-голямото увлечение на Алън. Тази връзка очароваше Розалинд. Според нея Мариел беше идеална за Алън. От Мейн Лайн, Филадельфия, с магистърска степен по бизнес администрация в Станфорд.

— Освен това — каза Алън — няма за какво да се одобряваме. Нищо не се получи — нещо, което Мариел разбра преди мен. Сега сме по-близки, отколкото когато бяхме заедно. Тя ще се радва за мен. Стюарт също. Както и всеки, който ме обича — и всеки, който ме обича, ще обича и Клер.

— О, Алън!

— Обичам я. Странно, но и тя ме обича.

— Странно!

— Мисля, че е странно, че жената, с която искам да прекарам живота си, също иска да прекара живота си с мен.

Разбира се, че ще иска да прекара живота си с Алън, мислеше си Розалинд. Всяка жена би искала, дори ако синът ѝ нямаше и пукната пара. Но Клер беше момиче, което нямаше нищо, и богатството на Алън и неговият блясък не можеше да не бъде взето под внимание.

Розалинд се чудеше дали да не изтъкне пред Алън тази очевиден факт, когато той кротко я увери:

— Тя не е златотърсачка, майко.

— Не казвам, че...

— Тя е златото.

Розалинд въздъхна. Тежко. Но едва доловимата ѝ усмивка показва, че се е предала. Никога нямаше да спечели тази битка. Тя въздъхна

отново, за тежест, преди да се предаде окончателно.

— Е, май имам да подготвям сватба...

От Розалинд Форестър не би излязъл добър играч на покер, не че някога щяхте да я видите да играе покер. И все пак, заради сина си, тя възнамеряваше да прикрие скептицизма си относно младата жена, която бе станала едно след друго негова годеница, негова жена, и която в началото на декември щеше да роди детето му.

Първоначалните усилия на Розалинд рухнаха. За съжаление. Но това, което имаше значение, бяха намеренията ѝ, а тя наистина полагаше усилия. Помагаше ѝ това, че Алън беше толкова щастлив, а Гавин, Стюарт и Мариел бяха в нейния лагер.

Но най-вече помагаше това, че Клер си оставаше Клер. Тя не се опитваше да спечели благоволенieto на свекърва си, нито на някой друг. Момичето от Сарас Орчард, Орегон, не направи нищо, което щеше да се окаже болезнен и отчаян опит да се впише в света на Форестър. Причината не беше враждебност към префинените ешелони на висшето общество. Нито огорчение от това, че никога няма да е една от тях. Нито озлобление срещу тези, които бяха.

Клер не притежаваше нищо от това. Тя беше просто една влюбена жена.

Клер не беше спечелила напълно Розалинд — или може би свекърва ѝ не го беше осъзнала напълно — когато предложи младоженците да се преместят у тях.

Къщата беше идеална за това със своята уединеност и простор. Алън и Клер щяха да имат на разположение едно цяло крило, което да боядисат по свой избор, и където да живеят както искат. Нито на Розалинд, нито на Гавин се налагаше да минават през тежките дървени врати.

Но Алън искаше да покаже на родителите си — както и на Стюарт и Мариел — какво е сътворила неговата артистична съпруга. Как е преобразила дома им.

— Създава усещане за пролет — не скри одобрението си Розалинд. — Като букет за Деня на майката.

— Съвсем истински, с розови цветове — довърши Мариел, когато стигнаха до детската стая, боядисана в нежно розово. — Очарователна е! Но аз мислех, че Клер не си е правила тестове. Дори ултразвук.

— Не е — каза Алън, — няма нужда.

— Тогава откъде знаем, че бъдещото ми кръщелниче, ето бъдещо кръщелниче — Мариел хвърли една сияйна усмивка към Стюарт, — ще бъде момиченце?

— Не знаем — отвърна Розалинд. — Нямаме данни. Но Клер е толкова сигурна, че носи в себе си балерина, колкото уверена бях аз на времето, че ритачото ми бебе ще е момче.

Почивката на семейство Форестър в края на октомври във вилата в Пейбъл Бийч беше планирана далеч преди Клер да разбере, че е бременна. Но новините не промениха плановете. Бяха направени допълнителни резервации за бъдещите кръстници.

Дали ще отидат до Кармел зависеше от това как ще се чувства Клер пет седмици преди термина.

Добре, съгласи се тя. Чудесно. Лекарят даде съгласието си. Клер беше образец на добро здраве. Шестимата щяха да пътуват с две коли, семейство Форестър с мерцедеса на Гавин, а Мариел и Стюарт — включени в плановете от пролетта — с ягуара на Мариел.

Предварителната уговорка обаче претърпя промяна, когато Мариел пристигна в дома на Форестър без Стюарт. Тя ги информира, че е възникнал проблем с едно дело, с което Стюарт решил да се заеме лично — в Чикаго. Беше заминал за Уинди сити и щеше да излети от О'Хеър за Монтърей, веднага щом постигнеше споразумение с адвокатите на другата страна.

Мариел вече беше решила, че Клер ще пътува с нея. Настояваше за това. Била се настроила за безгрижен „женски разговор“.

Според прогнозата, до вечерта щеше да се разрази буря. Небесата вече плачеха. Но в двете коли беше напълно безоблачно.

— Никога не съм виждала Алън толкова щастлив — превъзнасяше се Мариел. — Не мисля, че има по-щастлив хирург в историята на хирургията. Нито по-щастлив мъж, може би!

— Алън обича работата си.

— Да, така е. Но Клер, той обича теб още повече.

Алън й беше казал: Остави Мариел да бъде твоята по-голяма сестра, която не си имала. Тя го иска. Истина е, че понякога е малко

деспотична и не се отказва лесно, когато намисли нещо, но те харесва. А тя не харесва всички.

— Благодаря ти, Мариел.

— Няма защо. А сега нека поговорим за тържеството за бебето. Сигурна ли си, че не искаш да поканим никой друг?

Домакините на тържеството — Розалинд и Мариел — бяха поканили всичките си приятелки, което означаваше, че списъкът с гостите приличаше на класация на най-влиятелните жени. Розалинд очакваше една от тях да долети от Палм Спрингс специално за тържеството.

— Никой не отказа поканата.

— Това не ме изненадва.

— Алън, не ми изглеждаш доволен. Да не би да се тревожиш, че Клер ще се развълнува прекалено.

— Да, малко.

— Тя казала ли ти е нещо такова?

— Напротив — призна той, — така щяла да се почувства добре дошла.

— Тя е добре дошла. Наистина. — В гласа на Розалинд имаше същата топлина, както в този на сина ѝ. — Алън, ние я обичаме. Толкова сме благодарни, че е сред нас.

Разговорите продължаваха да са ведри, дори когато заваля и задуха силен вятър. Гавин караше по-внимателно от всякога и повече, отколкото бе необходимо. Ниската скорост задължаваше Мариел, която не бе особено внимателна, да прави същото. Рефлексите на петдесет и четири годишния Гавин Форестър бяха отлични. Както и зрението му. Той редовно печелеше на ракетбол срещу два пъти по-млади играчи — на възраст колкото Алън.

Гавин забеляза сърната в мига, в който копитото ѝ докосна паважа. Миг по-късно видя как разтревожените ѝ родители препуснаха да я настигнат.

Гавин зави, овладя волана, после погледна в огледалото за обратно виждане, за да се увери, че семейството елени, както и Мариел и Клер са добре. Наистина бяха.

Гавин още не беше набрал скорост — и за всеобщо учудване се появи втора сърна. Тя също се стрелна — близначката, забравената сърничка — която отчаяно се бореше да настигне семейството, което я беше изоставило.

Гавин отново зави рязко. Спаси и нея. Пътят правеше остър завой точно там, където той зави за втори път и веднага след завоя едно голямо виолетово петно от масло блестеше върху сивия мокър път. Гавин не можа да го избегне; никой шофьор не би могъл. И съдбата на собственото му семейство бе предрешена. Гавин продължаваше да натиска предупредително и тревожно клаксона, дори когато колата се плъзна върху петното и полетя стремглаво надолу.

Надолу.

Надолу.

— Не! — изкрещяха Мариел и Клер, в мига, в който завиха и видяха как колата прелетя над скалата.

Ягуарът на Мариел също занесе върху петното. Но по-ниската му скорост, благодарение на предупреждението на Гавин, позволи на Мариел и на шофьорите на другите четири коли зад тях да спрат. Единият от шофьорите тръгна незабавно да потърси помощ. Останалите три блокираха пътя, за да предотвратят нова трагедия, докато Клер и Мариел се втурнаха към мястото на катастрофата. Спускането беше стръмно и изпълнено с надежда.

Металносиният седан не беше обгърнат от пламъци. Летящата кола по чудо се бе приземила на лявата страна. Разбира се, гладката ѝ повърхност беше наранена. Лошо ожулена. Също както и хората в него. Утре мускулите им щяха да са схванати до болка. Но една гореща вана в Пебъл Бийч щеше да облекчи болката в мускулите им, също както и коктейлите край горящата камина, последвана от вечеря в апартамента им край морето, в халати и по чехли, ако искаха, а после щяха да легнат и добре да се наспят.

Но за родителите на Алън нямаше да има болка в мускулите. Нито гореща вана, нито камина, нито водка „Колинс“, нито шампанско. Задвижващият вал, счупен при удара, се бе врязал в сърцето на Гавин. На пръв поглед Розалинд изглеждаше в безсъзнание, но невредима, но това, което бе останало от другата половина на лицето ѝ разкриваше ужасната истина.

Гавин беше мъртъв. Розалинд също.

А синът им? Жив, в съзнание, осъзнаващ болезнено ясно, че окървавените лица на баща му и майка му бяха съсечени. Алън съзнаваше и собственото си положение. Залостен сред железа, неспособен да помръдне, с мускули, които никога вече нямаше да усетят болка — но щяха да крещат, както вече крещяха, тъй като вече започваха да умират. Доктор Алън Форестър знаеше, че раните му са смъртоносни. Но се усмихна на Клер от лъскавия си син ковчег и кимна успокоително, че е добре. Алън не каза, че е добре, даже безгласно. Не можеше, тъй като се страхуваше, че и при най-лекото помръдване на устните му, щеше да бликне кръв.

Силният кръвоизлив в белите дробове се разпространяваше, като се надигаше в гърлото му отново и отново, въпреки усилията му да преглъща. Със стиснати устни и челюсти Алън се усмихна на Клер през предното стъкло. Тя също му се усмихна, сякаш бе повярвала на лъжата му — и когато плацентата се откъсна от утробата ѝ и тя разбра, без да погледне, че това, което се стича по краката ѝ е кръв, Клер също излъга.

— Алън, започва се. Затова е този учуден поглед, който несъмнено си забелязал. Да, признавам, че малко боли. Но няма нищо, моя любов. Нищо! Това означава, че нашето прекрасно бебе е на път. Точно навреме. Чуваш сирените, нали? Много фелдшери, Алън, много — вече почти пристигнаха. Докато едни те вадят от колата, други ще ми помогнат да родя нашето момиченце. Тя няма търпение. Исква да види татко си веднага. Скоро ще я държиш в ръце. Алън, ще държиш нашата дъщеря. Нашата Елизабет Пейдж. Скоро.

Бяха избрали името преди седмици и смятаха да го съобщят този уикенд.

Но в слънчевата кола, две мили преди да излети, Алън бе разкрил името на бебето пред баба му — покойната вече Розалинд Елизабет Пейдж. Алън искаше Клер да научи колко щастлива беше Розалинд, колко трогната, колко развълнувана — и че се тревожеше за снаха си, която беше обикнала. Не би ли трябвало бебето да бъде кръстено и на майката на Клер? Алън сигурен ли беше, че това е което Клер иска? Напълно сигурен, беше казал Алън на майка си през тези две последни мили: Сега ние сме нейното семейство.

Тогава вълнение се бе надигнало в гърдите му, както сега — кръвта в гърлото му. Толкова много кръв. Още и още кръв. Не можеше

да свари да я преглътне и с всяка следваща глътка ставаше все по-слаб. Пукнатините върху стъклото ставаха все по-размазани, както и прекрасните черти на лицето ѝ зад него.

Въпреки това и въпреки безстрашната ѝ усмивка, лекарят видя това, което Клер не можеше да скрие. Пребледняването, сякаш и тя губеше кръв. И болката, много по-силна от леката, която признаваше. И страхът. И ужасът.

Страхът на майката за съдбата на нероденото ѝ дете.

Алън не можеше да помръдне. Слаб. Умиращ. Но присви гърло, за да спре надигащия се прилив на кръв достатъчно дълго, за да изрече нужните думи.

— Клер, обичам те. Обичам те.

ПЪРВА ГЛАВА

Медицински център „Пасифик Хайтс“

Сан Франциско

2 ноември, събота

31 години по-късно, в наши дни

Гуинет Анджелика Сейнт Джеймс нямаше спомен да беше стъпвала в болница досега. По всяка вероятност бе родена на открито зад някоя дюна или под свод от борови клони. Майка ѝ не я бе изоставила там. В края на октомври никое новородено не би могло да оцелее — особено, ако е родено като нея, както монахините ѝ бяха казали, по време на буря.

Гуен така и не бе разбрала, че майка ѝ е вървяла в дъжда до манастира Сейнт Джеймс, когато една добра самарянка предложила да я откара. Именно самарянката дала на сестра Мери Катрин новороденото момиченце, едно много здраво дете, което не се наложило да водят в болница.

И сега, за първи път през нейните трийсет и една години на добро здраве, Гуен престопа прага на болницата не заради здравословен проблем. Причината бе по-скоро козметична. Лазерната хирургия беше много популярна. Резултатите бяха впечатляващи. Лазерната клиника в Медицински център „Пасифик Хайтс“ предлагаше най-съвременна технология и персоналът ѝ беше световноизвестен. Гуен не би могла да мечтае за по-добро място, където да разпита относно прецизната процедура (кръвоносен съд по кръвоносен съд) с лазерни лъчи върху една четвърт от лицето ѝ. Нито би могла да мечтае за клиника, където има по-голяма вероятност за постигане на резултати, които да променят живота ѝ.

Единственото, което беше нужно да направи, беше да попита — ако смееше.

Гуен отпрати мисълта като отметна глава. Въпросът — ще се промени ли? Би ли могла? Щеше ли да посмее? — не беше нов, а

причината за днешното посещение беше истинската смелост: смелостта на една осемдесет и една годишна прабаба.

Луиз Йохансън беше водила ожесточена борба с рака и въпреки че се предаваше, окончателната победа щеше да е нейна. Тя се прибираще вкъщи, за да прекара оставащите часове, минути, секунди, които силите ѝ щяха да позволят.

Внучката на Луиз, Робин, беше тонрежисьор в телевизия „Фокс“, където гримьорката Гуен Сейнт Джеймс подготвяше стожерите на ефира да застанат пред камерите за обедните и вечерните новини.

Гуен знаеше, че бабата на Робин се бори с рака. Всички там знаеха. Но Робин споделяше най-много с Гуен, описваше всяка стъпка от лечението, всяка емоционална промяна. Тя споделяше с Гуен и благодарността си към онколога, който беше до Луиз във всеки момент. Доктор Пейдж Форестър беше поддържала живота на Луиз дотогава, докато Луиз искаше да се бори. Понякога доста умело, като внимателно балансираше ефективността на хемотерапевтичните средства и тяхната токсичност.

Но днес Луиз се прибираще у дома с вярата, че може да се пребори със страха от последните мигове. Боеше се, че видът ѝ щеше да е твърде ужасяващ за внуците ѝ. Беше отслабнала страхотно. Скулите ѝ бяха изскочили и кожата ѝ висеше.

Може би не трябваше да се прибира вкъщи. Робин се обърна към Гуен за съвет. Имаше ли начин да ѝ придаде по-свеж вид, без да я направи да изглежда като клоун — или още по-лошо, като труп, натъкмен от неопитен погребален агент? Дали Гуен не може да ѝ предложи по-различен начин на гримиране, обратното на това, което правеше за магнетичната водеща с най-висок рейтинг, Мадолин Митчел? Някоя рядко използвана техника, при която лицето изглежда пълно, не слабо?

Гуен предложи да гримира Луиз. Естествено. Би го направила, независимо дали живееше близо или далеч от болницата. По случайност апартаментът ѝ се намираше на две минути път пеша; щеше да отиде в болницата, когато Робин поиска. И така, всичко беше решено. За Луиз щеше да е най-добре, ако двете с Гуен са сами по време на гримирането, между 1:30 и 2:00, след което Робин и доктор Форестър, която бе заминала за уикенда, но щеше да се върне, за да се сбогува, щяха да се появят.

Независимо как щеше да изглежда Луиз след грима (дори Гуен не можеше да направи много) и внучката, и онкологът ѝ щяха да я склонят да остави дежурните да я качат в застланата с възглавници кола на Робин. Гуен пристигна в болницата в 1:15. Притеснението ѝ, а не факта, че бе подранила беше причината, поради която дългите ѝ крака запристъпваха по-бавно. Досега не беше виждала човек, съсипан от рак. Или от каквато и да е болест. Нито беше стояла при някой, който знае, че ще умре след броени часове. Гуен се закле да направи всичко възможно този ден да бъде прекрасен за Луиз. Каквото и неудобство или дори тревога да изпита тя самата, щеше да го прикрие.

Някак.

Гуен имаше какво да си спомня. Вярно е, че вече шестнайсет години никой не бе реагирал при появата на Гуен Сейнт Джеймс по друг начин, освен с нескрито одобрение. Но спомените за съжалението, дори ужаса лесно нахлуваха обратно.

Вторият поглед беше най-труден — когато най-напред видяха хубавата страна на лицето ѝ и тя усетеше желанието на този, който я наблюдава, да види останалото. И когато го видеше, прибързаните очаквания правеха шока още по-шокиращ. Гуен не хранеше празни надежди за това как ще изглежда Луиз. Всъщност бе прекарала една неспокойна нощ, представяйки си най-лошото. И ако действителността се окажеше още по-ужасна, нямаше да има втори поглед. Нито неволен възглас на отвращение. Гуен беше чувала и това.

Не беше единствената, която наближи болницата. Не само нейните дълги крака внезапно забавиха стъпките си.

Другата жена вероятно се надяваше, че няма да достигне до тежките стъклени врати в същия миг, в който и Гуен. Че ще предотврати неизбежната — макар и мимолетна — среща с непознат? Не, не беше това. Тя не забелязваше Гуен. Или каквото и да било друго. Вървеше с наведена глава, потънала в мисли. Облечена бе в коприна и кашмир, в различни нюанси на кремаво и черно, в ансамбъл от панталон, блуза, сако — и перли. С този елегантен тоалет можеше да отиде където и да е в този изискан град. Нещо в поведението ѝ говореше, че би била приета добре... навсякъде.

Но тя не се беше запътила към някой търг в Батърфийлд. Нито към някоя изложба на бижута в Тифани или Пърл Мун. Не отиваше и на рецитал в Ноб Хил — само за покровители на гилдията — в изпълнение на виртуозния челист на симфоничния оркестър. Вместо това отиваше на посещение в болницата. Приближаваше я с трепет. За да се сбогува с умиращата си баба или дядо може би, или родител, съпруг... дете.

Или тя самата беше пациентка. Мисълта хрумна на Гуен в мига, в който зърна лицето ѝ, оградено от стилно подстриган ореол тъмнокестенява коса. Косата беше гъста и лъскава, но лицето беше слабо и бледо. А в тъмносините ѝ очи имаше тревога. Може би тя също се беше запътила към северното крило, където беше онкологичното отделение.

Гуен първа стигна до вратата и я отвори широко.

— О! — възкликна аристократичният глас. — Благодаря.

— Моля — усмихна се Гуен. И я прониза необяснима болка за тази непозната.

— Помогнете ѝ — шепнеше тя, докато елегантната жена пресичаше фойето. — Някой да ѝ помогне. Моля Ви.

Все някой щеше да го направи, реши Гуен. Пътешествието от фойето до раковото отделение беше пътешествие през ярко осветен коридор с искрящи стени, лъскав под и усмихнат персонал. Посланието беше повече от ясно.

Това беше място за живот, не за смърт. Дом на надеждата, не на отчаянието. Всеки, който имаше куража да потърси помощ, щеше да я получи, стига да има смелостта да продължи.

Да се изправи лице в лице с Луиз Йохансън, което Гуен щеше да направи. Без втори поглед, закле се тя. Без значение колко съсипана изглежда старицата. Но Гуен не можеше изцяло да сдържи учудването си. Възрастната жена не беше свита на кълбо в леглото си. Леглото беше току-що оправено, наистина, сякаш това беше хотел. Впечатлението за хотел, при това голям, отговаряше на обзавеждането. И на гледката. Луиз се наслаждаваше и на двете — на панорамата на побелелия океан, който наблюдавайте от удобния си плюшен фотьойл, разположен до прозореца. Халатът на Луиз беше пухкав, също като одеялото, което висеше от скута ѝ до пода.

А самата Луиз? Като скелет. Като мъртвец. Но очите ѝ заблещукаха и отпуснатите ѝ мускули разтеглиха белите като тебешир устни в дръзка усмивка.

— Приличам на леко претоплен мъртвец, нали?

— Не. Изглеждате... — „толкова жива, твърде жизнена за човек, който умира...“ — Прекрасно.

— Ха!

— Наистина.

— Вие трябва да сте Гуинет Сейнт Джеймс, вълшебната гримьорка. Вие сте само за корицата на „Вог“. Честна дума, погледнете очите си, толкова честни, добри и сини като незабравки. А косата ви. Медена! Робин каза, че сте красива като фотомодел, и е била права.

„Не, не е била.“

— Е, госпожо Йохансън, аз съм Гуен.

— Луиз! Моля Ви. Робин ми каза също така колко мила сте с всички, включително с окаяните и измъчените. Виждам, че и за това е била права. Надявам се, че не сте толкова мила, че да ми кажете, че не се нуждая от грим.

— Не се нуждаете. Но вярвам, че мога да измисля нещо по-свежо и забавно.

— Тогава обезателно го направете! Винаги много съм харесвала забавните неща.

— Чудесно.

Гуен притегли още един фотьойл и седна срещу Луиз.

— Е, да видим в какво настроение сте днес.

— Мрачно с известни проблясъци.

— Не. Това не е, което виждам.

— Как е възможно?

Гуен се усмихна.

— Носи се слух, че мога да виждам и това, което се крие под външността.

— Истинската същност на човек? Оставете я да изплува?

— Опитвам се.

— Къде се крие истинската същност? В сърцето? В духа? В душата?

— Не знам — промълви едва чуто Гуен. Но и тя се замисли.

— Дали някои се раждат безлични?

„Само аз.“

— Някой личности са по-колоритни от други. Вие, например. Само почакайте да видите палитрата, която крещи да излезе навън.

Гуен изучава лицето на Луиз още малко, после кимна решително.

— Добре, имам план. Първо малко овлажнител...

— Кожата ми е доста суха.

Гуен докосна застаряващото лице. Кожата беше толкова топла. Жива. И тънка като хартия. Цигарена хартия, увиснала върху лицеви кости.

— Не съвсем. Винаги използвам овлажнител. Открих, че това е, което запазва най-добре грима. Просто затворете очи и се отпуснете и... Не гледайте, докато не приключа.

ВТОРА ГЛАВА

— Бабо! — възкликна Робин трийсет минути по-късно. — Прекрасна си.

— Съмнявам се.

— Не си ли се видяла още?

— Не още — отвърна Гуен, като не сваляше поглед от Луиз, докато Робин се приближаваше. — Впечатляващо е, че дори не направи опит да погледне.

— Казахте ми да не го правя. А и при моите седемдесет и девет години на тази земя и тригодишната ми борба с рака отстъпчивостта е второто ми име. Нали, Пейдж?

— Така е — отвърна един друг глас. Аристократичен глас. — Боже мой, Луиз, почакай да се видиш!

— Кое то ще стане след десет секунди.

Гуен огледа критично лицето на Луиз и се зае да изучава внимателно косата ѝ. Робин ѝ каза, че снежнобелите коси са изчезнали след хемотерапията, но избуяли отново с пълна сила, когато ракът се завърнал с пълна сила. Гуен прибра буйните, разбъркани кичури, като остави косата да се спуска около лицето, но оголи раменете и врата. После, доволна от вида на вдигнатата коса, тя извади шнолата, която прибираще собствените ѝ медни къдрици в небрежна прическа, и закрепил кока с нея.

— Готово. Същинска Хелън Хейс. Време е да се видиш.

Докато посягаше към огледалото в чантичката си, тя погледна Робин и лекарката до нея — елегантната жена, на която отвори вратата — която се усмихна на съвпадението.

— Здравей, Гуен. Аз съм Пейдж.

— Здравейте.

„Помогнете ѝ. Някой да ѝ помогне.“

Гуен още чувстваше настоящата молба. Защо? Самата доктор Пейдж Форестър беше от тези, които помагат на хората. Една от най-добрите. Ами вълнението, което Гуен долови? Луиз беше само една от

многого грижи на Пейдж. Отделението беше препълнено. Дори пациентите с най-голям късмет — тези, които прекарваха съботната вечер у дома — не й излизаха от ума.

Но заради Луиз Пейдж прикриваше всяка видима тревога, която би могла да бъде скрита без грим. Огромни количества фон дьо тен щяха да са нужни, за да скрият сенките от умора под очите на Пейдж. Тази умора не оставаше скрита за пациентите. Робин спомена за това, докато разказваше с благодарност за лекарката на Луиз. Може би сенките дори бяха утеха за тях — доказателство, че Пейдж Форестър се бори заедно с тях, заради тях, денонощно.

Пейдж се бореше и сега, помагаше и сега, като насърчаваше обзетата от колебание Луиз да се погледне в огледалото.

— Луиз, струва си.

— Добре. Ето сега. О! О, боже! Не мисля, че изглеждах така добре в деня на сватбата ми. Ако дядо ти можеше да ме види... Е, може и да успее. Може би с овлажнителя, който Гуен използва, гримът ще издържи, докато се видим отново.

— Бабо...

Луиз отпъди с ръка трогателната загриженост на внучката си. Помахването беше весело и звънливо. Сватбените пръстени на Луиз, носени през шейсет и трите години брачен живот и през четиринайсетте месеца след смъртта на съпруга ѝ, се раздвижиха свободно по костеливия ѝ пръст.

— Чувствам се на осемнайсет. Като булка в розови и прасковени цветове. Това ли са цветовете ми днес?

— Мисля, че да.

— Аз също. Не само се чувствам прекрасно, но и в цветущо здраве. — Руменината на Луиз под ружа, нанесен от Гуен, беше доказателство за крехкия ѝ, но бодър дух. — Гуен, ти си невероятна.

— Не, Луиз. Ти си невероятна.

— Благодаря ти, мило момиче. Благодаря и на трите ви, че ми подарявате този ден. — Звънтящата ръка на булката отпрати и отговорите, и тъгата. — Бях благословена. Живях пълноценен живот. Направих най-доброто, на което съм способна. Мога да кажа честно, че не съжалявам за нищо. Пожелавам на всички вас такова щастие и спокойствие.

Този път последваха отговори и думата „благодаря“ беше прошепната три пъти, докато Луиз изучаваше лицето на Гуен така внимателно, както Гуен нейното. Дали не искаше да види палитрата на истинската Гуен? А виждаше само ослепителна безцветност? Може би. Като изключим това, че като обгърна с тази ръка, на която бяха венчалните ѝ пръстени, дясната половина на лицето на Гуен, Луиз се усмихна.

— Гуинет Сейнт Джеймс, живеј пълноценно. И не съжалявай за нищо.

Когато ръката ѝ се отпусна долу, Луиз се обърна към Робин и Пейдж.

— Дами, време е да тръгваме.

Гуен не се присъедини към антуража от персонала на отделението, който ескортира Луиз до колата на Робин. Тя остана в стаята на Луиз, във фотьойла до прозореца, със замъглен поглед, с разплакано сърце и объркани чувства. Нямаше представа колко време беше минало, когато чу от коридора един вече познат глас да казва тихо:

— Гуен.

Гуен не бе очаквала Пейдж да се върне в отделението, още по-малко в стаята на Луиз. Робин беше казала, че тази седмица няма дежурства — щяла да дойде, само за да се сбогува. Но вероятно връщането в стаята на пациентката ѝ беше част от последното сбогом на Пейдж Форестър. Вероятно щеше да седне на някой стол до прозореца и да притисне в прегръдките си, също както Гуен, невидимия, но все пак трептящ дух, който още беше тук. Може би Пейдж дори чуваше — също както Гуен си представи, че чува — тихото звънтене на брачни халки. И ако усамотеното възпоменание беше нещо, което Пейдж винаги правеше за пациентите си, сега тя откриваше, че днешното ритуално уединение беше прекъснато от някаква натрапница с просълзени очи.

Гуен избърса сълзите си, преди да се обърне.

— Пейдж, здравей.

— Здравей.

— Аз ще тръгвам.

— Не, Гуен, недей. Не и заради мен. Но... Може ли да остана?

Пейдж изглеждаше несигурна, но обнадеждена, сякаш това да сподели последното си сбогом с Гуен беше нещо, което желаше да направи.

— Разбира се, Пейдж. Заповядай.

— Благодаря. — Докато Пейдж седеше във фотьойла на Луиз, тя каза това, което Луиз би казала.

— Гуен, не бъди тъжна. Тя не иска това.

„Но вие, доктор Форестър сте толкова тъжна.“ Тъжна беше дума, която Робин не бе използвала нито веднъж, за да опише Пейдж Форестър. Нито разтревожена. Или обсебена от натрапчиви мисли. Тази Пейдж, която Робин описваше, беше винаги весела. Приветлива фасада. Лъскаво лустро за пациентите ѝ и за семействата им.

— Трудно е да не си тъжен.

— Да, така е. Но Гуен, ти ѝ направи такъв подарък.

— Не аз, Пейдж. А ти. — Но явно не беше достатъчно. Пейдж отново ѝ се стори обсебена. Сякаш най-доброто, което правеше, не беше достатъчно. Никога. Сякаш е трябвало да положи повече усилия. Да постигне повече. „Помогнете ѝ. Някой да ѝ помогне.“

— Сигурно сте капнала.

— Малко съм изморена. Вероятно ми личи. Снощи не спях много.

Или предната нощ, помисли си Гуен. Или през всички нощи, прекарани в тревоги — и грижи — за пациентите. Всяка нощ.

— Можете ли да се приберете и да поспите?

— Малко по-късно. Обещах първо да се отбия у майка ми. След — Пейдж погледна часовника си — петнайсет минути.

— Да, обещания — промърмори Гуен, — и доста мили вероятно?

— Не. Само три пресечки.

— А от нейния дом до вашия?

Пейдж се усмихна уморено.

— Три пресечки в обратната посока. В сградата срещу главния вход. Ти също живееш наблизо, нали?

— Да, но откъде... О да, Робин.

— От Робин — потвърди Пейдж, — която случайно е голяма почитателка на Гуинет Сейнт Джеймс.

— А също и на Пейдж Форестър. Наистина живея близо. Всъщност вероятно съм единственият наемател в цялата сграда, който не работи в тази болница.

— Отдавна ли живееш там?

— От седем години. Малко е далеч от метрото. Но избягвам пиковите часове. Тръгвам в три и се връщам в полунощ. Дори транспортът да беше по-скъп, пак не бих се преместила. Харесва ми да живея в Пасифик Хайтс. Сградите, гледката, усещането. А ти?

— Да. Разбира се. Въпреки, че не го оценявам достатъчно. Вероятно, защото съм разглезена. Израснала съм тук. Приемам гледка като тази за нещо дадено. — Пейдж посочи към изгледа от другата страна на кристалночистото стъкло. От близките клони падаха листа. А в далечината едно танцуващо море хвърляше диамантени пръски на вятъра. — Вълнуващо е.

— Така е — отвърна Гуен. Знаеше, че Пейдж Форестър не е никак разглезена. Както Робин ѝ бе обяснила, тя била единствена наследница на „огромното богатство на Форестър“ и „можела да обикаля света с частен вертолет“. Вместо това тя се съсипваше от грижи за пациенти, болни от рак.

Ни най-малко не беше разглезена, мислеше си Гуен в уютната тишина, която настъпи, докато се възхищаваха на листата и вълните.

И в тази споделена тишина, Пейдж си помисли същото за Гуен, също заради това, което приказливата Робин ѝ беше казала. Гуен Сейнт Джеймс би могла да бъде разглезена. Красота и талант като нейните бяха напълно достатъчни за това. Но не беше. Тя беше изключително внимателна към тези, които най-много се нуждаеха от внимание. „Пълна противоположност“ на водещата, „примадоната“ Мадолин Митчел, която благоволявала да проговори на екипа, само когато имала оплаквания или изисквания.

Гуен несъмнено беше много по-красива от Мадолин Митчел. Според Робин Гуен беше също и по-талантлива — доказателство, за което било това, че можела да накара надменната Мадолин да изглежда прекрасна. Мадолин можела само да чете телетекста. С Гуен „се разговаряло лесно“ — била дискретна и проявявала непринуден интерес. Всички ѝ се доверявали. Мъжете, жените, водещите — включително и Мадолин — целият екип. И всички, включително и Мадолин, безрезервно вярвали на гримьорката. Но споделянето на

проблемите, или каквото и да е друго, било като еднопосочна улица. Гуен им разкрила, че има приятел на име Дейвид, с когото са заедно от „незапомнени времена“. Това било всичко, което знаели за Дейвид — освен очевидното: Гуен е толкова щастлива с неговата любов, че няма нито проблеми, които да сподели, нито тревоги, които да им довери. Но Пейдж разбра, че това не е вярно.

— Много мило, че си споделила с Луиз — каза тя. — Сигурна съм, че е била много поласкана от това.

— Не съм споделила с Луиз.

— О! Просто предположих от това, което ти каза, преди да тръгнем, че думите ѝ имаха особен смисъл.

„Не съжалявай за нищо. Живей пълноценно.“

— Така беше. — Това беше единственото, което Гуен имаше нужда да сподели. Пейдж не очакваше повече и беше твърде учтива, за да любопитства. — Но... Тя сякаш знаеше за белега по рождение. Тук. Където ме докосна. Мястото, което докосна. Страната ми.

— Виненочервено петно?

— Да.

— Сигурно ти е било тежко като дете. Тогава лазерната терапия не е била възможна, а доколкото си спомням, нищо друго, освен лазера не помагаше и дори можеше да остави трайни белези.

— Като дете не мислех за лечение. Нито белегът имаше значение, докато не напуснах манастира, когато бях на тринайсет.

— Манастира?

— Където майка ми ме е оставила в нощта, когато съм се родила. Не знам защо не ме е искала. Може би заради белега, или просто е била уплашена тийнейджърка, която би дала детето си така или иначе. Знаем само, че съм имала късмет, че е избрала „Сейнт Джеймс“. Сестрите ме кръстили Анджелика — ангел — и казваха, че белегът е Божи знак. Вярвах в това. И аз вярвах. Както и всички други момичета, които посещаваха училището на манастира. Не бях по-специална за Бог от съученичките си. Монахините бяха категорични по този въпрос. Но със сигурност не бях и по-малко важна за Него.

— Браво на монахините.

— Те бяха добри хора. Имах спокойно детство, благодарение на тях.

— Нещо се е случило, когато си станала на тринайсет.

— Да. Но... Дали наистина искаш да го чуеш?

— Искам.

— Добре тогава. Когато затвориха манастира имах възможност да избирам: да се преместя заедно с монахините в една епархия в Ню Мексико или да остана в Калифорния и да се преместя в Сан Франциско.

— Въпреки, че ти е харесвало да живееш при монахините.

— Въпреки това. Но тогава беше съвсем лесно да взема това решение. Щеше да е голямо приключение, една възможност да живея с някое семейство, да се сприятеля не само с момичета, но и с момчета. Дори някой да ми беше казал, че няма да завържа нови приятелства, че никой няма да иска да ми бъде приятел, щях да отхвърля това притеснение. Бях толкова уверена, окрилена от убеждението на монахините, че съм като всички останали — и освен това имам тъмнолилаво петно, дадено ми от Бога. Не е нужно да казвам колко различен от очакваното беше светът извън стените на манастира.

Гуен спря рязко, тъй като споменът за онази безгрижна наивност бе пометен от последвалата болка. Имаше опасност да се удави, както почти се бе удавила тогава. Но сега, осемнайсет години по-късно, тя имаше отправна точка и я използваше като шамандура, с помощта на която да изплува над емоционалния потоп, докато пороят отmine.

— В последствие научих — каза тя без вълнение в гласа, — че на практика всички живи същества вземат почти необратими решения относно привличането или отблъскването в рамките на петнайсет секунди, след като видят потенциален приятел или познат. Това е напълно естествено. Инстинктивно. Най-сигурният начин да оцелеят видовете. Но в края на краищата повечето човешки същества разбират, че не можеш винаги да съдиш за книгата по корицата. Но ако корицата е достатъчно отблъскваща, дори и най-запаленият читател не би си направил труда да погледне съдържанието... Освен ако, разбира се, книгата не е препоръчана от някой, на когото той или тя има доверие.

Гуен си пое въздух, издиша и се потопи в мъртвото вълнение на спомените.

— И така, имаше едно момиче с отблъскваща корица, и никой, който да препоръча вътрешното му аз.

— Било е трудно.

— Много. Тийнейджърките могат да бъдат доста злобни. Караха ме да чувствам с болезнена яснота, че присъствието ми само по себе си беше обида за тяхната чувствителност. Как дръзвах да омърся училището им? Аз бях толкова ужасяваща за тях, че дори другите аутсайдери — момичетата, които бяха твърде пълни или твърде слаби, твърде ненормални — ме отбягваха, защото се бояха, че ако ги свържат с мен, това би усложнило положението им още повече. Отначало бях просто озадачена. Толкова бях изненадана, че дори не можех да осъзная какво се случва. Но скоро, след като шокът премина, недоумението ми прерасна в гняв. Монахините ме бяха лъгали. Бяха ми устроили капан. Разбира се ангелът, който те бяха възпитали да вярва в себе си, би отишъл право при съучениците си и би им обяснил, че не е вампир, че петното не е заразно, и че ако имат късмет, тя може би би станала тяхна приятелка. Но ангелът отдавна си бе отишъл. Знаех само, че съм вампир. И със сигурност се чувствах като такъв. Може би това виненочервено грозно нещо наистина беше заразно. Защо не? Всичко останало, което монахините ми бяха казали, беше лъжа. Преминах през няколко приемни семейства и няколко училища, преди да попадна в един дом за проблемни тийнейджъри. В сравнение с останалите не бях особено проблемна. Или вероятно в сравнение с тях нямаше причина да съм. Аз, разбира се, не осъзнавах това, нито какъв късмет съм имала, че съм била отгледана с толкова любов. Тогава бях във война със света.

— Тогава си била само на тринайсет и ужасно наранена.

— По това време бях вече на четиринайсет и още повече ме болеше. Аз съм общителен човек и винаги съм била. С всеки изминат ден на изолация се чувствах все по-зле. Кой знае къде или как можех да завърша? Но в дома за проблемни деца бях спасена от най-проблемното от всички момичета. Нямах представа какви ужасни неща е преживяла. Не се съмнявах, че са били отвратителни. И свързани със секса, като се има предвид натрапчивото ѝ желание да изглежда възможно най-непривлекателна. Жадуваше за татуировки и боди пиърсинг, така както безпроблемните тийнейджъри за дрехи. Е, не точно. Стремежът ѝ беше по-скоро да се обезобрази, отколкото да следва модата. Не е учудващо, че бе заинтригувана от белега ми. Каза, че не е милувка от Бога, а следа от ноктите на дявола. Веднага долови това, което аз бях установила през последните две години — че само

един поглед е достатъчен за постигането на това, което имаше значение за нея — да държи околните настрана. С мое разрешение и с благословията ми, тя боядиса дясната страна на лицето си, и известно време се подвизавахме като близначки. Дори с еднакви имена. Попита ме дали ще имам нещо против, ако и тя бъде ангел.

— Искала е да бъде теб. Да се превърне в теб.

— Не, Пейдж. Просто искаше да бъде някой друг. Който и да е друг. Кое и да е друго момиче, освен това, което беше. Казваше, че ѝ харесва иронията — ангел, докоснат от Сатаната. Това била тя — небесно създание, опустошено от злото. Преструваше се на силна, но всъщност беше толкова крехка. Искаше да се пресъздаде. Да бъде свободна. Така както бях аз. Бях мислила за това да скрия белега си с грим. Но нямах нито представа как да го направя, нито увереност. Може би щях да разбера все пак. Тя се беше научила. Налагаше ѝ се. Беше толкова красива, че мъжете я зяпаха, дори да беше с татуировки и фиби. Мъжете — хищници. Помолих я да ми покаже каквото знаеше. Не искаше. Сега разбирам това. Но го направи — научи ме, помогна ми, спаси ме... и почина няколко месеца по-късно от свръхдоза хероин, няколко дни след като усвоих техниката.

— Ти не си виновна за смъртта ѝ!

Гуен си беше повтаряла това. Многократно. И убедително? Не съвсем. Не напълно. Ни най-малко. Но от устата на Пейдж и изречено с толкова плам, уверението беше като успокояващ балсам за отворена рана.

— Е — призна Гуен, — това не беше първата ѝ свръхдоза. Но истината остава — тя ми помогна, а аз не успях. Може би ако не се стремях толкова отчаяно да скрия белега си и ако се бяхме подвизавали като сестри още една-две седмици, тя щеше да открие душата си пред мен. Не знам. Никога няма да науча. Същата есен се записах в друго училище с ново лице и под ново име. Нейното име. Бях харесвана, благодарение на това, което Гуинет — истинският ангел — ме беше научила. Много харесвана.

— Не беше ли хубаво?

— Беше прекрасно. Но знаех, че съм лъжкиня и измамата ме измъчваше. Дотолкова, че най-сетне убедих себе си, че мога да имам това, което имах в манастира — и приятели, и истина. Съучениците, които ми бяха станали приятели, щяха да останат приятели, дори след

като белегът бъде изложен на показ. Той няма да има значение. Няма да ги интересува. Отпразнувах петнайсетия си рожден ден, като отидох на училищната забава по случай деня на Все светии като самата, неподправена аз. Номер, не почерпка!

— Но за приятелите ти е имало значение.

— Голямо. Прекалено голямо. Отново се записах в училището, където бях учила предишната година. Не исках, но нямах друг избор. Вече бях посещавала всички училища, където можех да уча. Оказа се, че никой не ме помни като момичето с лилавата буза.

— Ами косата ти, очите, ти самата!

— Когато белегът не е скрит, това е всичко, което хората виждат. Кое не е учудващо наистина, ако се замислиш за аналогията с корицата. Ако не ти хареса дизайна на корицата, няма да запомниш заглавието. Това беше важен урок за мен. Той направи решението ми да нося грим — винаги — много лесно.

— И си се придържала към това решение до операцията?

— Не съм се оперирала.

— Белегът постепенно е избледнял?

— Не. Все още е тук. Гримът го промени. Благодарение на новите видове фон дьо тен е достатъчен само един тънък слой.

— Не мога да повярвам. Сигурна ли си, че е там?

— Напълно. — Гуен се усмихна, намръщи се, помисли и реши.

— Искаш ли да го видиш?

ТРЕТА ГЛАВА

— Да — каза Пейдж, — искам.

— Добре. — Гуен извади пакет тампони за лице от козметичната си чантичка. Взе една черна пластмасова диадема и прибра назад косата си. — Сега ще видиш това, което никой не е виждал от деня на Все светии преди шестнайсет години.

— Никой? Мислех, че...

— Че имам приятел на име Дейвид?

— Да. — „Чиято любов, по думите на Робин, беше причината, поради която Гуен нямаше никакви проблеми, които да споделя.“ — Дейвид.

— Пейдж, той е измислица. Фантом. Никога не е имало никакъв Дейвид. Нито някой друг.

— Но — каза тихо Пейдж — е по-лесно да кажеш, че има.

— Да излъжеш. Да. Много по-лесно. — Гуен се запита как и кога Пейдж бе направила такова откритие. За миг ѝ се стори, че Пейдж ще ѝ каже. Но жената продължаваше да насочва разговора към Гуен.

— Един виненочервен белег не предразполага към романтика.

— Разбира се, че не предразполага другите. Но мен — да. Прекарах две години в изолация. Когато най-сетне открих начин да ме приемат отново, не исках да излагам на опасност спокойствието, което бях намерила. А и на петнайсет още не бях на вълната на романтиката.

— А по-късно?

— Ни най-малко. Винаги съм гледала на мъжете като на потенциални приятели, не като на евентуални любовници. Не съм и помисляла за тях, като за нещо друго.

— А те как те възприемат?

— Имало е и такива, които да твърдят, че проявяват интерес към мен като жена. Но това е твърде безопасно признание, тъй като вярват, че аз съм безнадеждно влюбена в несъществуващия Дейвид. Точно както е безопасно за мен, измамницата Гуен, да се правя, че също проявявам интерес. Правя се е точната дума. Носенето на маска е като

разрешително да се преструваш, да бъдеш, този, който си искаш, и всичко, което не си. — „А когато маската бъде свалена...“ Гуен отвори пакета, който беше извадила. — Добре. Започваме.

Няколко опитни движения и белегът се появи точно така както Гуен каза: тъмнолилаво петно, обхващащо цялата буза.

— Удивена съм — призна Пейдж.

Но не ужасена. Или изпитваща съжаление. Пейдж беше чисто и просто заинтригувана. Дотолкова, че се приближи още, за да го разгледа отблизо.

— Кожата е много гладка.

— Кое е необичайно, както разбрах, когато, не знам защо, написах „виненочервено петно“ в прозореца на търсачката в интернет. Това беше преди четири месеца. Освен че научих, че лазерната терапия съществува и дава резултат, вече знам доста и за самите петна по рождение. Виното може и да става по-добро с годините. Но виненочервените петна — не. Обикновено кожата става по-дебела, подпухнала и може да се покрие с мехурчета, които се пукат и кървят.

— Предполагам, че докато е гладка, се поддава по-добре на лазерна терапия.

— И аз така предполагам, тъй като най-добрите резултати са постигнати в детска възраст, преди да започне удебеляването.

— Предполагаш, но не знаеш. Не си ли се консултирала с лекар?

— Не още.

— Защо? — Пейдж сама отговори на въпроса си, преди да го е изрекла докрай. — Тревожиш се, че може да се разочароваш?

— Да, но не от резултата. Предполагам, че ще е добър. Но има вероятност да се разочаровам от самата себе си — от това как ще свикна с новото си аз? Ако изобщо свикна.

— Ти ще си същата Гуен, която светът вижда и сега.

— Ще изглеждам същата. Но тази Гуен, която е носила маска, откакто веднъж отиде без маска на забавата по случай деня на Все светии, е също толкова измислена, колкото и Дейвид.

— Но ти знаеш коя си.

— Да, Пейдж, знам. Аз съм момичето зад маската, тази, която преди петнайсет години реши да прекара остатъка от живота си под прикритие. Знаех как се чувствам, когато белегът е скрит. Щастлива. А

когато беше изложен на показ, за втори път получих горчив урок. Това беше правилното решение. Маскировката се бе оказала успешна.

— Ти си щастлива — каза Пейдж — и имаш много приятели.

— Имах голям късмет. Имам голям късмет. Което прави ровенето ми в Интернет още по-странно. Животът ми беше хубав, весел, спокоен. И все още е, но лодката вече се разклати. Аз я разклатих. И сега... Преди два месеца се опитах да проследя една от вълничките. Реших да се опитам да намеря майка си.

— И това е станало вследствие на търсенето в Интернет?

Гуен кимна.

— От време на време се питах за нея, естествено, макар че никога не съм усещала липсата ѝ, поне не съзнателно. Имах цял манастир любящи майки. Все още не усещам липсата ѝ, или поне не я осъзнавам, но напоследък се тревожа за нея. Ами ако е била ужасно наранена — чувствителна и крехка — като тази Гуинет, която срещнах в дома за проблемни тийнейджъри? И какво ще стане, ако вината, че ме е изоставила, е безкрайно мъчение за нея? Възможно е да се чувства виновна дори заради белега. Той се е появил още в утробата ѝ. В статията пише, че се появява през първите три месеца. Свързано е с развитието на плода и не зависи от това, което бременната майка прави или не. Но тя може да смята, че вината е нейна и че ме е обрекла на живот също толкова нещастен, колкото и нейния.

— Искаш да я успокоиш.

— Да. Но надали някога ще имам тази възможност. Не тя ме е оставила в манастира, а една добра самарянка, минаваща случайно оттам. Някаква жена. Срещнала е майка ми. Говорила с нея.

— И ти се опитваш да установиш връзка с нея?

— Все още не. И може би никога. Сигурна съм, че сестра Мери Катрин, монахинята, която ме е прибрала, не е знаела името ѝ. Но жената може да е казала нещо на сестра Мери Катрин за майка ми. — Гуен сви рамене. — Или не.

— Не си ли я питала?

— Не. Това нямаше значение, когато живеех с монахините в манастира, а откакто аз останах в Калифорния, а те се преместиха в Санта Фе, не поддържам връзка с никоя от тях. Не трябваше да става така, разбира се...

Тя и монахините си обещаха да си пишат. Но само монахините спазили обещанието си. Те пишели на техния ангел, отново и отново, дълго след като станало ясно, че няма да получат отговор. Гуен никога не прочела писмата от Ню Мексико. Но момичето, което било във война със света, си представяло всевъзможни, пълни с омраза отговори. Все пак нито веднъж не написала нещо горчиво. Дълбоко в себе си тя знаела какъв голям късмет е имала, че е била отгледана с толкова любов. Трябвало да им пише. Да им благодари.

Но не го направила. Защото вече не била онзи ангел, който познавали... момичето, което се държало дръзко, уверено и неподправено.

— Преди два месеца писах на сестра Мери Катрин. Знам, че е било получено, изпратих го препоръчано, но досега нямам отговор.

— Но ще получиш, нали?

— Да, сигурна съм. И това само по себе си ще е мило.

— Чудех се...

— За какво, Пейдж?

— Дали майката, която искаш да успокоиш, не е родната ти майка, а сестра Мери Катрин.

— Може би — съгласи се Гуен. — Аз я успокоих, надявам се, с писмото, което ѝ изпратих. — Гуен си пое въздух. После бързо добави: — Това сигурно ти звучи много тривиално. Искам да кажа нерешителността ми относно лазерната терапия. Наистина е нещо тривиално в сравнение с проблемите, с които се сблъскваш всеки ден. И ужасно себично.

— Не мисля така. Може да е различно, но е съвсем реално. И не е тривиално. Перспективата да разкриеш истинската си същност е плашеща. Ужасяваща.

— Благородно е, че го казваш. И много мило от твоя страна, че ме изслуша с такъв интерес.

Тя слушаше така, сякаш не би предпочела да прави нищо друго в този съботен следобед, сякаш нямаше друго място, където би искала или където имаше нужда да бъде.

— Пейдж, виж колко е часа! Аз не спирам да бърбям, а ти си твърде любезна, за да ме прекъснеш. Трябваше вече да си тръгнала, нали? Още преди десет минути?

Пейдж погледна смръщено часовника си. Не беше характерно за нея да изгуби представа за времето. Беше нечувано. Също както решението ѝ да остане заедно с Гуен в стаята на Луиз... и да се почувства така радостна и така доволна. Че го е направила.

— Няма нищо. Не съм закъсняла. Само на три пресечки съм. Но може би е по-добре да тръгвам.

Въпреки, че не ти се иска, мислеше си Гуен. Въпреки, че се боиш до смърт.

Но Пейдж беше станала и изправяше крехкото си тяло под невидимата тежест, готова да тръгне и Гуен усети отново настойчивото желание някой да помогне на Пейдж Форестър. „Помогнете ѝ.“

Единствено Гуен можеше. Тя предложи единственото, което би могла.

— И за мен е време. Можем да повървим заедно.

Не беше кой знае каква покана. Гуен не очакваше кой знае какъв отговор. Но...

— Гуен, би било чудесно. Благодаря.

— Обикновено слизам по стълбите до четвъртия етаж — обясни Пейдж, докато напускаха стаята на Луиз. — Малко движение. Ако не възразяваш.

— Ни най-малко. От край време обичам да вървя по стълбите.

— Чудесно.

Почти бяха стигнали до площадката, когато Пейдж каза:

— О, не.

Гласът ѝ беше и ядосан, сякаш се упрекваше за нещо, което беше забравила, и примирен.

— Пейдж, какво има?

— Боя се, че трябва да седна. — Тя се плъзна по стената и се свлече на покрития с балатум под. — По дяволите!

Гуен коленичи до нея, забеляза влажната кожа, тежкото дишане, прозрачната бледост.

— Ще потърся помощ.

— Не! — Пейдж се усмихна едва. — Добре съм. Ще ми мине.

— Какво да направя?

— Нищо. — Усмивката ѝ изчезна и Пейдж затвори очи, за да се пребори с онова, което изцеждаше малкото сила и цвят от лицето ѝ. — Всичко ще е наред.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Но нещата не изглеждаха наред, ни най-малко. Стори им се, че измина цяла вечност, преди някой да ги забележи и да им окажат помощ.

Самото фоайе се намираше между две отделения — „Медицинска онкология“ и „Травматологична хирургия“ и съседните им интензивни отделения, които бяха скрити зад затворени врати без прозорци. Но отделенията бяха отворени към фоайето, само малката ниша правеше изключение. Пейдж съвсем съзнателно надзърна и в този миг усети, че трябва да седне, а и стълбите бяха толкова далеч. Нишата можеше да се види от асансьора, и ако не беше събота, сигурно щеше да има постоянен поток от хора. Най-после вратата на асансьора се отвори и се появи облечена в розово доброволка.

— Доктор Форестър! — възкликна момичето, което очевидно бе студентка.

Пейдж отвори очи и разпозна момичето, което вече седмици наред изпълняваше поръчки на пациентите и персонала от осмия етаж в почивните дни.

— Здравей, Шърли. Добре съм.

— Не, не сте! Доктор Рансъм е на визитация в отделението.

— Нямам нужда от...

— Отивам да го доведа.

— Не води Коул.

Пейдж не получи отговор. Шърли побърза да натисне металната пластина, която задейства вратите на хирургическото интензивно отделение. Пейдж отново затвори очи. Тя се съпротивляваше на онова нещо, което я накара да седне, а беше и изтощена от кратката схватка с настойчивата Шърли. Гуен наблюдаваше Пейдж и вратите на интензивното отделение, които не след дълго се отвориха.

Чернокосият хирург беше облечен в престилка, носеше стетоскоп и над левия джоб на гърдите беше избродирано името му —

„Коул Рансъм, лекар“, а отдолу „Хирургическо отделение“. Беше едновременно загрижен и...

— Пейдж — тихо рече той и коленичи.

С върха на пръстите си опипа шията на Пейдж, където се намираше каротидната артерия, за да се осведоми за скоростта и силата, с която сърцето ѝ изтласкваше кръв към мозъка. Но Гуен забеляза, че това не беше достатъчно за хирурга. Той искаше да определи причината, затова плъзна нежно и професионално ръката си под ръкава на кашмиреното палто на Пейдж.

Гуен почувства, че кръвта нахлу в крайниците ѝ, а сърцето ѝ падна в нозете.

Но доктор Коул Рансъм не се спря на китката ѝ, сякаш забравил за радиалния пулс и продължи по-дълбоко, по-нататък, по-нагоре към подмишницата ѝ.

Но какво?

Гуен не можеше да си представи, но беше сигурна, че лекарят знае какво прави и то беше най-доброто за Пейдж. „Пейдж, позволи му да те докосне. Позволи му да се погрижи за теб. Той е толкова грижовен.“

Но Гуен осъзнаваше, че Пейдж не желаше Коул да я докосва. Нито да се грижи за нея. Пейдж беше помолила Шърли: „Не води Коул“. Но напразно. И още щом хирургът произнесе името ѝ, тя се скова.

Пейдж отвори очи, изтощението се изпари и тя се отдръпна.

— Добре съм, Коул.

Хирургът вдигна ръце в знак на отстъпление. Но не отстъпи ни на йота от загрижеността си.

— Не, не си добре.

— Да, добре съм. Наведох се, после се изправих твърде бързо и малко ми се замая главата, затова реших да седна. Нищо особено.

— Може и да е така, но аз не съм на това мнение. Ако предпочиташ да не те преглеждам аз, мога да повикам някой друг.

— Нямам нужда от преглед. Просто трябва да постоя още половин минута тук и това е.

— И после?

— После... — вместо нея отвърна Гуен — с Пейдж ще продължим разходката си.

Гуен стоеше точно зад него. Той беше коленичил до нея. И тя усещаше присъствието му. Гласът му, ръцете му, нежната грижа към Пейдж. Сигурно и той усещаше нейното присъствие, макар и вяло. Той можеше да стигне до логическото заключение, че тя беше слязла от асансьора, вероятно с Шърли, и докато последната го търсеше, беше останала с Пейдж. Независимо дали усещаше или не присъствието ѝ, Коул беше принуден да се обади, когато Гуен се намеси в разговора.

Той се обърна към нея и я погледна.

— А вие сте?

„Момичето зад маската.“ Аутсайдерката, която даде обет вече никога да не открива опетненото си лице. Ето я сега без маска.

Беше удивително, че Гуен показва на Пейдж петното, защото така искаше. Още по-необичайно беше, че предложи на Пейдж, внезапно обзета от боязън, да я придружи.

И сега, когато този мъж я погледна? Истинско мъчение. Гуен беше сякаш разголена пред него. Напълно. Гротескна и още по-гротескна, докато страните ѝ горяха и почервенияха пред одобрителния му поглед. Гуен не си спомняше точно момента, в който Коул Рансъм забеляза белега ѝ по рождение. В изпълнените със спокойствие сиви очи не се четеше нещо.

Но Гуен знаеше какво е видял. Всичко, което можеше да види.

Съвземи се, рече си Гуен. Става въпрос за Пейдж, за това, което се случва на Пейдж, а не на теб.

В това време, докато Гуен преживяваше душевен шок, Пейдж отговори на въпроса на Коул:

— Моя приятелка, Гуен Сейнт Джеймс.

— Видяхте ли какво се случи, Гуен?

— Да — тутакси отвърна тя, но преди да продължи, погледна Пейдж. Нещата се подреждаха, както беше отбелязала Пейдж. Но единствената опасност за Пейдж, според Гуен, беше самият хирург. Тя го погледна в лицето, наложи си да го погледне в лицето и изрече лъжата:

— Аз съм виновна. Проверях дали не съм забравила ключовете си. Бяха у мен и когато ги намерих, ги изтървах. Тогава Пейдж ги вдигна.

— Докъде ще вървите?

— Не много далеч.

— При най-малкия признак на виене на свят у Пейдж...

— Няма да ми се вие свят.

— Добре. — Коул леко се усмихна на Пейдж, чието състояние очевидно се подобряваше.

— Съжалявам, Коул — неочаквано се извини лекарката.

— За какво?

— Че съм толкова неучтива. Просто се чувствам някак неловко и глупаво. Това, разбира се, не може да бъде извинение.

— Няма нужда от извинение. Не мисли за това повече. Освен това, беше права. Имаш нужда само от време.

— Ами... благодаря.

— Заповядай пак.

Коул и Пейдж кръстосаха погледи за няколко кратки секунди. После той се изправи. И без да поглежда Гуен — а защо да го прави — се отдалечи. Въпреки това, тя издърпа лентата за коса от главата си и кичур от медените ѝ коси закриха белега.

— Благодаря — измърмори Пейдж, когато вратите към хирургическото интензивно отделение се затвориха зад Коул. — Нямаше да повярва на моята версия.

— Мисля, че не повярва и на моята.

— Е — вдигна рамене Пейдж, — понякога е по-лесно да излъжеш.

— Бременна си, нали? От него? И не искаш да му кажеш.

— Какво! Не! Не съм бременна и между Коул и мен няма нищо. Наистина се почувствах неловко. И глупаво. Бъбреците ми... нещо не работят от известно време. Затова ми прилоша. Глупаво и неловко е, защото досега трябваше да намеря решение.

— Да намериш решение за какво?

— Да се погрижа кръвното ми да не пада толкова, че да се налага да седна, преди да падна.

Гуен не разбираше от бъбреци. Но знаеше някои неща за припадъците. Тя самата никога не беше припадала, но беше виждала да се случва на други хора, в годишната надпревара от Бей до Брейкърс. Нейни съотборници бяха припадали, защото кръвното им падаше, вследствие на недостатъчен прием на течности в задушавашите жегги.

— Искаш ли да отида в Осми северен да ти взема нещо за пиене?

— Не, Гуен, благодаря.

— Не си ли жадна?

Пейдж се усмихна кисело и вяло.

— Винаги. Не мога да пия толкова много за двадесет и четири часа. Днешната си дажба изпих до осем.

— И едва не припадна.

— Така е. Но проблемът не е в течностите, а в тяхното разпределение. Като начало ще ти кажа, че кръвното ми налягане е ниско и нямам много запаси. Докато говорихме, така се отпуснах, че кръвта ми се свлече в нозете. И забравих да напампя мускулите на глезените си, преди да стана. Но сега го направих. — Пейдж се изправи. — И съм добре. Нали виждаш?

Гуен също стана. И видя. Кръвта в долните крайници на Пейдж отново функционираше нормално. Бледите ѝ страни леко порозовяха.

— Ще се оправя, когато отида при майка ми — рече Пейдж.

— Ще дойда с теб.

— Аз наистина съм добре, Гуен.

— Страхотно. Но наистина ще дойда с теб, Пейдж.

ПЕТА ГЛАВА

— Коул знае за бъбреците ти.

— Да. — Пейдж отривисто отвори тежката входна врата, което беше знак, че е възвърнала силите си. Последва Гуен навън и добави: — Знае.

— Но по някаква причина ти не пожела той да узнае какво всъщност се случи днес. — Гуен критично я погледна. — Може би не бива да говорим сега.

— Мога да вървя и да говоря едновременно и с удоволствие ще обясня защо не исках той да разбере. Работата е там, че той си има много по-важни неща, истински пациенти, за които да се тревожи.

— Очевидно той нямаше нищо против да се тревожи и за теб.

— Коул Рансъм е всеотдаен лекар. Би се притеснил и за непознат.

— Сигурна ли си?

— За какво?

— Изглежда той се интересува от теб, при това много.

— Сигурна съм, Гуен. Коул просто си е такъв лекар.

— Всеотдаен.

— И прелестен — добави Пейдж. — И като си помисля, изглежда ти е съсед.

— В Белведер Корт ли живее?

— Мисля, че да. Не съм чула да се е местил.

— От кога живее там?

— Откакто е в този факултет. През юли стана година.

— А преди това къде е бил?

— В Далас. Носеше се мъква, че бил толкова доволен от поста си, че ние не посмяхме да го прехвърлим тук, колкото и да ни се искаше.

— Ние ли?

— Аз участвах в шестчленен проучвателен комитет.

— Тъй като Коул специализира в онкологична хирургия ли?

— Не, в съдова. Просто беше дошъл моят ред да участвам в комитета. Това е една важна отговорност във факултета, която обаче поглъща много време. Бях младши член в състава и когато дойде моят ред, се занимавах с четене на препоръки и интервюта с кандидатите. А, както споменах, Коул беше неохотен кандидат. Ние го търсихме. За щастие, той прие поканата ни за посещение. След това сам се убеди.

— Ти го убеди.

— Не. Факултетът, а може би и градът. Въпреки, че моя беше задачата да го убедя. В края на първия ден беше предвидено целият комитет да го заведе на вечеря. Но изглежда всички смятаха, че аз най-много допадах на Коул и имах шанс да го убедя само ако останем насаме. Добрата новина беше, че той вече имаше положително решение. На път към ресторанта ми каза, че приема работата. За мен беше облекчение. Не можех да си представя, че ще успея да убедя този мъж в нещо, което сам не желае да направи. Така че просто прекарахме една приятна вечер.

— И след като той се премести в Сан Франциско започнахте да се срещате?

— Не! Нищо подобно, Гуен. Нито за мен, нито за него. Видяхме се няколко пъти на кафе, когато за първи път пристигна. Впрочем, това не е среща. В кафенето на болницата правят чудесно кафе с мляко. Оттогава и аз, и той сме заети. Виждаме се главно, когато ми е необходимо експертното му мнение на хирург. Той се занимава със съдовите проходни линии, т.е. линиите на живота, на пациентите ми.

— За да може да им се приложи хемотерапия?

— Също и с естествено хранене, транспланти на клетки, кръвопреливане, всичко, което им е необходимо. Освен това, Коул оперира една моя пациентка. Нейната вена кава, една от двете големи вени към сърцето, беше запушена от тумор. Рискът при нея от операция беше ужасно висок и според всеобщото мнение тя щеше умре на операционната маса... Никой не пожела да оперира, с изключение на Коул. Той го направи, Гуен, и жената оживя. Новата серия от хемотерапевтични сеанси така добре ѝ се отрази, че почти дванайсет месеца беше в ремисия.

— Значи, той наистина е изключителен съдов хирург.

— И изключителен травматичен хирург. И в двете области има професионална подготовка, и в двете области е всеотдаен. По време на

процедурите по назначаването той изрично подчерта, че желае да остане действащ хирург в травматологията. Но докато той не дойде тук, никой не разбираше какво точно означава това. Не можеш да работиш едновременно в съдовото и травматологичното отделение. И на двете места работата е достатъчно тежка. Всички предполагаха, че Коул щеше да взема смени в травматологичното от време на време и съответно в съдовото, когато му се налагаше. Но през шестнайсетте месеца, откакто е тук, той взема пълни смени и в двете отделения.

— Значи е два пъти по-зает.

— От всеки друг хирург? Точно така. Той го иска и никой няма да му откаже. Талантлив е, надарен, кален в огън и вода. Тази му твърдост е добре дошла, защото работи почти всеки уикенд, така иска, а именно тогава са повечето спешни случаи.

— Защо ли?

— Обича да оперира. Всъщност, един колега от Далас беше писал в писмо, че според него Коул предпочита да прекарва всичкото си време в операционната. Вкарваха пациентите му на количка, подготвени, опаковани и под упойка, някой колега му разказва историята на заболяването и хирургическия проблем на пациента, предизвиквайки Коул да оперира, прилагайки свой собствен подход.

— Сякаш е вълшебник — замисли се Гуен. Като Худини, маг... и художник ескейпист. — Чудя се защо избира спешните случаи. Защо на живот и смърт?

— Не знам. Наистина не познавам Коул много добре. И не съм сигурна, че някой изобщо го познава. О, ето стигнахме.

Имението, украсено от кремавите цветове на зимното бърне, беше познато на Гуен. Всъщност два пъти дневно минаваше край него.

— Това ли е домът на майка ти? И твоят, когато си била момиченце. Толкова е... внушителен, при все това приветлив. Уютен. Винаги съм се чудела кой ли живее тук.

— Сега, когато вече знаеш, спокойно можеш да се отбиваш. Майка ми винаги е тук и обича гости.

— Дори когато не ги познава?

— Особено такива. Гуен, наистина бих искала да се запознаеш с нея. Сигурна съм, че и на нея ще ѝ е приятно и разбира се, ще пожелае да ти покаже къщата. Бих те поканила днес...

Недовършеното „но“ се понесе във въздуха и кацна върху тъмносинята кола, паркирана на кръглата автомобилна алея пред имението, която Пейдж намръщено погледна.

— Веднъж се опитах да преоткрия себе си — рече Пейдж. — Да освободя себе си. Да съм различен човек.

Гуен прочете надписа на вратата на шофьора и си направи логичен извод.

— С Джак Логан? От „Джак Логан строежи и ремонти“?

Пейдж кимна.

— По онова време беше в по-горен курс в колежа. Преди дванадесет години. А аз бях „заек“.

— И?

— О, моята версия ли? Бях Ейприл.

— Била си французойка?

— Не. Само се преструвах, че това ми е специалност.

— Какво стана, когато той те разкри?

— Не ме разкри. Връзката ни, доколкото може да се нарече такава, приключи. Джак я прекрати, преди да успея да му призная.

— Важна връзка.

— Не и за него.

— Но за теб е била важна.

— По онова време да. Заблуждавах себе си много повече, отколкото него.

— А сега?

— Сега ли? Нищо... освен че миналата пролет без мое знание майка ми решила да прави ремонт. Не беше длъжна да ме уведомява за намерението си, още по-малко кого ще наема. Приятелите ѝ, мнозина от които също имат исторически къщи, с изключително удоволствие ѝ помогнаха да избере изпълнител. Тя се срещна с всички, които ѝ бяха препоръчани. Но направи и собствено проучване в „Жълти страници“ и интернет. Намери Джак. Хареса го. И го нае за работата.

— Без да знае, че си излизала с него в Станфорд?

— Всъщност не сме излизали в този смисъл. Но тя не познаваше Джак, а и аз го познавах съвсем бегло. Всъщност, никой не го познаваше.

— Щеше ли да възразиш, ако ти беше казала, че възнамерява да наеме него?

— Не. Щях да призная, че сме се срещали в Станфорд и въпреки скептичното отношение на приятелите ѝ, бих казала, че предчувствията ѝ относно него са в правилна посока. Можеше да се разчита на него да свърши добра работа, както и стана.

— Приятелите ѝ се съмняваха?

— Единствено защото не го познаваха. Не бяха чували за него. За разлика от хората, които изпълняваха техните поръчки и които от край време бяха в този бранш, Джак се занимаваше с тази работа само от десет години. И както се оказа, успешни години. — Пейдж замлъкна и когато отново проговори, в гласа ѝ прозвуча извинение, сякаш се извиняваше на Джак. — Нали разбираш, направиха му проучване. Семейният ни адвокат, много добър приятел освен това, счете, че наистина няма избор. Проектът беше толкова грандиозен, че би бил изпитание за всеки строител. И изкушение.

— Искаш да кажеш да вдигне цената?

Пейдж кимна.

— От това се боеше Стюарт. Особено когато на основание на някои лични сметки Джак го беше споменал на майка ми, и стана ясно, че ще има значителни разходи над обичайните. Той има дванадесетгодишна дъщеря, Бет. При развода му присъдили попечителство над нея. Момичето учи в академията „Марин Вю“, която е частна и... скъпа. Както и самото пиано. Освен това тя има музикален талант, добра пианистка е, така че ходи на уроци. Пък и Джак наскоро беше купил къща на хвърлей място от училището на Бет, което е на около половин миля оттук. Къщата е обикновена, но е скъпа заради това, че се намира в Пасифик Хайтс. А освен това, с него и Бет живеят и неговите родители.

— Така че, той си има доста разходи поради отговорностите, които е избрал да носи. Според мен е доста необичайно и изключително впечатляващо бащата да получи еднолично попечителство над детето.

— И Стюарт използваше тази дума „впечатляващо“ за Джак, след като всичко приключи. Стюарт реши, че не е безсъвестен майстор. Нито имаше данни да се превърне в такъв. Впечатляващ и некорумпиран.

— Значи Джак взе изпита блестящо?

— Определено. Освен това, впоследствие разбра за проучването. Когато най-после се запознах със Стюарт, той му го каза в отговор на директно отправен към него въпрос от Джак.

— Джак разстрои ли се, когато разбра, че са го проучвали?

— Не знам. Дори и да се е разстроил, Стюарт нищо не спомена.

— Но и ти самата не си знаела за проучването.

— Не, не знаех... Майка ми също не знаеше, докато то не приключи. И без това тя щеше да го наеме. Имам чувството, че вече го беше направила. Но на това се даде гласност едва преди четири месеца, когато тя обяви на приятелите си кого е наела. Тогава каза и на мен. Разбира се разследването на Стюарт беше разкрило, че студентските ми години и тези на Джак в Станфорд съвпадат. Никой не беше си представял, че пътищата ни някога ще се пресекат отново. Нямах логическа причина за такова нещо. И аз не поемах инициативата, нито вдигах телефона през последните четири месеца...

— И не позволи на Джак да разбере, че Пейдж и Ейприл са едно и също лице.

— Точно така. Ето, пристигнахме. Ремонтът започва в понеделник сутринта и се предвижда да продължи шест месеца. Няма как да не се срещна с него. Ако беше някой друг, а не Джак, досега да съм се запознала с него. Когато майка спомена, че днес следобед той ще се отбие с Бет и приятелката на Бет, Дайна, обещах също да се отбия. — Пейдж си пое въздух. — Изглежда добра идея. Направо си е добра идея. Трябва да приключа с това. Пък и цялата работа е много шум за нищо. Може би Джак дори няма да си спомни за мен. По-добре да не си спомни.

Не, не е добре, помисли си Гуен, боли, когато те забравят. Когато потънеш в забрава. Врхлетяха я мисли и чувства. Но тя ги удържа, както и другите емоции от този необикновен ден. Трябваше да се справи с тях и то скоро.

— Е — рече Пейдж, — аз трябва да тръгвам. Гуен, още веднъж ти благодаря. Заради Луиз... и заради мен самата.

Пейдж Форестър не обичаше прегръдките. Гуинет Сейнт Джеймс напротив. Но от времето в манастира Гуен не беше прегръщала никого. А и не можеше да си спомни да е прегръщала толкова тънък човек като Пейдж, толкова крехка и елегантна като птица.

— Напред — измърмори Пейдж след прегръдката.

— Ще го зашеметиш, Пейдж, независимо дали той си спомня за теб от Станфорд или не.

Пейдж не се смяташе за зашеметяваща жена. Но увереността в думите на Гуен, както и насърчителната ѝ усмивка я накараха да се почувства добре. И на нея ѝ се прииска да се усмихне. Да се засмее.

— Запомни думите ми, Пейдж. За тези неща нямам грешка. Всъщност нямам нищо против, ако има продължение... Ако ти го позволиш.

— Ще се радвам, дори и да няма щастлив край.

— Ти спомена, че в кафенето на болницата има млечен бар.

— Да, при това чудесен.

— Можем да го направим.

— Хайде.

— Добре — рече Гуен, но припомняйки си, че Пейдж беше изпила течностите си за деня попита: — Не е ли по-добре да си поръчаме нещо не толкова течено?

— Не. Млечният бар е чудесна идея.

Мога да опитам, замечта се Пейдж. Да се престоря. Трябва да се насладя на малко истинска фантазия с художника строител. Точно както преди дванадесет години, когато имаше нужда да се наслади на истинската фантазия с един мъж, наречен Джак...

ШЕСТА ГЛАВА

Пейдж откри библиотеката на драматичния факултет през пролетта на първата си година в колежа и тя се превърна в любимото ѝ място за учене. Светлината беше добра, масите бяха просторни, а и други студенти по медицина не учеха там. Изобщо там не учеха много студенти. Рядко оставаха дори студентите, чиято първа специалност беше „драматургия“. Тъй като целият свят е сцена, те можеха да учат навсякъде. Всъщност тя си представяше, че студентите по драматургия трябва да репетираат дадена сцена, но библиотеката не беше най-удобното място за такова нещо. Много дни и вечери Пейдж беше единствена посетителка на библиотеката. Не само защото пролетта в Пало Алто беше великолепна, слънчева и топла, а езерото Лагунита примамяваше студентите като идеалното място за учене или поне мястото, където да си занесеш учебниците.

При завръщането си в студентското градче през есента на втората си година в колежа Пейдж откри, че библиотеката беше все така празна и през дъждовната есен.

До средата на октомври библиотеката беше едва ли не само на нейно разположение. Тогава, две седмици преди нейния деветнадесети рожден ден, той се появи. Избра си отделна маса на почтително разстояние от нея и докато изваждаше някаква тетрадка от раницата си, погледите им се срещнаха. Той се усмихна за поздрав. Тя не отвърна веднага, сякаш не беше сигурна, че усмивката е за нея, въпреки че бяха сами в залата, и той приятелски помахна с ръка.

После изчака с усмивка, докато тя отвърне на поздрава му с ръка. И това беше всичко. Той се наведе над учебника си. И тя се върна към своите книги. Той си тръгна в десет и половина. Тя — в единадесет. На следващата вечер всичко се повтори — усмивката, поздрава с ръка, ученето, и така в продължение на шест вечери. Докато учеше, той от време на време си правеше почивки, ставаше, разхождаше се като грациозно и лениво протягаше дългите си, атлетични нозе.

Пейдж ясно усещаше присъствието му. Винаги го усещаше. Той се разхождаше из библиотеката, но никога не навлизаше в нейното пространство и на нея ѝ се прииска той да наруши това правило. „Поговори с мен. Моля те.“

Но и се страхуваше, че може да го наруши. „Не, недей! Няма какво да ти кажа. Какво бих могла да кажа на човек като теб?“

На осмата вечер желанията и страховете на Пейдж се сбъднаха.

— Ти не си актриса.

Пейдж вдигна поглед към очите му, които изглеждаха по-зелени отблизо. Лицето му беше по-красиво, тялото по-силно, косата му тъмнокестенява като нейната, както ѝ се стори, но със златист нюанс от отблясъка на слънчевата светлина. Не съвсем като нейната.

— Не съм ли?

— А актриса ли си?

— Не. Но... откъде разбра?

— Устните ти не се движат. — Тя почти не се движеше. Предпочиташе неподвижното, но бдително състояние. Сякаш главата ужасно я болеше, помисли си той. Тя, разбира се, се движеше, но само когато отгръщаше по необходимост страниците и се взираше в записките си. И пак по необходимост, може би най-голямата необходимост от всички, когато с една ръка изваждаше хапче от шишенце с лекарства и отпиваше от шишето си с безалкохолно. Едно плавно движение. Добре тренирано. И често изпълнявано. — Мигрена ли имаш?

— Какво? О, не.

— Но нещо те боли.

— Добре съм!

— За човек, който е добре, вземаш много лекарства.

— Прав си. Твърде много. — „Но не достатъчно.“ — Особено, откакто състоянието ми се подобри и едва ли не се чувствам като нова.

— От какво?

— Знаеш ли, от най-често срещаното произшествие в градчето — сблъскване с велосипеди. Впрочем, другият беше добре. И аз съм добре. — Излъга. За всичко. Главата ѝ пулсираше. Тя нямаше велосипед. И единственият сблъсък беше между изискванията, които поставяше пред себе си, и резултатът, който, опасяваше се тя, може би щеше да се окаже не дотам отличен.

Не дотам отличен... като например това, че му позволи, на него, да разбере колко я боли и че взема лекарства. Пейдж трябваше да се смути. Да се смрази. И разбира се, част от нея се смути. Но той звучеше загрижено, а не критично.

Изглежда се интересуваше от нея. Това я окуражи.

— И твоите устни не се движат — чу собствения си глас тя. — Инженер си, не актьор, нали?

— Не съм актьор. Позна, специалността ми е инженерна. Между другото, казвам се Джак Логан. — Сякаш тя нямаше съмнения по този въпрос или поне той така си беше въобразил. Но предположението му беше продиктувано от реалността, не от арогантност. В студентското градче той щеше да се превърне в малко величие. Е, добре де, в голямо величие. В края на краищата, в момента течеше футболният сезон. Очаквано отклонение на вниманието и страст едновременно за по-голямата част от студентите. Джак беше втори полузащитник и такъв бил през цялата си кариера в „Станфорд Кардинал“. Беше играл в някои от предишните сезони, не особено зрелищни. Но тази година, щом го викнеха за групата в началото на играта, резултатите бяха блестящи. На Джак му беше съвсем ясно, че всичко е въпрос на чист късмет и добри спортисти, които да поемат неговите пасове. Дори когато в последните секунди на играта срещу „Садърн Коул“ се беше добрал до крайната зона, това беше напълно случайно. Беше добър полузащитник. Треньорът по правило подкрепяше играча, който свиреше първа цигулка. Но Джак го подкрепяха всички безрезервно, особено с приближаването на междинните семестри необходимостта да избяга и да се прояви драматично се засили. През последните две седмици във всеки брой на „Станфорд Дейли“ излизаше на предна страница снимка на Джак, всеки ден снимката беше различна, а заглавието „Оставете Джак да играе!“ имаше различни варианти. А по време на мачовете подвикването „Джак, Джак, Джак!“ се превърна в мотото на деня. Миналата събота и неделя по време на почивката между полувремената по националната телевизия непобедимата „Станфорд Марчинг Банд“ изписа името му на терена. За добро или зло, всички знаеха за Джак. Освен това момиче, очевидно, което не беше актриса. Тя не издаваше ни най-малък знак, че го разпознава. — А ти си...?

Пейдж разбра, че той ще познае името ѝ. Нейното име. Форестър. Като „Форестър Хаус“, едно от първите общежития в студентското градче и все още сред най-известните. Или като библиотеката „Форестър“ в юридическото училище. Или като „Форестър Арена“. Или павилиона. А може би и Кулата.

Когато кандидатстваше, не знаеше, че и тук, както в Сан Франциско, името Форестър беше много популярно. Знаеше, че баща ѝ е бил възпитаник на Станфорд. Но нито баба ѝ, нито дядо ѝ бяха учили тук. И въпреки че неуморимо събираше средства за медицинския център „Пасифик Хайтс“ в памет на Алън, и патрон на изкуствата в памет на Розалинд и Гавин, майка ѝ нямаше никаква връзка със Станфорд, набирането на средства или каквото и да било друго нещо тук.

Даренията за Станфорд идваха от по-далечни поколения. Родителите, бабите и дядовците на Гавин. Дядото на Гавин Форестър, железопътен магнат, бил близък приятел с онзи другия пионер в железопътния бизнес, самия Лиланд Станфорд.

„Нищо чудно, че влезе.“

Пейдж Форестър беше чувала тези думи доста често, откакто се записа да учи тук. Твърде често. През цялото време. Сякаш наследството на Форестър беше единственото нещо, което имаше значение и влизането ѝ в пословично конкурентния колеж беше гарантирано. Сякаш нямаше нищо общо с нея самата и целия труд, който беше положила, за да вземе задължителните изпити по Ес Ей Ти и другите оценки.

Това я притесняваше. И не само защото тези елементарни предположения я обиждаха лично. А заради поколенията Форестър, които тя не познаваше. Сградите, които бяха спонсорирали, стипендиите, които бяха предоставили, бяха предназначени за колежа, където бяха учили и който обичаха, и за студентите, които нямаха техния късмет и не биха могли да си позволят да учат без тяхната помощ. Причина за тяхната щедрост не беше фактът, че една тяхна праправнучка щяла да бъде приета, въпреки че не става за студентка.

Много преди да пристигне в Станфорд, Пейдж беше станала особено чувствителна към името Форестър и коментарите, които предизвикваше.

Цял живот.

— Скъпа Пейдж — казваха жените от техния кръг в Сан Франциско, — толкова обичахме Розалинд. Каква баба щеше да си имаш. Бяхме поканени на тържество за бебе, организирано от нея и Мариел за майка ти, но вместо това отидохме на погребението на Розалинд. И на Гавин, разбира се. И на баща ти.

Какви ужасни времена. Твърде тежки дори за човек като Мариел. Розалинд и Гавин ѝ бяха като родители, бяха много по-близки, отколкото с родните ѝ майка и баща. Двамата с Алън бяха най-добри приятели. За известно време тя се отдръпна от всичко, което ѝ напомняше за тях, дори от невероятния Стюарт Доусън.

Все се намираше някоя друга жена, която да подхване следващата част от историята:

— Всички идвахме да помагаме на майка ти, както би искала Розалинд. В началото беше по задължение. Всички признавахме това. Но сега обичаме Клер, колкото Розалинд я обичаше. Тя е просто... прекрасна. И такава талантива художничка. И ти сигурно си такава. Тя научи всички ни да рисуваме. И сме добри в това. Благодарение на нея! Аз изобщо не подозирах, че имам артистични наклонности, докато тя не ми ги показва.

— Истинска късметлийка си, миличка — казваше трета жена, — с майка като Клер. Всички сме щастливи, че ни е била спътница в живота. Скъпо дете, сигурно си голяма утеха за нея. Толкова много приличаш на Алън. Колко много напомняш за него, за идеалната любов. Ти си рожба на тази любов.

— Тревожим се — допълваше друга и помъркваше, — че Клер не излиза. Разбира се, посещаваме я. Нейната къща ни е като втори дом благодарение на нея. Предполагам, че не бива да се тревожим, че не желае да излиза. Самата къща е истинска идилия, където са нейните спомени.

— Ейприл — отговори Пейдж Форестър на Джак Логан. „Ейприл“. Името се появи от небитието. Дали подсъзнанието ѝ не предвиждаше ново начало, пролетно събуждане, априлски дъждове и майски цветя?

— Ейприл — повтори Джак Логан и тя потрепери. — Ейприл чия?

Пейдж не се поколеба.

— Доусън.

Фамилията на най-близкия приятел на баща ѝ и единственият баща, който Пейдж познаваше.

— Какво учиш?

— Френски.

— Устните ти не се движат — подхвана отново темата Джак, — впечатляващо.

Френският на Пейдж Форестър не беше впечатляващ, не и разговорният. Просто тя беше твърде плаха, твърде далеч от актриса, за да придаде необходимия акцент. Но беше учила шест години френски. И чудесно го владееше.

— Знаеш ли френски, Джак?

— Нито дума. Ще ме научиш ли?

— *Bon soir, Avril* — казваше Джак всяка вечер, когато след тренировките по футбол я срещаше в библиотеката.

— *Bon soir, Jasque* — отвръщаше тя. Всяка вечер. С ускорен пулс на сърцето и болезнено облекчение. А преди той да пристигне, тя вече беше прибрала записките си по физика и биохимия.

Всяка вечер след неговото пристигане тя четеше френска литература. В единадесет часа той я изпращаше до къщата на Грик Роу, където според него тя живееше. Старата бащина къща се беше превърнала в една от многобройните специални места за живеене в студентското градче, в нейния случай общежитие за студенти по френски, където се говореше само френски.

— *Bon nuit, Avril* — казваше той пред входната врата.

— *Bon nuit, Jasque* — отвръщаше тя и влизаше. Веднага щом той изчезнеше в тъмнината, тя се втурваше към колата си, паркирана наблизо и отиваше до апартамента си извън студентското градче, където живееше сама.

Всяка вечер кратката разходка ставаше все по-бавна и по-бавна. Джак ѝ разказваше за футбола: за уникалния статус, който си беше спечелил, и колко щеше да се радва да свърши сезонът, и че в гимназията играл толкова добре, че спечелил спортна стипендия, за което бил благодарен, и че нямал никакво намерение да се занимава с професионален футбол. В допълнение на това, че не бил чак толкова добър, той заяви, че никога не му харесвало да играе на топка.

— Значи ще ставаш инженер.

— Няма, ако не се наложи. — Джак се усмихна. — Но надявам се ще ми е полезно за това, с което искам да се занимавам.

— Какво е то?

— Да поправам къщи, да реставрирам стари сгради.

— Правил ли си го някога?

— Още като бях дете извършвах това-онова. Баща ми е бояджия. За известно време работех с него. Обикновено имаше и други работници. Дърводелци, майстори на покриви, електротехници, водопроводчици. Аз чиракувах и се учех. И достигнах нивото, за което можех да получавам и възнаграждение за работата си. Един ден ми се иска да имам собствена фирма. За да сглобявам всички части.

Той ѝ каза, че иска да работи в Сан Франциско. И да живее там, за да е близо до родителите си. Те бяха възрастни родители на двадесет и една годишен студент от горния курс. Пит Логан беше на шестдесет и една, а Ив беше на петдесет и девет. Джак беше второто им дете. Първият им син Джейсън беше роден осемнадесет години преди Джак и беше умрял от внезапен детски смъртен синдром, когато бил на три месеца.

— Те не възнамерявали да имат други деца.

— Защото им е било много тъжно и тежко да загубят Джейсън?

— Според мен обвиняват себе си за смъртта на Джейсън.

— Но не са имали вина!

— Така е, но Джейсън бил тяхното невинно малко бебе, което зависело от тях. Така и не престанаха да тъгуват за него. Как биха могли? На мен също ми липсваше.

— Липсвал ти е?

— Разбира се. Само защото никога не сме се виждали не означава, че не сме братя. И...

— Какво, Джак?

— На никого не съм казвал. Но... дори преди да узная за Джейсън, не смятах себе си за единственото дете.

— Не си бил единственото дете.

— Да, бях изненадан, в известна степен.

Бебе, което вдъхнало нов импулс в помръкналия живот на родителите му. Също както той възнамеряваше да дарява с нов живот помръкнали домове.

Докато Джак говореше на лунната светлина, наоколо витаеше истината.

Когато дойде ред на Пейдж, т.е. на Ейприл, пространството се изпълваше с лъжи. Ейприл Доусън представляваше всичко, което Пейдж Форестър не беше. Безгрижна, щастлива. Без ни най-малка тревога обясни на Джак, че няма никаква представа какво ще прави, след като завърши колежа. „Que sera sera!“

Заяви, че била от Бостън, от семейство с пет деца, все момичета, които техният баща хирург много обичал, а майка им била като шестата сестра, толкова близки били. Ейприл била бебето в семейството. И именно затова тя била толкова *laissez-faire* — както пишело в списанията, които четяла. Най-голямата ѝ сестра, първородната, също имаше класически портрет. Инициативна, амбициозна, решена да сполучи.

На седемгодишна възраст същата тази измислена по-голяма сестра решила да последва стъпките на баща си, когото обожавала. Имала само отлични бележки и завършила колежа само за три години. Тя не завършила, а само взела часовете, необходими за медицинското училище. Било възможно да получиш степен „лекар“ и без да имаш диплома от колеж.

— Но какъв е смисълът? — Джак попита момичето, което се беше посветило на същия този тригодишен план. — Защо е това бързане?

— Ами... не знам. Но такава си е тя. Напориста. Не е щастливка като мен.

— А не е ли щастлива?

— О, напротив, щастлива е. Но според мен, понякога се чувства самотна.

— Вие двете приличате ли си?

— *Quoi, Jacques? Mais non!*

Джак искаше да я нахрани. Имала нужда от истинска храна, рече ѝ той нежно, пълноценна храна, нещо повече от содата и хапчетата, които пиеше. И той се почувства щастлив.

Денят на благодарността наближаваше. Джак сподели с нея плановете си. Щеше да прекара четири дни с родителите си в дома им

в Дали Сити. Пейдж не сподели своите планове. Четири дни с майка си в имението им в Пасифик Хайтс. Щеше да лети към дома, обясни тя, до Бостън, рано в сряда.

— Тогава във вторник ще те заведе на вечеря.

— Така ли?

— Ако си съгласна.

— Да, Джак. Трябва да ти кажа някои неща.

— Кажи ми.

— Добре, на вечерята във вторник.

Пейдж искаше да му обясни всичко. И може би наистина щеше да го направи. Щеше да му каже за дребните неща, разбира се. Истинското й име, истинската й специалност и защо се наложи да се преструва. А може би и не дотам дребните неща. Например това, че знаеше, че той бе реализирал мечтата си да ремонтира повредени къщи и да им придава цялост, защото именно така я караше да се чувства. Пълноценна. Ейприл и Пейдж.

Може би той щеше да я целуне. Моля. Тя вярваше и беше сигурна, че на него му се искаше да я целуне. Но той се държеше като джентълмен. Изчакваше официалната им среща.

Изчакваше вторник. Но вторник така и не се състоя. Нито целувката, нито срещата. Когато в понеделник вечерта той дойде, тя си помисли, че той е разкрил измамата й. Изглеждаше толкова различен от Джак, когото познаваше. Див. Свиреп.

— Миналото лято се запознах с една жена — рече той. — На една сватба. И тя е бременна, Ейприл. Носи моето дете.

Не беше Джак, когото познаваше.

— Вие сте излизали?

— Не. Само на сватбата. Само онази нощ.

Значи явно Джак не чакаше първата официална среща за първата целувка. Когато срещнеше жена, която хареса и пожелае, той просто правеше любов с нея.

Джак Логан не я беше пожелал, дори дръзката и безгрижна Ейприл, в която се беше превърнала. Мъжът, който правеше любов, когато пожелаеше, беше освен това любящ син, който тъгуваше за починалия си брат, вярваше в семейството... и отговорността.

— Ще се ожениш ли за нея?

— Да, ще се ожения. В събота. А след сватбата няма да се връщам в училище. Ейприл?

— Да?

— Нека те заведе на вечеря утре, както възнамерявахме.

— Не.

— Тогава довечера. Сега.

— Не. Трябва да тръгвам.

— Щеше да ми казваш някои неща.

— Не са от значение. Джак, ти ще ставаш баща. Татко. Ще бъдеш чудесен баща. Знам, че ще е така.

— Ейприл...

— Au revoir, Jacques.

— Довиждане.

СЕДМА ГЛАВА

И сега, дванадесет години по-късно Пейдж Форестър трябваше да поздрави Джак Логан. Да му каже „здравей“ отново! Може би. Ако изобщо я познаеше, което Пейдж беше убедена, че няма да се случи.

След като помахна на Гуен за последен път от входната врата на имението, Пейдж влезе. Тихичко. И почувства облекчение, че беше сама във фоайето. Трябваше да седне, въпреки че не беше толкова спешно като преди и не за толкова дълго. Само за няколко минути, за да се съвземе. Да се подготви. Тя се отпусна на най-долното стъпало на стълбите с парапет.

Дори Джак да я разпознаеше, това нямаше да бъде голямо изпитание. А що се отнася до нейното извинение... „Джак, мислех да ти позвъня“ щеше да му каже тя. Или „Bonjour, Jacques! C'est Avril. Aka Paige Forrester. Quelle surprise! Но знам колко си зает, бизнесът ти процъфтява и не си струва шума около едно кратко запознанство преди цял век“.

Може би Пейдж щеше да се справи с нещо толкова леко отведнъж. Преди да се скапят бърбреците ѝ. Не, поправи се тя строго, преди тя да скапе бърбреците си.

Но оттогава всичко вървеше трудно. Умората непрекъснато я мъчеше, сънят не ѝ носеше облекчение и тя се чувстваше немоощна, жадна и раздразнителна.

„Постарай се, опитай пак.“ Дълго време това бяха мантрите на живота ѝ, стълбовете на жизнерадостната ѝ фасада пред света. Но тази фасада, това спокойствие, бяха непрекъснато застрашени от непостоянството на електролитите ѝ.

Налагаше се да се пази от емоции, които я караха да побеснее, от безсилието, предизвикано от предсказанието, в което се беше въвлякла, от собственото си нетърпение, че се справя толкова безуспешно. Не постъпваше добре и като потискаше тези чувства. Фактът, че Коул я подразни, беше очевидно доказателство за това. Пейдж трябваше да е жизнерадостна пред майка си, която искаше толкова малко от нея.

Беше способна и на една усмивка за Джак. И за Бет и за Дайна. И така. Пейдж напомпи мускулите на прасците си, изправи се, без да се олюлява и пусна палтото си върху последната поща.

„Постарай се. Опитай пак.“

Мантрите на живота ѝ не действаха. Това, което ѝ предстоеше, все още приличаше на грандиозно изпитание. Но и други думи щяха да подействат. Заради спомените, които тя свързваше с тях. Чувството, че не е съвсем сама.

Струваше ѝ се, че Гуен е тук и я окуражава.

„Ти ще го заслепиш, Пейдж.

Запомни думите ми.“

Джак не беше във всекидневната на имението. Пейдж го видя в градината, разглеждаше нещо. Момичета може би бяха с него. Там бяха фонтаните и прекрасната гледка. Но те бяха решили да останат вътре с Клер, което не изненада Пейдж ни най-малко. За нея сцената във всекидневната беше до болка позната: чужди дъщери весело разговаряха с майка ѝ. Чуждите дъщери разговаряха с Клер така свойски. И на Клер ѝ беше лесно да е с тях.

Клер Форестър трябваше да има в имението много дъщери, дъщерите, които Ейприл Доусън ѝ бе измислила. И наистина това щеше да е така, ако не беше починал Алън.

Но приятелите водеха дъщерите си и внучките си да видят Клер, съучениците на Пейдж също се тълпяха в дома на Форестър. А дали присъствието на тези измислени дъщери не притесняваше истинската дъщеря? Пейдж ревнуваше някак доброжелателно и с копнеж. С удоволствие би играла с Клер като тях. Но не можеше. Затова се радваше истински, че майка ѝ беше намерила други, които го умееха. Пейдж си помисли, че присъствието на други момичета наоколо някак разчупваха сковаността, която съществуваше между нея и Клер.

Като същевременно я правеше не толкова болезнена.

Но това не беше вярно. Неудобството между тях не беше изчезнало, независимо дали къщата беше пълна с хора и въпреки усилията, които и двете полагаша.

А те наистина се старяха, и двете. Но не успяваха. Една художничка и един учен, пролет и зима, игривост и непреклонност.

Чародейка на преструвките и практик на онкологичните терапии.

А дали не бяха също майка и дъщеря?

Като дете Пейдж се питаше дали в болницата не се е получило недоразумение, дали съвсем съзнателно не е била сменена. Кой не би предпочел истинската дъщеря на Клер, по всяка вероятност едно здраво новородено, пред отчаяно болнамото бебе Пейдж? Най-накрая Пейдж беше принудена да отхвърли тази мъчителна мисъл настрана. Беше дъщеря на Алън Форестър. Не можеше да се отрече приликата между бащата и дъщерята.

— Пейдж! — възкликна Клер, щом съзря дъщеря си под свода на всекидневната. — Толкова се радвам, че успя.

Майката и дъщерята се приближиха една към друга. Но и двете се спряха на повече от една ръка разстояние. Ритуал, който бяха усъвършенствали след дълги години на нескоропосни прегръдки, ту твърде кратки, ту твърде продължителни, ту твърде плътни, ту твърде лежерни.

Ту твърде безумни.

Но Пейдж беше достатъчно близо, за да забележи, че майка ѝ се тревожеше за нея колко изморена, отслабнала и бледа изглеждаше. „Добре съм, мамо! Съвсем добре.“ Лъжи, лъжи и пак лъжи. И още лъжи. Френският прозорец към верандата се отвори зад нея. Пейдж усети хладния бриз и долови топлината в гласа на мъжа зад нея.

— Вие трябва да сте...

— Пейдж. — Тя се обърна и протегна ръка към полузащитника, който сега работеше като строител. И беше самотен баща. Той я позна. В същия момент. Без въпроси. Това го подразни. Доста. — А вие трябва да сте Джак.

— Да, аз съм Джак. — Ръката му, груба и силна, обви нейната. После я пусна. — Това е дъщеря ми Бет и приятелката на Бет, Дайна.

Момичетата приличаха на сестри. И двете бяха грациозни, с руси коси. Дайна, по-голямата и по-смелата, засия, докато поздравяваше Пейдж.

— Здравейте, доктор Форестър.

Поздравът на Бет дойде иззад един кичур коса.

— Здравейте, доктор Форестър.

— Здравей, Дайна. Здравей, Бет. Наричайте ме Пейдж.

Дайна веднага се обърна към нея на малко име и още по-силно засия.

Ала Бет хвърли въпросителен поглед към баща си.

„Може ли? Трябва ли?“ Пейдж не знаеше какъв въпрос задава на баща си, дали искаше разрешение да поздрави като възрастен човек или напълно я задоволяваше да се обърне към Пейдж от позицията на дете.

Отдавнашен, но много ярък спомен нахлу в главата на Пейдж, когато беше приблизително на възрастта на Бет. Играеха, както обикновено, по двойки. Клер, Пейдж, Стюарт и Мариел. До онова вечерно парти, когато, потопена в агонията на края на втория си неуспешен брак в поредицата от три такива, леля Мариел, тоест Мариел съобщи, че според нея е време Пейдж да престане да я нарича „леля“. Пейдж си припомни с каква неохота трябваше да направи тази огромна крачка от детството към света на възрастните... А отговорностите, които тя вече познаваше, я очакваха. Но тя уважи молбата на Мариел и отношенията им невъзвратно се промениха. Те се отдалечиха.

А що се отнася до мъжа, който така и не се ожени и беше най-добрият приятел на баща ѝ, и като баща за Пейдж... До ден-дневен той си беше чичо Стюарт. С него Пейдж се чувстваше все така близка и в безопасност, както се чувстваше, когато беше дете.

— Може — отвърна Джак на дъщеря си. Разбира се, че можеше. Джак познаваше своята Бет и щеше да я защити. — Каквото и да пожелае Пейдж ще е добре.

— Здравей, Пейдж.

— Здравей, Бет. Ти Елизабет ли си?

— Да.

— И аз. Елизабет е второто ми име.

— Ти си учила в Станфорд, нали? По същото време, когато и татко е бил там?

— Донякъде.

— Но не сте се познавали?

— Всъщност — започна Пейдж, — донякъде се познавахме.

Пейдж отмести поглед от Бет и го насочи към Джак. Очите му, които сега изглеждаха още по-зелени, отколкото бяха в спомените ѝ, натежаха от чувство, което тя не желаше да назове. Но го

разпознаваше много добре. Той щеше да запази мълчание засега. Тя имаше свободата да измисля каквито си иска лъжи за пред другите. Но скоро, много скоро, той очакваше искрено обяснение.

За сега Джак само наблюдаваше. И чакаше.

— Баща ти мразеше едно момиче, което познавах — рече тя на Бет. „Фантом на име Ейприл“. — Виждахме се няколко пъти, но така и не се запознахме. А сега ни запознаха. — Пейдж потърси друга тема и я намери върху кобалтовосините тениски на момичетата, където с бели букви беше избродирано „Марина Вю Суим Тийм“. — Вие плувате ли?

— Не, но Лари плува. — Дайна хвърли многозначителен поглед към Бет, която се изчерви.

— Разбирам.

— Да — отвърна Дайна, — ако дойдеш с нас.

— Тръгнали сме за среща на плувците — обясни Джак. — Защо не дойдете? И двете.

Клер беше категорична.

— Благодаря ти, Джак. И на вас, Дайна и Бет. Страхувам се, че няма да мога да дойда този път. Но в понеделник след училище ще се видим с вас, млади дами, и всеки друг ден, когато бихте искали да ме посетите.

— Клер...

— Ще се радвам да ми гостуват, Джак! Сигурна съм, че ще намерим стая, която да не е разтурена, и където те ще могат да си пишат домашните. А и за мен ще е вълнуващо да дам помощта си, плод на тридесет годишен труд. За екипа винаги ще има печени сладки.

— Няма нужда да правите това.

— Знам. Но така искам. А и с две помощнички... на които очевидно им допадна идеята да пекат сладки с Клер, да играят и да учат с нея.

Джак въздъхна. И се усмихна.

— Добре. — Усмивката му изчезна. — Но вие, Пейдж, ще дойдете с нас, нали?

Беше просто един въпрос. И тя нямаше избор.

— Да, с удоволствие.

ОСМА ГЛАВА

Гуен стъпи неуверено и си помисли дали и тя като Пейдж няма да припадне.

Ако е така, навярно кръвта ѝ се беше събрала не където трябва. Изглежда не беше се свлякла в петите, защото докато изминаваше разстоянието от имението на Форестър до апартамента си на „Белведере Корт“, тя се почувства успокоена.

Ако някъде се беше събрала кръв, то това бяха бузите ѝ, които се зачервиха в момента, когато доктор Коул Рансъм погледна към нея. Чувствата, които до сега успяваше да потисне, се възбудиха.

Почти беше стигнала дома си и ако проявеше разум, не трябваше да се спира пред таблото до заключената входна врата.

Но докато търсеше ключовете си... Ето го — „Коул Рансъм, ап. 812“. Два етажа над нейния апартамент 603. Странен избор за един съдов и травматологичен маг да живее под наем, вместо в собствено жилище. Можеше да си позволи мезонет дори на „Пасифик Хайтс“. Тя си го представяше там, чернокосия хирург със стоманеносиви очи, представяше си... Зарежи това, него зарежи, заповяда на себе си Гуен.

Напразно. Докато отваряше пощенската си кутия забеляза, че на неговата имаше табела. Гуен не откри нищо необикновено в пощата си. Не знаеше защо се спря да провери. Коледни каталози. Новият брой на „Алюр“. И съобщение от пощенската станция за наложена пратка. Дори това не я изненада. Гримьорите редовно получаваха образци от козметични компании и много от тях искаха да са сигурни, че продуктите са доставени. Щеше да се разпише на жълтия формуляр и в понеделник щеше да получи пакета. И както обикновено, тя щеше да изпробва фон дьо тена, ружа, червилото или грима.

— Обикновено сядам там — Джак посочи най-горния ред на дървените пейки.

Момичетата се присъединиха към една групичка седнали вече момичета, които им пазеха места три реда от стартовата и финалната линия.

Никой не пазеше място за Джак на високите редове. Там нямаше никой. Родителите на състезателите седяха до басейна. А останалите родители като Джак, чиито дъщери само гледаха и нямаше да участват в плуването...

Имаше доста такива дъщери в плувния център „Голдън Гейт“. Но дискретното, при все това бдително присъствие на един-единствен родител, Джак, не притесняваше нито Бет, нито приятелките ѝ.

— Малко повече е ходенето — призна той. — Не е задължително да го правим.

— Добре съм — отвърна Пейдж. „Всичко е наред. Аз съм добре.“ Колко пъти само днес беше изрекла тази лъжа? И колко още щеше да я изрича?

Не много. Тя имаше сериозни проблеми. Вените ѝ безсрамно се бяха разширили, независимо от периферното ѝ кръвно налягане. Разбира се, това беше съвсем нормална физиологична реакция, като се има пред вид топлината наоколо. Но тя не се чувстваше нормално. Бъбреците ѝ не работеха нормално.

Влажността също беше проблем, затрудняваше дишането ѝ. С изключение на едно нещо, припомни си доктор Форестър, нямаше никаква физиологична причина за състоянието ѝ. Неспособността ѝ да диша сигурно беше от емоционално естество, беше причинена от спомена за една емоция, чувството за пропадане, когато за първи път ѝ поставиха диагноза бъбречна недостатъчност. Дотогава тя не обръщаше внимание на признаците и симптомите, на усещането за слабост, подуването на глезените, сърдечната аритмия, безжалостното изтощение. „Постарай се. Опитай пак.“

Но когато излишната течност в тялото ѝ нахлу в белите ѝ дробове... неспособността ѝ да диша нормално беше от емоционално естество. Сигурно беше така. Тя можеше да диша. Тя дишаше. Съвсем нормално.

Но гаденето беше истинско. Вероятно паралелна реакция между хлора във влажния въздух и повишеното ниво на хлорид в кръвта ѝ.

— Пейдж?

— Всичко е наред, Джак. Най-горният ред е чудесно място.

— Сигурна ли си?

Пейдж погледна високите редове уверено.

— Съвсем — излъга тя и се заизкачва.

Но лъжата се сбъдна. Наистина всичко беше наред, тя се чувстваше добре там на горните редове. С Джак. Бдителният баща... бдителният мъж.

— Какво беше всичко това? — попита той.

— Горещината и влажността ми действат. Също и хлорът. Но сега съм по-добре.

— Кажи ми тогава — тихо рече Джак Логан, — защо измисли всичко за Ейприл Доусън?

— Може ли преди това да ти кажа нещо друго?

— Да.

— Едва след като вие със Стюарт се срещнахте, аз разбрах, че ти ще ремонтираш къщата на майка ми, и че изобщо ще има ремонт.

— Вярно ли е, Пейдж? Ти наистина ли не си знаела?

— Вярно е.

— Ние с майка ми не сме много близки.

— Ами ако знаеше?

— Нямаше да се наложи никакво проучване. И разбира се, нямаше да възложат работата на теб. Притесни ли се, че те проучваха толкова отблизо?

— Не и до днес, когато те видях и си помислих, че ти може да си настоявала.

— Не, Джак. Не. Моля те, повярвай...

— Вярвам ти, Пейдж. И отговорът ми е, че не ме притесняваше до днес. Нямам нищо против Стюарт да се грижи за интересите на майка ти. Изглежда свестен човек.

— Такъв е.

— Фамилното му име е Доусън — рече Джак. — Същото като на едно момиче, което някога познавах... и което Стюарт не познава, поне не като Ейприл.

— Питал си го?

— Дали случайно няма някаква връзка с Ейприл Доусън ли? Разбира се. Той ми обясни, че наистина няма семейство.

— Няма. Въпреки че се грижи за майка ми. И за мен. Винаги го е правил.

— Добър човек — отвърна Джак.

— Да, много добър.

— В такъв случай, радвам се, че имам одобрението му. И между другото, съм впечатлен от професионализма в доклада му с резултатите от проучването.

— Ти си го виждал?

— Когато накарах Стюарт да признае, че е готов, го помолих за копие от доклада. Пейдж, ти виждала ли си го?

— Да.

— Чела ли си го? Така внимателно, както онова момиче в библиотеката четеше бележките си? — Джак откри отговорите „да, да“ в бурята от емоции в изразителните ѝ сини очи. — Значи знаеш всичко за мен. За моя брак, за моя развод, за моите годеници, за семейството ми. Сега ми разкажи за себе си, като започнеш с Ейприл Доусън. Коя е тя?

— Никоя, Джак. Тя не съществува.

— Но и двамата знаем, че съществуваше. Защо?

— Защото исках да разбера какво е да си някой друг, без да носиш известни имена и звания.

— Като Форестър ли?

— Да. Също подготвителен курс по медицина.

— Кога се превърна в Ейприл Доусън?

— Вечерта, когато за първи път разговаряхме. И тя умря в нощта, когато си казахме довиждане.

— Но ти вече учеше в библиотеката на драматургичния факултет. Защо?

— Там нямаше студенти по медицина. Не защото исках да избегна обичайното напрежение, което цари сред студентите, чувството, че щом другите учат, и ти трябва да го правиш. Не в това беше въпросът. Аз винаги си тръгвах последна. Проблемът беше в това, че състудентите ми искаха да учат с мен.

— Защото си определяла летвата?

— Не. Е, оценките ми бяха добри. Но курсовата работа не ми се отдаваше лесно. Трябваше да уча усилено, а не бях от тези, които си падат по груповото учене.

— Значи, когато откажеш да учиш с групата, чувстваш вина, но ако се согласиш, това означава допълнителни часове учене за теб.

— А за теб?

— Да, в някаква степен. Мисля, че на футболното игрище се отрицваше в мен желанието ми за групово работно.

— Но останалите студенти по инженерство са искали да учат с теб, нали? Защото ти винаги си определял летвата? Джак?

Той вдигна рамене. Усмихна се.

— Доста добре се представях. Умея да се справям с изпити.

Пейдж също се усмихна и присви очи.

— Ти си от този тип хора, които получават максимален брой точки в стандартизираните тестове, дори когато материята им е непозната?

— Не максималния, но... Мисля, че става въпрос за познаване на типа задачи. А с толкова мога да се справям, по такъв начин е устроен мозъкът ми. Докато бях футболист, много ми помагаше способността ми да предвиждам развитието на играта, а после като строител ми помага да си представям несъизмеримите части и различните подизпълнители как работят като едно цяло. Но нали не говорим за мен? Да се върнем на теб, Пейдж.

— Искаш да кажеш, Ейприл.

— Не — рече Джак, — искам да кажа Пейдж. Страдаше от главоболие тогава, нали?

— Да. Как разбра?

— Беше толкова неподвижна, докато учеше, особено главата ти. Отстрани изглеждаше така, сякаш те боли. И въпреки, че съкращаваше времето за учене, ти продължаваше да пиеш хапчета. От мигрена ли страдаше?

— Не. Просто напрежение.

— Защо?

— Защо се чувствах напрегната ли? Защото съм такава. „Момичето зад маската“. Аз сама се подлагам на напрежение. Спомняш ли си по-голямата сестра на Ейприл?

— Първородната, напористата, която понякога беше самотна.

— И амбициозна, и мотивирана.

— Спомням си я, Пейдж. Много добре си я спомням. Искаше да стане лекар, защото баща ѝ беше хирург. Майка ти ми разказа, че твоят баща хирург пострадал в автомобилна катастрофа в деня, когато си се

родила и починал от раните си пет дни по-късно. Да не би да реши да последваш стъпките му, когато беше на седем години?

— Да. И добрата новина е, че онкологичното проучване, което направих едно лято, докато бях ученичка в гимназията, ме убеди, че медицината наистина е моето желание. Доста дълго се стараех да подражавам на кариерата му. И действително учих на същите места в Станфорд.

— Но ти не си хирург.

— Не съм. Най-накрая реших да не ставам хирург. Не ме биваше. Въпреки моята артистична майка и баща ми хирург, аз никога не съм била добра в ръцете. — Пейдж сведе поглед към ръцете си, склучени в скута. „Виждаш ли, Джак? Това съм аз, Пейдж. Напрегната. Скована. Няма какво повече да научиш.“ Пейдж насочи поглед към басейна долу. — Кой е Лари?

— Слабото момче, което е най-близо до часовника.

— Няма вид на твърде заплашителен.

— Няма, но двамата с Бет са добри приятели. От втори клас. За сега ролята на третия е отредена на Дайна.

— Но ти смяташ, че някой ден може да се случи?

— Няма да се изненадам. За щастие, засега закачките на Дайна за романс го смуцават, както и Бет.

— Но Дайна е настояща, нали?

— Да. И тя е добра приятелка, от четири години.

— Въпреки че е по-голяма.

— Не много. Само с три месеца.

— Три безценни месеца.

— Да, много ценни. Съвсем отскоро има признаци на ранна зрялост. Но Дайна винаги е приемала ролята на по-голямата сестра. Тя е добро момиче, Лари е свястно момче, а Бет е...

— Чудесна.

— Чудесна — като ехо, изпълнено с почуда и любов, прозвуча гласът на Джак. — И колкото Дайна е преждевременно развита, толкова тя е невинна. Аз, разбира се, често се връщам към времето, когато бях на дванадесет, тринадесет и четиринадесет години. Плаша се до смърт.

— Ти си чудесен баща.

— Просто съм баща, Пейдж.

— Един чудесен баща, който се тревожи.

Той кимна.

— Някога, когато Бет беше много малка, аз се зарекох, че е по силите ми да я защита от злото. Едва ли не изпитвах необходимост да очаквам всички потенциални произшествия и следях за най-малките признаци на болестите.

— Едва ли не.

— Тежка задача, но не и неизпълнима, поне докато беше малка. Но тя се променя, също и светът. Някои болести, като варицела, минаха леко, но може би в бъдеще ще трябва да се преборим с едра шарка. Разбира се, тези притеснения стигат до крайност. А самият факт, че става тийнейджърка, е достатъчно притеснителен. Коли, момчета. Естественото въодушевление, че пораства, и придружаващата го еуфория.

— Бет няма да се отдаде на еуфория.

— Няма. Тя твърди, че никога няма да го направи. Но знае ли човек, пред какви изпитания ще се изправи и какви смущения ще я сподобят?

— Ти ще разбереш — рече Пейдж, — тя ще ти каже.

— Надявам се.

— Но не си сигурен? Очевидно е колко много те обича, Джак. И ти се доверява.

— Пейдж, и в момента нещо я тревожи. Някакво притеснение. Тъга. Не знам точно. Винаги е била малко сериозно момиче.

— Малко чувствително момиче.

Джак отново кимна.

— Винаги нещо я е тревожело. Но досега тя винаги ми е казвала за какво мисли и какво иска да обсъдим. И след като сама обмисли нещата, ги дискутираме заедно.

— Какво я тревожи?

— Знаеш ли, онези невъзможните неща, вечните неразрешими дилеми на живота. Като че ли тя иска да обсъждаме повече отговорите, отколкото въпросите. Обикновено, когато започваме разговор, тя вече е формулирала отговор. Например, за причината, поради която хората се нараняват един друг. Нейният отговор е, защото болката е в тях самите. А причината кучетата да не живеят толкова дълго, колкото хората, е за

да има край тях през целия им живот хора, които да ги обичат. Ако собственикът му умре, кучето ще е по-тъжно от човека.

— О, Джак.

— Пейдж, искам да знам за всичко. За всяко притеснение, всяка тъга, всяка мисъл. Досега бях сигурен, че знам всичко.

— Мислиш, че нещо я тревожи?

— Да.

— Можеш да я попиташ.

— Сигурно така ще направя. Признавам, че и на нея се полага известно усамотение с мислите. Някоя тайна. Казвам си, без да съм убеден, че понякога е допустимо да си тъжен. Не е възможно всяка секунда от живота си да е щастлива, дори това да е желанието на баща ѝ.

Щастлива, замисли се Пейдж. И в безопасност. Ако имаше баща, който да осигури такъв подарък на дъщеря си, това беше Джак. В края на краищата, именно Джак беше причина тя да се чувства щастлива.

Джак, който беше дал мило и драго, за да я спаси.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Беше прав за хапчетата, Джак. — Пейдж наруши тишината, която се изпълваше от плясъците на осем тийнейджъри, състезаващи се в басейна с олимпийски размери. Чуваха се овациите и на публиката. — Бях започнала да гълтам прекалено много.

— Не бяха ли лекарства без рецепта?

— Да. Пиех ги с диетична сода.

— Защо?

— Бъбреците ми са болни. Нарича се аналгетична нефропатия, провокира се от дълга и прекалена употреба на обезболяващи.

— Дефицитни лекарства — повтори Джак.

— Да.

— Кои?

— Тук нещата стават неудобни и спорни. Опровержение се намира за всяко завършено на пръв поглед съждение. Признавам, че методологията се явява проблем. Очевидно човек не може да създаде вариант, при който на пациентите се дава по-голяма от препоръчителната доза от дадено лекарство с надеждата, че ще може да определи дали ще се появи бъбречна недостатъчност. Така че, наличната информация е от ретроспективен характер. Пациентът с новооткрита бъбречна недостатъчност трябва да си спомни какви лекарства без рецепта е взимал, в повечето случаи става въпрос за жени, не за мъже, и в какво количество, колко често и дали в комбинация с други лекарства.

Пейдж поклати глава.

— Съжалявам.

— За какво?

— Все едно ти чета лекция.

— Все едно, че ми казваш неща, които искам да чуя. Разбирам те, Пейдж. Ще те попитам, ако не разбере нещо.

— Добре. Първите случаи са описани преди около петдесет години. Обезболяващото било фенацетин и впоследствие го иззели от

пазара. Основният му метаболит бил и продължава да е ацетаминофен.

— Тилебол.

Пейдж кимна.

— Точно така.

— Знам за увреждания на черния дроб, причинени от тилебол.

— Да. Както при предозиране, така и при препоръчителни дози, особено в комбинация с ежедневна консумация на алкохол. Данните са ясни.

— За разлика от данните за бъбречната недостатъчност.

— Да. Има и други причини, поради които човек трябва да внимава с тилебола или всяко друго обезболяващо при бъбречната недостатъчност. Документирано е, че повечето пациенти с хронична болка приемат разнообразни обезболяващи. Аз точно това съм правила. Според данните възможно е комбинацията от различни лекарства да причинява увреждането. Кофеинът също може да е фактор. Нали си спомняш диетичната сода, която пиех с хапчетата?

— Не обвиняваш себе си, нали?

— Няма кого друго. Трябваше да разбера, че за мен не е добре да приемам толкова много хапчета. Дори и да не знаех, надписът върху шишенцето беше ясен. И тогава, и сега, лекарствата без рецепта се използват само временно, за няколко дни, за да облекчат болката. Препоръчителните дневни дози са доста малки, за разлика от шепите лекарства без рецепта, които пиех. Аз съм предозирала и количеството, и продължителността. Така е при повечето, вероятно при всички пациенти с аналгетична нефропатия. Твърде много хапчета, всеки ден.

— Но ти имаше главоболие всеки ден.

— Аз сама си го причинявах. А понякога, всъщност много пъти, вземах хапчетата дори, когато главата не ме болеше, когато се притеснявах, че може да се появи главоболие и когато имах да уча.

— Сега страдаш ли от главоболие?

— Понякога.

— И?

— Преминава.

— Ти ли правиш така да премине. „С волята си“.

— Да.

— Можеш ли да премахнеш и нефропатията?

— Не. Увреждането е необратимо.

— И какво правиш за това?

— Зле се справям.

— Не мога да повярвам, че си лош пациент.

— Е, определено се старая да не съм лош пациент. Разбира се, по нов начин гледам на нормално функциониращите бъбреци. Те са чудесни. Можеш да ги товариш с протеини, с калций, с течности. Дори и да положи най-невероятни усилия не бих могла да постигна този баланс.

— Майка ти не знае, нали?

— За моите не дотам идеални бъбреци ли? Не.

— Защо?

— А защо да я тревожа?

— Защото ти си нейна дъщеря. Нейната работа е да се тревожи... и да се радва.

— Говориш като истински родител.

— Родител, който се тревожи, че дъщеря му ще скрие нещо от него, само за да не го притесни. Нещо, което той наистина трябва да знае.

— Нещата с майка ми са сложни.

— Говориш като истинска дъщеря. Да не намекваш за нейната агорафобия?

— Тя ли ти каза?

— Наистина тя нямаше избор. Обичайно е строителите да изпращат клиентите си да разгледат изложбените зали из града. Майка ти показва крайно нежелание да напусне дома си.

— Тя ли използва думата агорафобия?

— Да, и дори ми я обясни като желание да избегне ситуации, причиняващи беспокойствие, което според нея се случва, когато направи една-единствена стъпка извън имението.

— Но ти я покани на плувното състезание.

— Помислих си, че ако е с теб, с момичетата и дори с мен, може да се почувства по-спокойна. Предполагам, че би желала да може да излиза.

— Не съм сигурна.

— Защото има и друго нещо, нали? Нещо, което ми убягва. Не се учудвам. Така и не мога да си представя кое е това нещо във външния свят, което би накарало Клер Форестър да се чувства спокойна. Със

сигурност не и тълпите или непознатите, нито дори непредвидимото. Тъй като тя настоя, аз доведох различните подизпълнители да се запознаят с нея едва ли не без да я предупредя предварително. Тя не само че поздрави всички така, сякаш ги беше очаквала, но се държа като към братя, отдавна изчезнали. Тя с нетърпение очаква шестте месеца ремонт. Твърди, че е истински празник и аз съм напълно сигурен, че желае Бет и Дайна да са край нея.

— Така е, Джак. Абсолютно вярно. Много ще ѝ хареса, ако момичетата са край нея. Също и ремонтният екип. Колкото повече хора, толкова по-весело е.

— Чудесно е, когато светът идва при нея, но тя не желае, дори се страхува да направи стъпка към него.

— Съвсем правилно. Нищо не ти убягва.

— Убягва ми причината, Пейдж. Знаеш ли?

— Предполагам. Не външният свят я плаши. Плаши я фактът, че е далеч от дома си. Страхува се да не ѝ липсва нещо или някой, докато отсъства.

— Кой?

— Баща ми.

— Баща ти — повтори Джак. — Който е починал, когато си била на пет дни.

— Да. Без съмнение той е мъртъв. Била е при него и го е гледала. За нея, за тях не съществува щастливо бъдеще. Той нито ще се събуди от тридесет и една годишна кома, нито продължава да броди из планетата като в амнезия. Той е мъртъв. Тя знае, че той е мъртъв. Но го чака, Джак. През всичките тези години тя чака един призрак.

— Тя я познава — настоя Дайна за стотен път. — Определено.

— Така ли мислиш?

— Сигурна съм, Бет. Кое е момичето, с което баща ти се е срещал? Как мислиш? Майка ти, разбира се. Доктор Форестър, Пейдж, я познава. Нали видя колко сериозно разговаряха? Пейдж е била приятелка с майка ти, и вероятно затова твоето първо име е същото като нейното второ. Бет, това е чудесно. Ето така ще разбереш.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Лари се класира първи в индивидуалното смесено първенство, дръпна отбора си на трето място в щафетата сто метра и завърши втори в свободен стил петдесет метра.

Триумфът на индивидуалното смесено първенство беше изненада. Предричаха, че едно момче от Бедсайд, което държеше окръжния рекорд, щеше да е победител. Отборното класиране на трето място при щафетата също беше неочаквано добър резултат. Благодарение на Лари. Когато той се гмурна в басейна, участниците от академията „Марина Вю“ дишаха праха му.

Най-голямата изненада и очевидно най-неприятната, беше второто място на Лари в петдесет метра свободен стил, коронната му дисциплина. Ако се съди по реакцията на баща му, загубата беше въпрос на монументални разлики в пропорциите.

— Можехме да го убием — рече Пейдж, докато с Джак наблюдаваха речта. Не чуваха думите, но и не беше необходимо. Жестовете му бяха достатъчни.

— Можехме — съгласи се Джак. — Много пъти съм се изкушавал.

— Говорил ли си с него?

— Разбира се. В най-разгорещения момент само веднъж, но без резултат, и много пъти през последните четири години. Той говори аргументирано и разумно. Признава, че стъпва на трамплина и се заклева, че никога вече няма да го направи. После... се случва това. Добрите новини са, че с всеки изминат ден Лари все повече и повече започва да разбира, че проблемът е изцяло на баща му. Все още не е осъзнал това, но междувременно Бет му се възхищава дори когато просто се гмурне в басейна, а Дайна го съзерцава като възлюбен.

— Ти го подкрепяш също.

— Обзалагаш ли се? Ще го покания на вечеря с нас. С нас означава, че и ти си включена.

— О, аз...

— С момичетата говорихме за „Уорф“, но можем да отидем, където пожелаеш. Сигурно има и по-добро меню за теб.

— Всъщност, това-онова от менюто.

— Чудесно. Но?

Но може би в края на краищата майката и дъщерята Форестър наистина имат нещо общо — склонност към фобии. Ако е така, това просто беше една малка прилика, т.е. склонността, не фобията.

Нефрофобия, можеше да се нарече нещастieto на Пейдж. Страхът от всичко, свързано с бъбреци... сега, когато прословутите ѝ бъбреци бяха увредени.

Неспособността да диша я тревожеше. Прекалено голямо количество течности нахлуваше в белите ѝ дробове. Дори споменът за задъхването пораждаше страх. Притесняваше се и за опасността от припадък, гадене, слабост, жажда. А и трябваше да подбира храната си, за да не се чудят момичета и Лари дали нещо в нея не е наред. Имаше и нещо друго, което провокираше тежкото ѝ дишане. Едни други спомени. Вдъхващи страх? Да. И в същото време прекрасни. Начинът, по който се чувстваше преди дванадесет години с Джак... и начинът, по който се чувстваше сега. На Пейдж ѝ се искаше да се сгуши в обятията му и тихичко да шепти в унисон с ритмичния пулс на сърцето в гърдите му. „Прегърни ме, защити ме, накарай всичко да изчезне.“

Но всичко беше в нея. Напрежението, неспокойствието, старанието да се справя по-добре и да опитва отново и отново доведоха освен всички успехи и до увреда на бъбреците ѝ. Всичко, за което Джак знаеше.

Въпреки това той я гледаше така, сякаш нямаше нищо против да я приеме в обятията си. Сякаш казваше, че двамата ще се защитят и всички лоши неща ще бъдат победени.

— Пейдж?

— С удоволствие, Джак. С най-голямо... удоволствие. Но дали не можем да го отложим за някой друг път? Мисля, че трябва да се прибера да поспя малко.

— Добре. Ще го отложим за някой друг път. Когато и да е.

И двамата мълчаливо си дадоха клетва, че ще го направят.

Докато се издигаше, луната тлееше в жълто. Зимна палитра, която блестеше в студения нощен въздух. С напредването на часа, нощта стана по-тъмна и по-дълбока, а светлината от небесата се превърна в кървавочервена. Родителите на малки деца, та дори бащата на едно единадесетгодишно момиче бяха благодарни, че малките им невинни създания си бяха легнали, преди луната да избухне в червено. Децата не биваше да виждат такава луна. Повечето хора в Сан Франциско биха казали, че никой не бива да вижда такава луна. Видиш ли я веднъж, не можеш да се отървеш от този смущаващ образ. Само хората, заети с други неща, не забелязваха сатанинското сияние. В частност работещите в редакционната по задължение бяха насочили вниманието си другаде. Късните им зрители, както и читателите им в неделя сутрин, очакваха научно обяснение на това небесно явление. Някои дори очакваха особена прецизност при дефинирането и сравняването на оттенъците на червения цвят на луната, изложени на първа страница.

Ту кървава луна.

Ту луна в цвят цинобър.

Ту алена луна.

Повечето тутакси биха заключили, че прецизността при определяне на цвета няма значение. Съществената дума беше „ту“. Зрителите и читателите искаха да са сигурни, че тази кървавочервена луна беше явление, което те едва ли отново щяха да наблюдават. На Клер Форестър ѝ се искаше да не беше виждала тази луна. Но я видя. На същата дата, на 2 ноември. В същия час, в полунощ. Преди тридесет и една години. В деня и часа, когато умря Алън.

Нито тогава, нито сега Клер се опита да определи цвета. Както сега, така и тогава, художничката видя само два цвята, червено и пурпурно, същият омразен пурпурен цвят, като от маслени бои, който причини кръвотечението.

„Обичам те, Клер. Обичам те.“

След като прошепна тези думи, Алън изгуби съзнание и никога вече не се събуди. Секунди по-късно Клер припадна. Но чу думите му и видя любовта... както и кръвта, която бликна от устата му, след като ги изрече. Тогава в тези няколко секунди осъзна, че той ще умре и няма да ѝ позволи да умре с него. Изобщо да умре. Думите му, силата и гневът, скрити в тях, ехтяха в главата ѝ и ѝ даваха сили да се бори...

Клер се събуди в болницата в Монтърей. Съпругът ѝ се намираше в едно интензивно отделение, а новородената ѝ дъщеря в друго. В продължение на пет дни и нощи Клер прекарваше времето си ту при единия, ту при другия, непрекъснато изпитвайки страх за това, което може да се случи на единия, докато тя е при другия... при все това, тя знаеше, и то благодарение на Мариел, която беше там, че нито Алън, нито Пейдж бяха съвсем сами.

А когато най-после Стюарт пристигна, и той остана да будувa край леглата на любимите същества. Мариел и Стюарт можеха да поемат поотделно дежурствата. Те предложиха на Клер, за да може да поспи, поне да полегне. Разбира се, тя не желаше да си почива, нито за минутка. В сравнение с останалите от семейството си, тя беше направо здрава. Да, беше загубила малко кръв. Чувстваше се уморена от сънотворните, които ѝ даваха, а понякога беше и объркана. Но не беше в кома като Алън. Мускулите ѝ не бяха притиснати, гръбначният ѝ стълб не беше ударен, белите ѝ дробове не бяха пълни с кръв. За разлика от момиченцето си, Клер не страдаше от жълтеница, не я интубираха и не се бореше за живот.

Алън и Пейдж умираха. Щяха да умрат. Прогнозата и за двамата, баща и дъщеря, беше ясна. И толкова тъжна. Но Клер лъжеше и двамата.

— Почакай само да я видиш, Алън. Тя е толкова красива. Съвсем прилича на теб, любов моя. Твое копие.

— Почакай само да видиш тати, Пейдж. Почакай само да те прегърне. Той толкова много те обича. И двамата те обичаме. Винаги ще те обичаме.

В онази нощ преди тридесет и една години Клер преустанови лъжите си. Налагаше се.

Алън си отиде. А кървавочервената луна светеше в студеното черно небе... също като тази нощ. Когато звънна телефонът в имението, Клер с облекчение и благодарност си помисли, че знае кой се обажда.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— И ти ли я наблюдаваш? — Клер поздрави човека, който ѝ се обаждаше посред нощ, мъжът, който преди тридесет и една година успя да измине разстоянието от заснежения Чикаго до Монтьрей, където вилнееше буря. Тогава Стюарт беше до нея и ѝ помагаше да преживее и невъзможното. Оттогава най-добрият приятел на Алън беше до нея, както преносно, така и буквално много често. — Луната, Стюарт?

— Гледам я в момента.

— Какво според теб означава?

— Нищо, Клер. Абсолютно нищо. Но ако се интересуваш от метеорологичната теория, според най-разпространеното мнение студено и ясно време е създадо инверсионен слой, който спира необичайно голямо количество смог.

— Но през онези пет дни нямаше смог в Монтьрей. И до онази нощ валеше дъжд, нали?

Онези пет дни, безмълвно проехтяха думите в съзнанието на Стюарт. До онази нощ.

През всичките тези години и десетилетия, в разговорите си те почти не споменаваха за последните пет дни и последната нощ от живота на Алън. Разбира се, че говореха за Алън. За щастливото време, за вълшебната любов. Но не и за онези няколко дни, когато загубиха толкова много. Защо да говорят? Нямаше какво да обсъждат, нямаша спомени, към които си струва да се връщат. Стюарт беше там. И Клер беше там. Подробностите сякаш бяха издълбани в сърцата им.

Или поне така си мислеше Стюарт.

— Спомняш ли си? — попита той.

— Че валеше ли? Да. Но колкото повече се старая да си припомням, толкова по-неясни изглеждат нещата.

— Защо се стараеш да си припомняш? — „Защо не забравиш, защо не можеш да си позволиш да забравиш?“

— Защото има нещо, което трябва да запомня. Виждам откъслеци, за момент ми се прояснява картината, но не успявам да я възстановя на фокус. А трябва.

— Откога се опитваш да направиш това?

— О, не знам. От тази пролет, може би.

Стюарт очакваше този отговор, но и се страхуваше от него. Той доказваше това, което през последните месеци стана болезнено ясно. Решението на Клер да поднови къщата, което тя му сподели през пролетта, не беше знак, че тя се връща към живот. Не че тя беше намекнала за такова нещо. Всъщност, Клер използваше думата „обновяване“ в най-пряк смисъл: да възстанови условията, при които се чувства подновена... доколкото може, в този случай, тъй като последният път, когато домът на семейство Форестър беше подновен от основите до покрива се случи малко преди сватбата ѝ с Алън.

Подновяването не обещаваше промяна. А сега, като потвърждение на това, че тя правеше опит да излъска миналото, а не да създаде ново бъдеще, дойде откровението ѝ, че споменът, който не може да сглоби, съвпада с решението ѝ да поднови имението.

Стюарт ненавиждаше тази истина, но щеше да ѝ помогне, както винаги. Той рече:

— Разкажи ми какво виждаш в тези части от картини, които ти се проясняват за момент.

— Аз бродя в дъжда. Тъмно е. Студено е. Мисля, че е нощта на катастрофата. Или следващата нощ. Определено една от тези две нощи. Ти си все още в Чикаго. Не си пристигнал още.

— Откъде знаеш?

— Защото — тихо отвърна тя, — ако беше в Монтерей, щеше да си до мен. В спомена си аз съм доста самотна. И отчаяна.

„Ти все още си много самотна, мила моя Клер. Бих могъл да съм до теб, само ако ми позволиш.“

— Щом вървиш под дъжда, не може да си с Алън или Пейдж. Сигурно неистово си искала да си при тях.

— Но знам, че не съм при тях и отчаянието ми не се дължи на това. За тях е добре, че ме няма. Те знаят, че трябва да свърша нещо. Те го искат. Те — тихо повтори тя. — Моят умиращ съпруг, моето безнадеждно болно бебе. Звучи като сън, нали? Като кошмар. Но го

усещам толкова реален, Стюарт. Някой каза ли ти, че излизах от болницата?

— Не. Но предполагам, че си се объркала. Болницата беше като лабиринт. Възможно е по грешка да си минала през някой изход. А Мариел какво казва?

— Не съм я питала. А и нямам намерение. И за двете ни ще бъде твърде трудно да говорим за онова време.

— Искаш ли аз да я попитам?

— Не, благодаря.

— Тогава как ще разрешиш загадката?

— Като опитам да проясня спомените си.

— А ако не успееш?

— Тогава ще се наложи да призная, че не са реални и само съм си въобразявала. Най-вероятно ще се окажат част от следродилна психоза.

— Какво?

— Ти не си ли се чудил, Стюарт?

— Никога. Ти беше обезверена, Клер. Тъгуваше. Всички тъгувахме.

— Но освен това страдах и от следродилна психоза. А ако преминех границата от нормалното състояние към психозата, на практика щеше да е невъзможно да се забележат симптомите. От мен се очакваше много малко. Бях като зомби, което се носи в някакъв водовъртеж от движения.

— Не е вярно. Ти беше там, Клер, и се бореше всеотдайно за Алън и за Пейдж.

— За Алън, може би. Но след като той умря и пренесоха Пейдж в интензивно...

— Ти беше с нея, Клер, всяка минута, всяка секунда, докосваше я, говореше й, успокояваше я.

— Но не успях да я успокоя, нали?

— Разбира се, че успяваше.

— Не. Ако го бях направила, поне веднъж щеше да дойде да ме успокои, когато вече беше достатъчно голяма да избира. А и двамата знаем, че тя така и не дойде. Защо да го прави? За нея не представлявах надеждно убежище. Докато тя беше в мен, имах шанс,

ала без да се замисля за нейната безопасност, аз се спуснах по брега при Алън.

— Отлепването на плацентата не беше причинено от това.

— Така казват всички. Но откъде знаят? От значение е единствено как разкъсаната плацента е повлияла на Пейдж. А това знаем. В един момент е защитена и в безопасност, а в следващия се бори за живота си.

— Но оцеля.

— Не благодарение на мен, Стюарт. Ако лекарите не бяха пристигнали навреме и не ме бяха отвели в болницата в Монтьрей, за да я родя там, а не на хълма... Дори и така, тя беше толкова болна, толкова крехка.

— Роди се пет седмици преждевременно.

— Тя имаше нужда от тези пет седмици. Отчаяно. Можеше да ги има...

— Преждевременното ѝ раждане не е по твоя вина. Пейдж те обича, Клер.

— И аз я обичам, Стюарт. Знаеш, че я обичам. Но знаеш също, всички знаем, двете с Пейдж никога не сме били много близки. Ако я беше видял днес, когато се отби, за да се запознае с Джак и момичетата... Стюарт, изглеждаше толкова изтощена. Толкова много се нуждаеше от сигурно местенце. Но тя знаеше, че това място не е при мен. Когато е с мен се чувства по-зле, напрегната е и неспокойна. Толкова много се стареае да е идеалната дъщеря. Чудя се дали стремежът ѝ да е идеална не е следствие на това, че през първите няколко месеца не успях да се грижа за нея както трябва.

— Стремежът на Пейдж няма нищо общо с теб, Клер, нито с каквото и да било там отглеждане. Всичко е природа и това си е наследство от Алън, което е дори по-забележително, отколкото външната прилика.

— Алън не беше перфекционист, Стюарт! А и не пресилваше себе си, както прави Пейдж.

— Напротив, правеше го. Между другото, в много по-голяма степен от Пейдж. А нежността и прелестта си Пейдж дължи на теб. Точно както направи Алън по-нежен и по-щастлив. Това е лудост.

— Точно така.

— Ти си най-нормалният човек, когото познавам.

— С изключение на... — Клер замълча, задъхвайки се от болка. Паренето в нея й беше вече познато и се случваше все по-често. Вдишването на въздух само подхранваше огъня.

— Клер?

— С изключение — рече тя, докато издишаше и се опитваше да потуши пожара в стомаха си — на това, че никога не напускам дома си. Ти, Пейдж, Мариел, другите ми приятели прекарахте последните няколко десетилетия, без да забележите този малък мой проблем.

Не може да са десетилетия, помисли си Стюарт. Възможно ли е да е толкова отдавна, откакто Клер започна да се чувства по този начин и пожела да не излиза от дома си. Но излизаше заради малкото си момиченце, което имаше нужда от майка си, на мероприятие в училище, или в библиотеката, или на празненство на рожден ден на някой съученик или съученичка. Стюарт често ги придружаваше и това му доставяше огромно удоволствие. Докато не долови паника в Клер, която тя от години успяваше да прикрие. Беше мимолетно усещане и болезнено откритие. Както Клер не беше убежище за дъщеря си, така и той не беше убежище за Клер, когато излизаше от убежището, което за нея имаше най-голямо значение, домът, който беше споделяла с Алън. Доколкото можеше да си спомни, а той помнеше, Клер не беше напускала имението от триумфалното завършване на Пейдж в медицинското училище.

А сега Пейдж подновяваше този дом, за да изглежда така, както когато Алън беше жив, с прясна боя, лъскав под, невидимият му скелет беше укрепен и защитен от упадък. Беше се поддала на един неясен спомен, може би и други се бяха изличили, а тя искаше да са ярки.

— Клер?

— Стюарт?

— Може ли да те заведе на ранен обяд утре? В „Топ ъв дъ Марк“?

— Наистина ли мислиш, че ще се справя?

— Знам, че можеш. — „Ако го искаш достатъчно силно, ако искаш мен. Ако изобщо пожелаеш да живееш, освен с избеляващите спомени за Алън.“ — Ще те взема в десет.

— Стюарт. — Огънят се разпали. — Не мога.

— Ех, Клер — тихо рече той и се усмихна, въпреки парливата болка. — Знам.

Гуинет Сейнт Джеймс никога не беше виждала луна с цвят цинобър. Но от няколко нощи, откакто беше пристигнала в манастира, изгряваше такава луна. Сестра Мери Катрин ѝ каза, че такава луна е знак за нещо. Небесен знак, че белегът ѝ по рождение е божие благоволение. Гуен все още беше онлайн в полунощ и не забеляза луната, от девет работеше с компютъра и беше изпаднала като че ли в забвение. Пет часа тя размишляваше върху събитията и емоциите от следобеда, от първата ѝ среща с Пейдж до тежката стъклена врата, до прегръдката им и обещанието да се срещнат на кафе.

Два часа, всичко стана за два часа. През това време се срещна с жизнената, при това умираща Луиз. „Не умирай. Моля те, не умирай.“ И чудесната, но потисната Пейдж. „Помогни ѝ. Някой да ѝ помогне.“ С Пейдж беше споделила тайни, които на никого досега не беше доверявала, после махна маската си. И когато Гуинет Сейнт Джеймс беше напълно разголена, се появи той.

Коул. „Пейдж, позволи ми да те докосне. Позволи ми да се погрижи за теб. Той е толкова грижовен.“ Пейдж очевидно си мислеше, че греши за чувствата на Коул. Най-вероятно беше така. Безпристрастният наблюдател, който обикновено умееше да разчита чувствата на другите, не присъстваше във фоайето. Може би сърцето на Гуен беше ангажирано в този момент. Може би то се беше качило в червенията по лицето ѝ. Загрижеността на Коул за Пейдж несъмнено беше реакция на всеотдаен лекар, както го определи Пейдж. Ако беше намерил на лъскавия линолеум свлеченото тяло на някой непознат с огромен белег по рождение, гласът му пак щеше да е тих, уметите му ръце все така нежни.

Именно в този момент, когато Гуен си пожела да беше припаднала, тя захвърли мислите си за следобеда и се зае с компютъра, като се захвана с много по-продуктивно занимание. В интернет потърси „повредени бъбреци“. Не намери нищо. Думите „бъбреци“ и „нефункциониращи“ отвеждаха до хиляди теми. Тя посети безброй много страници. Сега Гуен знаеше защо Пейдж винаги е жадна и защо изкачването по стълбите беше упражнение за нея, независимо колко изтощена се чувстваше. Освен това Гуен разбра защо при прегръдката им тялото на Пейдж беше така обезсилено, костите ѝ толкова крехки.

Гуен мислеше, че знае какво иска да напипа Коул под кашмирения ръкав на Пейдж, но не знаеше причината. Тази неуловима причина може би беше точно пред очите ѝ. Но Гуен се разсея, като си спомни ръцете на хирурга. Дори екранът на компютъра ѝ се зачерви!

Кръвотечение.

Гуен се извърна към аленочервената светлина. Луна с цвят на портвайн. В далечината съзря тлеещия пурпурен залив, който беше толкова близо, че можеше да го докосне, силуетът на медицинския център се мерзелееше обагрен в червено.

Коул Рансъм не видя луната, нито в полунощ, нито по друго време. Той беше в операция, откакто се появи луната, та чак докато залезе. Първият му пациент, един сърдит тийнейджър, беше забил юмрука си в плексигласов прозорец. Момчето щеше така да си умре, ако по-малката му сестра не беше завързала връзка от обувки над кървящото място. Бронхиалната артерия на момчето беше разкъсана. Но когато дойде в болницата, все още беше жив и съдовият хирург лесно го заши.

Вторият пациент на Коул беше седемдесет и две годишен самолетен механик, пенсионер, с разкъсана аорта. Цяла нощ го спасява, овладя кръвоизлива, коригира аневризма и на негово място заши изкуствена присадка.

Затова Коул не видя луната. Нямаше да му хареса. Щеше да му напомни за някой с белег по рождение, когото беше видял през деня. Петно, което помрачаваше красотата на едно изключително лице. Не. Белегът не разваляше красотата ѝ. Нито пречеше на смелостта ѝ. Тя се обърна лице в лице с него толкова смело и настоятелно в старанието си да защити Пейдж, въпреки неудобството си... въпреки него.

Коул съжали за неудобството, което ѝ причини. Но луната с цвят на портвайн щеше да провокира напълно различен спомен, за грозота, не за красота. За боязливост, не за смелост. За Коул луната щеше да е като кръвоизлив, прекалено масивен, за да бъде овладян, който избликва във всички посоки като алени лунни лъчи навсякъде: по пода, по стените, по тавана.

Човекът в бяла престилка, който облекчава болката върху кушетката. Луната щеше да напомни на Коул за тази касапница. Не че

трябваше да му напомнят.

Луиз Йохансън също не видя луната. Щеше да оцени красотата ѝ. Щеше да ѝ напомни за кошници, пълни с пролетни обички, които обичаше, и за радостта, когато наблюдава шумния празник на птиците върху пъстрите цветя. Луиз спеше в полунощ. Сънуваше и се усмихваше.

На разсъмване не се събуди, както беше правила в продължение на осемдесет и две години, за да наблюдава нежния залез на луната. Луиз никога вече не се събуди. Но луната на разсъмване беше луната на Луиз. Луната на младоженката. В прасковен и розов цвят. В сиянието на тази луна, докато сънуваше и се усмихваше, Луиз се възкачи в небесата при мъжа, когото обичаше.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

4 ноември, понеделник

Медицински център „Пасифик Хайтс“

— Кабинетът на доктор Форестър. Алис е на телефона. Какво обичате?

— Казвам се Гуен Сейнт Джеймс...

— Гримьорката.

— Да. С Пейдж имахме уговорка да се видим. Обаждам се да проверя дали ще има време.

— Днес ли?

— Би било чудесно, ако е свободна. Но може и утре, и в другиден — когато и да е.

— Какво ще кажете за днес следобед между три и четири?

— Идеално.

— Ще говоря с Пейдж и ще ви се обадя в случай, че няма възможност. Гуен?

— Да?

— Нали знаете за Луиз?

— Да. Робин се обади да ми каже. — Луиз бе издъхнала в съня си с усмивка на лице. Гуен въздъхна облекчено. — Пейдж добре ли е?

— За нея винаги е тежко. И май става все по-тежко с времето.

След разговора си с Алис, Гуен пусна вече подписаното известие в пощенската си кутия. Ако Пейдж не отмени срещата, тя нямаше да си е вкъщи, когато пристигнат мострите на новите козметични продукти.

Пейдж не отмени срещата. Когато се върна в апартамента, Гуен откри съобщение от онколожката.

„Щях да ти се обадя да се видим. Планирах да се видим утре сутринта, тъй като предполагах, че в три ще си вече на път за работа. Вероятно днес имаш почивен ден? В

три е по-добре. Кафенето е безлюдно, с много свободни маси до прозореца. Ще те чакам там. В три. И Гуен, благодаря, че се обади.“

Обаждането на Гуен до кабинета на Пейдж беше третото за сутринта. Първото беше до отдела ѝ в 6:45. Гуен знаеше, че управителката ще е вече там и тя наистина беше. Гуен веднага получи отговор на молбата си за двуседмичен отпуск. Имаше неизползвани почивни дни за почти седем години. А Гуен и управителката знаеха една гримьорка, която можеше да постъпи от днес. Основният въпрос, който вълнуваше управителката, беше защо. Дали Гуен и Дейвид нямаше да вържат възела?

Гуен не отрече — нека да се питат. Меден месец в Таити беше последното от много предположения, преди Гуен да каже довиждане през смях. Не знаеше какво ще разкрие пред колегите си. Това беше едно от решенията, които щеше да вземе през следващите две седмици. Знаеше само, че събитията от тази събота бяха променили живота ѝ — и тя трябваше да се промени според това. Предишната странична наблюдателка на живота на другите, момичето зад маската, трябваше да започне да живее своя собствен живот.

Второто обаждане на Гуен беше до лазерната клиника. Рецепционистката с удоволствие щеше да ѝ запише час, но Гуен трябваше да получи болничен картон — по-точно болничен номер — преди срещата при лекаря. Трябваше само да се отбие в регистратурата. Направи го на път за срещата с Пейдж. Процедурата беше толкова бърза, че тя пристигна в кафенето в 2:35. След като си поръча кафе без кофеин със сметана, тя седна на една маса с изглед към залива.

Кафенето беше празно, както Пейдж беше казала. За служителите от медицинския център „Пасифик Хайтс“ с фиксирано работно време работният ден беше към края си. По-добре да приключат с работата си и да се приберат вкъщи навреме, отколкото да почиват и да пият кафе и да рискуват да се забавят. Дори болничният персонал с отворено работно време и тези с безкрайно работно време не се виждаха никъде. На следобедна визитация са, предположи Гуен.

Прелюдия, предотвратяваща спешните случаи до момента, когато тези, които не бяха дежурни, можеха също да си отидат вкъщи.

Така, че в кафенето бяха само тя, облечената в светлолилаво сервитьорка и Коул. Същият онзи Коул. Който се приближи към млечния бар. Изглеждаше уморен. Изтощен. Очевидно това е цената на магията. Коул обича да оперира, беше казала Пейдж. Такава страст можеше да обясни защо хирургът бе приел да работи и в травматологията, и в кардиологията, както и това да работи тогава, когато е най-вероятно да възникнат случаи на живот и смърт. Но имаше и други обяснения. Арогантността да се мисли за Бог, например, маниакалната увереност, че може да предизвика което и да е чудо, от което има нужда.

Ами ако Коул всъщност не харесваше застрашаващите живота спешни случаи, за които винаги беше на разположение? Ами ако ги мразеше, но ги избираше, защото именно на застрашителния ръб на вечността той можеше да даде най-много от себе си и да помогне най-много — без значение колко страдание му причинява това? Страдание. Коул Рансъм. Прекрасен, талантлив, чувствителен и страдащ? Да. Това беше видяла Гуен в съботния следобед. Наистина, тя не виждаше нещата много ясно по отношение на Коул. Беше доловила привързаност към Пейдж, която навярно не съществуваше. Но Гуен не можеше да се отърси от една много плътна, много тъмна сянка на болка. И може би това беше причината, поради която Коул Рансъм прекарваше толкова часове, колкото беше по силите на човек в операционната зала, не в търсене на страдание, а като бягство от него. Демоните на човек не го преследват в операционната, особено когато залогът е толкова висок.

Гуен погледна към мъжа, който пълнеше възможно най-голямата чаша с горещо черно кафе — храна за изтощения от битките воин, но не нектар на боговете. Също и доказателство, че въпреки дежурството през уикенда и явното му изтощение, хирургът не бърза да се прибере вкъщи. Гуен го гледаше открито. Защо не? Дори ако усетеше погледът ѝ и се обърнеше, той нямаше да има представа коя е. В събота Гуен Сейнт Джеймс беше за него само белег по рождение. Белег по рождение, точка. Лилаво-червеното петно беше всичко, което природата би му позволила да види.

Ами тази Гуен Сайнт Джеймс, която щеше да види днес? Толкова красива, колкото него, с маската си, с разпуснатите си коси. Ето защо не беше чудно, че когато Коул погледна към нея, той се усмихна леко и се приближи. Той търсеше компания. Удоволствие. Секс. Едно чувствено същество търсещо друг вид бягство.

„Нека те докосне. Той иска. Е, не точно теб. Всъщност, нека бъдем честни: на него не му пука за теб изобщо. Но това може да се случи тази вечер с измамницата Гуен. Той ще те докосне и ти ще го докоснеш, а тъмнината на нощта ще бъде своеобразна маска. Той никога няма да разбере, а ти никога няма да забравиш. Можеш да го направиш, направи го — ако смееш.“

— Може ли да седна при вас?

„Направи го! Направи го!... Не смей!“ За разлика от непознатия глас, който я насърчаваше да се преструва пред Коул Рансъм, така както не се бе преструвала пред никой мъж, този, който я спираше, принадлежеше на някой, когото някога познаваше. Ейнджъл. Ангелът, който тя трябваше да бъде... момичето, което би застанало пред съучениците си и би заповядало: Погледнете ме! Вижте ме. Гуен знаеше, че Коул Рансъм виждаше: една красива жена, близостта, с която определено му допадаше. Гуен беше получила много такива погледи през годините — но нито един толкова търсещ, нито един, изпълнен с толкова желание. И който тя толкова силно да желае. „Той никога няма да разбере, ти никога няма да забравиш.“ И споменът щеше да я убие.

Гуинет Сейнт Джеймс отвърна на въпроса на Коул така, както бе отвърщала на всички подобни въпроси досега.

— Чакам някого.

— Пейдж ли?

— Моля?

— Пейдж ли чакате?

— Вие, вие знаете коя съм? — заекна тя.

— Гуен Сейнт Джеймс. Срецнахме се в събота. Аз съм Коул Рансъм. Помните ли?

— Да.

— Тогава защо аз да не ви помня?

Гуен не отговори. Нямаше отговор. Но видя как ръката ѝ му даде знак да седне.

— Останалата част от разходката ви без произшествия ли мина?
„Не. Говорехме си за вас.“

— Изцяло.

— И повече не изпуснахте ключовете?

— Не повярвахте, че съм ги изпуснала, нали?

— Нито за миг.

— Винаги съм смятала, че умея да лъжа.

— Съжалявам, че разбих илюзиите ви.

— И без това мислех да престана.

— Само си мислехте?

— Често взимам прибързани решения. — Бързи, лесни и понякога паметни — без каквито е да е душевни терзания. Дали това беше причината за безцветната ѝ душа? Последица от това, че се бе крила зад маска през всичките тези години? Гуен не знаеше. Но в бъдеще щеше да взима всички решения много внимателно. Или поне нямаше да са лесни. — Мислех да сложа край и на това?

— На взимането на прибързани решения ли?

— Да.

— Аха. — Коул отпи глътка кафе, без да откъсва очи от нея. — Тази вечер не сте на работа.

— Откъде знаете?

— Вие сте онази Гуен, която гримира Луиз Йохансън, нали?

— Познавали сте Луиз? — „Луиз, какво мислиш за този мъж?“

— Не. Не сме се срещали. Но всички много я обичаха. През уикенда много се говореше за това колко щастлива била, когато я изписвали — благодарение на една гримьорка на име Гуен, която гримира говорителите във вечерните и късните новини на телевизия „Фокс“. Вие.

— Аз. Но заслугата за това беше на Пейдж, не моя. Моят принос беше повърхностен.

— Повърхностен — повтори тихо Коул. „Нима това е възможно!“

Говореше на нея — за нея — така, сякаш го интересуваше. Така, сякаш виждаше и все още искаше да я докосне. Гуен обърна поглед навън към вещащото небе, миг преди дъжда. После отново към него.

— Мислите, че причината Пейдж да припадне са бърбреците ѝ.

— Вие знаете за бърбреците ѝ?

— Разбира се, Пейдж ми е приятелка. — Гуен го заяви така, както Пейдж го беше заявила в събота следобед — с обич и гордост. И с почит, реши Гуен, докато си припомняше тона на Пейдж. Сякаш Пейдж знаеше какво рядко богатство е приятелството. И очакване, сякаш се надяваше, че най-сетне го е открила с Гуен. Добре, съгласи се Гуен. Може би бе доловила собствената си надежда; беше разбрала, че всички приятелства на измамницата Гуен не бяха... истински. Да, тя държеше на приятелите си. И те държаха на нея. Но не я познаваха. Не беше им позволила да я опознаят. Така както се беше доверила на Пейдж. — Въпреки че, честно казано, Пейдж невинаги говори за себе си. Но аз имам някои предположения и мисля, че започвам да разбирам. Знам, че не можете да разкриете някои подробности за Пейдж, но имам няколко по-обща въпроса.

— Питайте.

— Добре. Чудесно знам, че когато повдигнахте ръкава й, проверявахте абоката за хемодиализата й. Но не съм сигурна защо го направихте.

— Проверях налягането.

— Налягането?

Коул Рансъм се усмихна.

— Мощният прилив на кръв, предизвикан от фистулата между артерия и вена. Ако отклонението е твърде голямо, то може да обясни ниското й кръвно налягане.

— И това може да се коригира по хирургически път?

— Точно така. Би могло.

— Но не открихте нищо подобно?

— Напротив, но не повече от очакваното.

— Вие сте направили фистулата, нали?

— Виновен.

Гуен беше сигурна, че това трябва да е фистула „Бресиа-Кимино“. Коул не би се задоволил с по-малко, нито по отношение на Пейдж, нито на който и да е друг от пациентите си. Така наречената „вродена“ фистула, получена при съшиване на артерията и вената на пациента, беше по-трайна.

В нощта на виненочервената луна Гуен беше стигнала до заключението, че Пейдж е на хемодиализа. Сега заключението й беше потвърдено. Фактът, че Пейдж имаше абокат, използван само при

дългосрочна диализа, означаваше, че заболяването на бъбреците ѝ беше влязло в последната си фаза. Това означаваше също, че медикаментозното лечение, както и диетичното, не беше дало резултат при Пейдж. Състоянието ѝ може би се е влошило или съдържанието на калий е било твърде високо, или недохранването е било толкова голямо, че диализата е била единствената логична стъпка. Но не съвсем успешна. Недохранването продължаваше. Гуен дори знаеше защо. Приемът на протеини, строго ограничаван преди диализата, трябваше да се увеличи след нейното започване. Диализата отмиваше протеина и ако той не бъдеше набавен в съответното количество, това водеше до загуба на мускулна маса.

Ето защо Пейдж непрекъснато се движеше, дори когато беше изморена, за да поддържа тонуса и силата на мускулите си. Но Пейдж беше слаба и костите ѝ бяха крехки, и както сама бе признала, не бе успяла да поддържа кръвното си налягане достатъчно високо, за да не припадне, но и достатъчно ниско, за да не нахлуе кръвта в дробовете ѝ. Доктор Пейдж Форестър, която успешно балансираше хемотерапията с качеството на живота при пациентите си, се проваляше напълно в установяването на този баланс при себе си.

— За какво мислиш? — попита Коул.

— За това, че диализата не се отразява добре на Пейдж.

— Тя ли ти го каза?

— Не. Но мисля, че е ясно. Как стои въпросът с трансплантацията?

— Кое по-точно?

— Има ли добри шансове?

В тъмните му очи се мярна сребристо пламъче.

— Защо ми се струва, че Пейдж не е обсъждала надълго и нашироко здравословните си проблеми с теб?

— Защото знаеш колко затворена може да бъде.

— Има и още нещо, нали? Решила си, че ще е по-лесно да изтръгнеш информация от мен, отколкото от Пейдж. Ако е така, ти успя. Напълно се предавам. Отговорът е да. Пейдж е отличен кандидат за бъбречна трансплантация.

— Значи чака донор? — Чакане, продължило поне три-четири години, бе предположила Гуен под сиянието на виненочервената луна.

Освен ако не се появеше жив донор, който доброволно да дари бъбрека си.

— Дали чака?

— Коул, така ли е?

Най-важното е да не причиним вреда. Това, в което се заклева всеки лекар. Както и да пази лекарската тайна. Коул реши да позволи първото да вземе връх над второто. Колкото повече знаеше Гуен за болестта на Пейдж, толкова повече можеше да ѝ помогне.

— Доколкото знам, тя не е упълномощила нефролога си да включи името ѝ в националния регистър за трансплантации.

— Защо?

— Ето този въпрос може да бъде зададен от приятел.

Тя възнамеряваше да го стори и щеше да му го каже, ако бяха сами. Но не бяха. Красива блондинка, облечена в медицинска престилка с избродиран надпис „Хирургическо отделение“, стоеше до масата, съвсем близо до Коул. Носеше венчален пръстен. И се усмихваше.

— Коул?

— Джен?

— Извинявай, че те прекъсвам. Мислех, че си си тръгнал. Защо не си?

— Знаех, че ще ти потрябвам. Какво има?

— Пациентът от четвърто легло вдигна 38.8.

— Кога?

— Преди петнайсет минути. Всичко е под контрол. Но тъй като си тук и знаеш, че от инфекциозното ще искат да прегледат раната на корема, реших да те уведомя какво става.

— Прегледах и превързах наново раната преди по-малко от час. Това не е причината за инфекцията.

— Знам, но...

— Ей сега ще дойда, Джен. Само две минути. Никой да не пипа превръзката, докато дойда.

— Разбрано, Коул. Отговарям с живота си.

В последните ѝ думи Гуен долови леко флиртуване, такова, към което самата тя прибегваше, безопасно скрита зад маската и измислицата за Дейвид, така както Джен беше зад венчалния пръстен.

Сексапилният ерген усмихна ли се на Джен, преди тя да се отдалечи? Не. Спокойният му поглед внимателно фокусираше Гуен.

— Трябва да тръгвам.

— Благодаря, че отговори на въпросите ми.

— Няма защо, но си ми длъжница. Следващият път — каза Коул — ти ще отговориш на моите.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Тогава защо аз да не ви помня?“

След като Коул си тръгна, Гуен започна да си представя какво би могла да отговори. „Нали разбирате, аз имам белег по рождение. Може би не сте го забелязали.“

И неговите отговори. „Гуен, забелязах. Но мислиш ли, че за мен има значение? Какъв човек мислиш, че съм?“

— Гуен?

— Пейдж!

— Здравей. Извинявай, че закъснях.

— Няма нищо. Просто се бях...

— Размечтала.

„Фантазирах.“

Гуен стана и нежно прегърна Пейдж.

Когато седнаха, Гуен се вгледа в жената, която се нуждаеше от бъбречна трансплантация днес, вчера, още преди осем месеца. Пейдж имаше тъмни кръгове около очите. Като постоянен ореол. Но Пейдж изглеждаше по-силна, отколкото в събота. С розов, а не пепеляв тен. Дори да беше изкачила стълбите, а тя несъмнено го беше направила, не я застрашаваше припадък.

— Изглеждаш по-добре.

— По-добре съм. Благодаря.

— Е?

— Е, какво? — попита Пейдж.

— Какво се случи — попита приятелката си Гуен — с Джак?

— О!

— Не е нужно да ми казваш.

— Не. Бих искала. Но просто не съм свикнала... Да имам приятелка. Беше приятно. Беше ми приятно да го видя.

— Той те помни. — Разбира се, заключи Гуен, докато въпросът на Коул, на който така и не отговори, отекваше в мозъка ѝ: „Тогава защо аз да не те помня?“. — Нали?

— Да. — Розовите ѝ страни поруменяха. — Помни ме.

— И беше зашеметен.

— Е — каза Пейдж, като се усмихваше, — това вече не знам.

— Но ще се срещнете отново.

— Предполагам, да — каза Пейдж, вече сияеща. — Ще се видим.

Но стига толкова за мен. Само един почивен ден ли си взе или си в отпуска?

— В отпуска. За радост на една жена на име Мария. Тя работеше на хонорар за следобедното токшоу и е щастлива, че ще има постоянна работа. Хубаво е като знам, че ако реша да си взема още две седмици, ще направя някой, който е мил и много талантлив, невероятно щастлив.

— Повече от две седмици за какво?

— За да размисля. Да взема решение. И да спазя часа си в петък в клиниката за лазерна хирургия. Това е първа консултация, при която ще разбере какво смятат лекарите там.

— Ще решат това, което и ти — че резултатът ще бъде чудесен. Прочетох това-онова за виненочервените петна през уикенда. Сигурна съм, че не съм открила нещо, което не знаеш. Информацията в мрежата е толкова подробна, колкото в медицинската литература и още по-нова. Между другото научих неща, които не знаех. Като започнем с причината за появата на белега.

Гуен перифразира една от дефинициите, които беше намерила.

— Хроничен приток на кръв в малки вени — венули — причинен от липсата или недостатъчни на брой нервни окончания, водещи до кръвоносния съд.

— Никога не съм го знаела — каза Пейдж. — Освен това досега не бях разбрала какви неудобства причинява лазерната хирургия — особено при белег като твоя.

Лазерните лъчи трябва да се насочват точно към насъбралата се кръв във всяка от венулите. В зависимост от възрастта на бебето или детето и участъка, който трябва да се лекува, често се прилага анестезия. Дори при възрастни, когато белегът е толкова голям, колкото при Гуен, пак се прибегва към анестезия.

— Неудобството, предизвикано от лечението, не ме безпокои. Но трябва да реша как ще се справя с мехурчетата и струпеите след това. Предполагам, че няма да мога да използвам грим в продължение на

десетина дни след всеки сеанс, и тъй като вероятно те ще са на всеки няколко месеца в продължение най-малко на една година, това ще доведе до продължителни отсъствия. Вярно е, че Мария ще бъде във възторг. Но дали няма да е по-добре изобщо да напусна работа?

— Или да ходиш на работа без грим.

— Или да ходя на работа без грим — съгласи се Гуен.

— Мислиш ли наистина, че колегите, приятелите ти ще обърнат внимание на това?

— Определено. В добрия смисъл. Ще се отнесат със загриженост и разбиране. Но също така ще се почувстват излъгани. Те ми доверяваха тайните си, а аз не им доверих моите. Това не е истинско приятелство, нали? Дори още по-лошо. Аз излъгах. Трябва внимателно да помисля как е най-добре да постъпя.

Гуен отпи от напитката си и забеляза чашата на Пейдж върху масата. Не беше изпита, но не и недокосната. Пейдж беше обвила ръце около чашата. Вероятно, за да се стопли. Тъй като беше слаба, Пейдж Форестър вероятно постоянно изпитваше студ. Също както постоянно изпитваше жажда. Нищо чудно. Според това, което Гуен беше прочела, допустимата дневна доза течности на Пейдж беше три чаши. Беше научила, че за пациентите на хемодиализа под течност се разбира всичко, което е в точно състояние при стайна температура.

Сладолед. Желе. И сметана, разбира се. Много преди Гуен да насрочи срещата им в кафенето, Пейдж несъмнено внимателно беше премерила и наляла течната си дажба за деня. Наистина, би могла да изпие две-три глътки сега и да излее две-три глътки после. Но лекарката, която се беше провалила при медикаментозното лечение на бъбречната си недостатъчност и не понасяше много добре диализата, едва ли щеше да наруши крехкото равновесие, което беше постигнала. При евентуална трансплантация обаче... „Ето това е въпрос, който може да бъде зададен от приятел.“

— И аз се порових в мрежата. За заболяванията на бъбреците. Реших, че си на диализа и тя не ти понася добре.

— Да, Гуен, права си. И за двете. Но ситуацията ще се подобри значително. — Ръцете на Пейдж стиснаха здраво чашата, сякаш си даваше обещание, и тъмносините ѝ очи светнаха с надежда. — С нефролога ми се спряхме на съвсем нов подход.

— Пейдж, това е чудесно. Искаш да кажеш... не поглеждай точно сега, но на млечния бар стоят две момичета, които проявяват нескрит интерес към теб.

— Към мен? По-добре да погледна. — Пейдж го направи, после се усмихна и им махна.

Момичетата се приближиха.

— Дайна, Бет, здравейте.

— Здравей, Пейдж!

— Здравей, Пейдж!

— Това е приятелката ми Гуен. Ще седнете ли при нас?

— Разбира се! — Дайна се отпусна тежко върху един стол.

Бет седна по-внимателно.

— Бяхме тръгнали към майка ти — обясни Дайна, — но решихме да минем през болницата и да видим как изглежда.

— Е?

— Красива е — каза Бет.

— И огромна — допълни Дайна. После се обърна към Гуен. — И вие ли сте учили в Станфорд?

— Не.

— А познавате ли бащата на Бет?

— Строителят, който подновява къщата на майката на Пейдж?
Не.

— Гуен е гримьорка — каза Пейдж.

Дайна, която беше на път да се разочарова, веднага се оживи.

— Наистина ли?

— Наистина. От седем години съм в телевизията, а преди това работех за един фотограф.

— Гримирали ли сте някоя известна личност?

— Зависи какво разбираш под известен. Определено съм гримирала.

— Гримирате ли и обикновени хора? Хора, които считат себе си за известни.

— Приятели и приятели на мои приятели. Това ми доставя най-голямо удоволствие.

— Какво мислите за моя грим?

— Ами — промърмори Гуен, сякаш го беше забелязала току-що и сякаш не беше твърде силен, — очевидно имате усет. Но има ли

причина, поради която го носите?

— Причина?

— Прикриваш ли нещо?

— Не. Защо?

— Защото смятам, че човек не трябва да носи грим преди определена възраст.

— И майка ми така казва.

— Вероятно се тревожи, че изглеждаш твърде голяма твърде отрано. Моите причини са по-загадъчни.

— Загадъчни?

— Аз съм за това да позволите на кожата ви да попие това, което ви обкръжава, където и да сте. Това я прави по-здрава, според мен, по-жизнена, и по-богата на естествени цветове. Колкото по-богата е палитрата от цветове, толкова повече можете да постигнете чрез грима по-късно.

— Значи не мислите, че за всеки човек има само един подходящ цвят грим?

— Никога не съм смятала така, не. Но това противоречи на разумния традиционализъм. Обзалагам се, че ще има цял набор от интересни цветове, които ще можеш да носиш.

— Бих могла да сваля този грим и да видиш.

— С удоволствие, Дайна.

— Чудесно!

Като каза това, Дайна изчезна. Бет изслуша указанията на Пейдж за най-близката тоалетна и я последва.

— Определено имаш усет — отбеляза Пейдж, когато Бет и Дайна изчезнаха. — Наистина знаеш как да разговаряш с единайсетгодишни момиченца.

— Не съм много сигурна. Май Дайна беше тази, която говореше. Но мисля, че нещо друго е на дневен ред. Смятам, че са дошли специално, за да говорят с теб.

— Нямам представа защо — казваше Пейдж, когато пейджърът ѝ звънна. „Особено при положение, че са на път за майка ми, а с нея не биха могли да разговарят толкова лесно.“

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Какво мислиш?

Гуен вдигна поглед към усмихнатото, красиво лице без грим на Дайна.

— Приказно. Имаш толкова много прекрасни цветове. След милион години, само за забавление, можеш да си поиграеш с грима и червилото.

— Само за забавление?

— И още как. Гримът трябва да бъде аксесоар, който да допълва настроението. Ето защо не се придържам към максимата „едно лице, една палитра“. Аз казвам, много настроения, много цветове.

— Страхотно! Благодаря. Къде е Пейдж?

— Роднина на един неин пациент искаше да я види.

Пейдж си тръгна като се извини и каза две неща. Би искала отново да се срещнат. После с леко безпокойство помоли Гуен да не споменава пред майка ѝ за болните ѝ бъбреци — ако някога се отбие в къщата.

— Искяхте ли да говорите с нея за нещо? — попита Гуен момичетата.

— Да. Но не предполагахме, че ще я срещнем днес. Мислехме да открием кабинета ѝ и да запишем час за Бет.

— Бет, добре ли си?

— Бет е добре — отговори Дайна. — Но ще се почувства още по-добре, ако Пейдж познава майка ѝ от Станфорд.

— Защо?

— Защото Бет не я познава. Родителите ѝ са се развели веднага след раждането на Бет.

— Аха — промърмори Гуен — разбирам. Бет, нямам представа дали Пейдж познава майка ти. Но съм абсолютно сигурна, че би искала да поговорите за това. Защо не отидем в кабинета ѝ още сега? Можем да ѝ оставим съобщение, ако искате, и да ѝ обясним защо.

Записаха час за 3:30 следобед на следващия ден и след това Гуен съчини съобщението. Беше кратко; момичетата стояха наблизко. Очевидните факти бяха описани, включително неувереността на Бет, но не и на Дайна, за това дали изобщо да се срещнат с Пейдж. Гуен не написа очевидното; това колко сложен, колко деликатен може да се окаже разговорът с дъщерята на Джак.

Пейдж щеше да разбере.

И щеше да подходи внимателно.

След като предаде бележката на Алис, която щеше да я даде на Пейдж, Гуен придружи момичетата до фойето. Сега, след като ръкавицата бе хвърлена, Бет беше много по-развълнувана и напомни на Гуен за Пейдж, когато обнадеждено ѝ каза, че с нефролога ѝ имат нов план.

Момичетата настояха Гуен да отиде с тях, когато приближиха мястото, където Бет и Дайна щяха да завият надясно към къщата, а Гуен щеше да завие наляво към „Белведере“. Госпожа Форестър нямало да има нищо против. Тя била — „Господи! Направо удивителна!“

Гуен беше леко изкушена, особено поради факта, че портретът на майката на Пейдж беше толкова различен от представата, която Гуен беше получила от самата Пейдж: рядко цвете, крехко и обичано, нуждаещо се от цялата закрила, с която дъщеря ѝ я обграждаше. Но загадката госпожа Форестър — Гуен не знаеше малкото ѝ име — можеше да бъде разрешена някой друг ден. Точно сега нейните мисли бяха насочени към дъщерята на госпожа Форестър. Гуен искаше да прочете една от многото статии за бъбреците, които бе свалила от Интернет през уикенда, най-вече една статия — преглед на резултатите от трансплантацията на бъбреци от живи донори, които са имунологично съвместими, но нямат родствена връзка. Непознати, например, или съпрузи.

И ако резултатите бяха положителни, както си спомняше? Това беше нещо, което можеше да направи... Гуен разбра, че решението вече е взето. Бързо решение, но не прибързано.

И толкова лесно, мислеше си Гуен, докато влизаше във фойето на жилищната си сграда. Толкова правилно. Всичките душевни терзания на света не биха променили решението ѝ. Очакваше да намери картонена кутия, подпряна на стената под пощенската ѝ кутия.

Това беше мястото, където поставяха огромния пакет от козметичните компании. Имаше пратка за нея, която тя бе подписала, един голям плик — доста дебел.

Адресът на подателя гласеше:

„Сестра Мери Катрин
Вила «Сейкрид Харт»
Бъфало, Ню Йорк“

Сестра Мери Катрин. Майката, на която Гуен искаше най-вече да вдъхне увереност. Днес беше денят, в който щеше да разбере. Гуен отвори плика, докато се изкачваше с асансьора. Щом влезе в апартамента си, тя понечи да извади съдържанието му. После спря. И изтри камуфлажния крем. Искеше да бъде Ейнджъл, докато го чете, момичето, което бродеше по света с открита кожа, поглъщаща жизнените цветове на Кармел. И си спомни, че беше подписала писмото си с името Ейнджъл, с което започваше отговорът на монахинята.

„Моя скъпа Ейнджъл,

Толкова се зарадвах, че имам вест от теб! Какво чудесно писмо си написала! Няма за какво да се извиняваш. Разбрахме защо така и не отговори на писмата ни. (Или поне мислехме, че разбираме. Не си позволявахме да си представим колко голяма е била изолацията ти — която, убедена съм, ти си смекчила, за да ме предпазиш.) Обсъждахме дали да не дойдем в Сан Франциско и да те върнем в Санта Фе. Но ти не беше предопределена да прекараш живота си в манастир. Знаехме това. Както знаехме, че ще намериш своя път — както си сторила, скъпа Ейнджъл.

Бях в Африка, когато писмото ти е пристигнало, което обяснява отчасти закъснението на отговора ми. Останалото е обяснено от информацията, съдържаща се в него. Реших да изчакам, докато я получа, и тогава да ти

пища. Приложените документи са събрани от полицейски детектив, когото познавах в Кармел, и на когото имах пълно доверие. Той се пенсионира наскоро, но прие с удоволствие да проведе още едно малко разследване. Разказах му всичко, което знаех за това как дойде да живееш при нас (да, скъпа, аз имах допълнителна информация, която пазах в тайна) и той проследи нишката.

Откри майка ти и... дори нещо повече. Докладът му е ясен и документите говорят сами по себе си. Можеш веднага да ги разгледаш. Но се надявам най-напред да прочетеш докрай това, което имам да ти казвам. Егоистично желание — това, че искам да ти обясня — егоистично е и горещото ми желание да ми простиш, след като го направя.

И така (ако още четеш): Това, което ти разказах в манастира е вярно само по себе си. Ти наистина пристигна в Сейнт Джеймс в 10 сутринта на 29 октомври. Жената, която те доведе при нас наистина беше туристка от Айова. И наистина беше срещнала майка ти в бурята. Майка ти наистина я беше помолила да те доведе при нас. Но дала на добрата самарянка и друга информация. Казала ѝ, че баща ти е насилник. Че я е наранил и щял да нарани и теб. Затова щяла да му каже, че си починала. Вярвала, че това е единственият начин да те предпази. Ето защо казала да не уведомяваме полицията.

И да не те водим в болница поради същата причина. Защото дългът на лекарите изискваше да уведомят съответните власти. Между впрочем не беше нужно да те водим в болница, тъй като ти вече си била там. Беше здрава от раждането си 34 часа по-рано. Да, истинската ти рождена дата е 28.

Никога не съм виждала майка ти. Миг преди тя и туристката да натиснат звънеца на манастира, тя те дала на другата жена и избягала. Нямаше причина да се съмнявам в това. Обаче нося отговорност пред теб. Трябваше да установя, ако е възможно, че жената, която твърдеше, че е твоя майка наистина е твоя майка и като такава има

правото да те даде. След като се убедях, че си подхвърлено дете, нямаше да имам никакви угризения да попълня необходимите документи. За щастие доста често работех с полицията в Кармел и с медицинските заведения — най-вече при случаи на домашно насилие — така, че успях да проуча нещата съвсем дискретно. Разбира се, не исках да направя нищо, което да наведе (предполагаемият) ти баща насилник на мисълта, че си жива.

Ето защо чаках повече от месец, преди да се обадя в родилните отделения на местните болници. Не след дълго открих това, в което си била ти — и за щастие спомените на сестрата, която се е грижила за теб, бяха съвсем точни и ясни.

Родена си на 28 октомври на мястото на една катастрофа, станала близо до Монтърей и веднага си била откарана в малка обществена болница в Кармел. Състоянието на майка ти обаче се влошило и тя била откарана по спешност в болница в Монтърей. Влошаването ѝ било свързано с родилни усложнения, а не с никакви травми. Тя станала свидетел на катастрофата, но била в друга кола.

Баща ти и неговите родители обаче пострадали. Баба ти и дядо ти починали на място, а тежко раненият ти баща бил откаран в същата болница в Монтърей, в която била и майка ти.

Според сестрата, която се е грижела за теб в Кармел, майка ти се върнала за теб на следващата вечер (29 октомври). Сестрата не знае дали е била изписана или сама е напуснала болницата (заклученията в полицейския доклад потвърждават второто). Сестрата, която те е дала на нея, твърди, че е изглеждала доста зле. Въпреки тежкото си състояние, е пропътувала разстоянието от Монтърей до Кармел доста бързо, за да те вземе — и го е направила в 9:30 вечерта. Петнайсет минути по-късно туристката от Айова я е забелязала в дъжда и по молба на майка ти докарала нея и теб в манастира.

При нас. Сестрата ми каза името на майка ти. То не ми говореше нищо, но ми даде възможност да позвъня в болницата в Монтърей и да попитам за баща ти. (Бил е добър човек, както ще разбереш, когато прочетеш документите. Прекрасен човек. Обвиненията на майка ти за тормоз и насилие са били напълно неоснователни — просто ход, който да гарантира, че никой няма да разпитва за теб в полицията.)

Боя се, че баща ти е починал пет дни след твоето раждане. Не се сетих да попитам за други пациенти със същата фамилия, които са били хоспитализирани по същото време. Нито съм правила опити да намеря майка ти. Тя знаеше къде си. Щеше да дойде за теб, когато може... ако можеше. През годините се чудех дали да не те открия и да ти кажа името ѝ. Но винаги решавах да не го правя. Тя не заслужаваше радостта да те познава. Беше те изоставила, не се върна да те потърси, излъга относно баща ти и кой знае още какво. Тя не заслужаваше да познава нашата Ейнджъл. А и не смятах, че си струва ти да я познаваш. Странното е, че през последната година и половина непрекъснато мисля за решението си. По пътя от Африка към дома взех решение да се свържа с моя познат детектив, за да видя какво може да научи след толкова време (и дали това, което ще открие, е нещо, което си струва да знаеш.)

Представи си учудването ми, когато при завръщането си открих писмо от теб, в което ме молеше да направя същото. И двете бяхме започнали да мислим за майка ти. Причините за това обаче бяха различни. Твоята беше великодушното ти желание да я успокоиш относно решението, което е взела в онази дъждовна нощ. А моята беше внезапната тревога, влудяващия страх, че тя може да не е знаела къде си. Сестрата каза, че изглеждала ужасно, съпругът ѝ е умирал. Ами ако е била толкова объркана, че е нямала спомен за това какво се е случило после?

Ами ако е мислила, че те е оставила да умреш в бурята? Или е имала смътен спомен за това, че те е дала на

напълно непозната жена, за да те отгледа? Нека те успокоя, преди сърцето ти да затупти тревожно, че страховете ми не са били основателни. Детективът не е разкрил нищо, което да потвърждава този сценарий (и както после си спомних, и сестрата, която се грижеше за теб, и туристката, която те предаде на мен, отбелязаха, че въпреки, че изглеждала болна, разсъдъкът ѝ бил съвсем бистър).

Детективът също не откри причина, поради която тя се нуждае от успокоение (точно обратното). Но има и нещо друго, което той откри. Нещо, което трябва да знаеш, и което трябваше да научиш отдавна. (И щеше да го научиш, ако не бях убедена, че няма да е добре за теб да откриеш майка ти.)

Но съм грешила, както ще разбереш — надявам се, че с времето ще можеш да ми простиш, но ще те разбере, ако не го направиш. Първият документ, скъпа Ейнджъл, както ще видиш, е актът за раждане на твоята близначка.“

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Нейната близначка: Пейдж Елизабът Форестър!

Нейните родители: Клер и Алън Форестър!

Ами дългогодишната представа на нежеланата дъщеря за мястото, където се е родила? На открито зад някоя пясъчна дюна или под свод от борови клонки? Може би е имало пясъчни дюни или кипариси на мястото на катастрофата. Може би това въображаемо малко късче от живота ѝ беше истина.

Колкото до разкритието, че Гуинет Анджелика Сейнт Джеймс е първородната дъщеря на Алън Форестър и наследница на...

Адвокат на име Стюарт Доусън, описан от детектива на сестра Мери Катрин като „известен в Сан Франциско юрист и близък приятел на семейство Форестър“, щеше несъмнено да настоява за ДНК експертиза. Все пак ставаше дума за голямо състояние. Всеки добър адвокат щеше да изиска нещо повече от документи и показания, преди да прехвърли половината от наследството на Пейдж на предполагаемата ѝ близначка — дори при положение, че Клер Форестър си признаеше всичко.

Гуен Сейнт Джеймс, вечната измамница, можеше пак да се окаже такава: опортюнистка, която е разбрала за съществуването на изоставената дъщеря на Форестър, има подобен белег и е решила да извлече облаги от това.

Адвокатът щеше да изисква доказателство, особено при липсата на прилика между Гуен и нейната сестра-близначка, Гуен и майка ѝ, Гуен и двете поколения от фамилията Форестър, загинали съответно в деня на нейното раждане и пет дни след това. В плика имаше и снимков материал. Първият документ, една изрезка от вестник от преди трийсет и една години, с дата 28 януари, показваше младоженците господин и госпожа Форестър. Имаше още три снимки — на родителите със сина им, които са били публикувани във в. „Кроникъл“ заедно с възпоменателна страница през ноември същата година. Последната снимка, цветна и направена неотдавна, беше

публикувана в юнския брой на списание „Градът и околностите“. Събитието, състояло се в „прекрасния“ ѝ дом в Пасифик Хайтс, историческата къща на семейство Форестър, под патронажа на благотетелката на Сан Франциско Клер Форестър, било голямото годишно набиране на средства за отделението за следродилна помощ в Медицинския център „Пасифик Хайтс“. Интензивното отделение за новородени с опасност за живота било, както бе отбелязано в статията, любимата кауза на госпожа Форестър.

Авторката на статията също споменаваше, че всяка година тя спонсорира поне още две тържества за набиране на средства. Имаше снимка на дъщеря ѝ, която беше лекарка, както и на адвокат Стюарт Доусън, както и на Мариел Ланкастър, близка приятелка, която също беше домакин на събитието.

Една бележка от детектива на сестра Мери Катрин, прикрепена към изрезката от „Градът и околностите“, обясняваше силната привързаност на Клер към отделението за следродилна помощ. За разлика от Гуен, която се беше родила здрава и силна, малката и крехка Пейдж беше прекарала първите шест седмици от живота си в интензивното отделение; там била спасена. Детективът беше открил, че такова несъответствие в размерите и здравето не е необичайно при раждане на близнаци. Несъответствията били обичайни при раждането на четири, шест и седем деца едновременно, но също и при раждането на две близначета. Било свързано с кръвоснабдяването на плацентата и с хранителните вещества, които получавало всяко от близначетата, както и... Тук детективът не бил пределно ясен, но според акушер-гинеколозите, с които се консултирал, възможно било причината да е физиологична. Несъответствието в здравното им състояние като деца щеше да бъде още една причина красивият адвокат в смокинг от снимката да изиска анализ на нейната ДНК.

Но изоставената близначка вече знаеше.

Клер беше нейна майка!

Пейдж беше нейна сестра!

Гуен прегърна тези истини така, сякаш ги е знаела цял живот, и за няколко кратки мига въодушевлението, което изпитваше беше трептящо и чисто. Тя имаше сестра — сестра, на която вече планираше да помогне по най-сестрински начин... и която от своя страна планираше как и кога най-добре да я предаде.

Защо — това беше повече от ясно... Пейдж се нуждаеше от един от здравите бъбреци на Гуен, който да свърши работата на болните бъбреци на Пейдж. А извършването на самото предателство ставаше дори в този миг. Старателно планирано. Гениално замислено. Гуен не би очаквала по-малко от бляскавата си сестра. Беше права, нали? Беше предадена от Пейдж? Причината не беше в това, че Гуен беше чувствителна към предателствата и че имаше всяка причина да бъде. Не, не беше това. Трябваше да е твърде наивна, за да приеме като факт това, че тя и Пейдж са се срещнали просто така.

Това със сигурност беше заговор, не съвпадение, внимателно подготвен във всяка стъпка от пътя, включващ проучване, за да се определи коя от чертите на Гуен може да бъде използвана най-лесно. Истината за характера на Гуен трябва да е била щастлива находка: жена, която беше приятелка с всички. Жена, която винаги беше готова да изслуша и да помогне. Жена, която може лесно да бъде манипулирана.

Естествено, че Гуен Сейнт Джеймс щеше да предложи да гримира Луиз. И разбира се, че щеше да забележи — и да се разтревожи — за жената с проблеми, която приближаваше болницата по същото време. И когато умиращата Луиз погалеше страната ѝ така, сякаш знаеше, бушуващите емоции на Гуен щяха да вземат връх. Тя щеше да проговори. Да се довери. Да признае.

Чувствата на Гуен бушуваха и в момента. Но тя успя да се издигне над отчаянието си, за да отхвърли Луиз като действителен участник в заговора. След като ѝ е било казано, че Гуен има тайна, която има нужда да сподели, Луиз с радост би погалила лицето на Гуен и би казала думите от предварителния сценарий — в резултат на което Гуен щеше да сподели тайната си. Или поне Пейдж се е надявала на това.

Луиз не беше съучастник в измамата. Нито пък Робин. И двете жени бяха пионки — идеално разположени от гледна точка на Пейдж. На подходящото място, в подходящото време.

Но ако я нямаше Луиз, нито внучката ѝ, която работеше с Гуен, гримьорката пак можеше лесно да бъде достигната. Сценарият не беше никак сложен. Една от сестрите в отделението щеше да се обади в телевизията по молба на Пейдж и щеше да обясни, че доктор Форестър, специалист по ракови заболявания, има пациентка, която се

е надявала да се прибере вкъщи, за да издъхне — докато не видяла мъртвешкото си изражение в огледалото. Сестрата щеше да каже, че се е зародила идеята за грим и Пейдж е споменала, че наскоро е посетила една благотворителна вечер и е видяла променената до неузнаваемост Маргарет Мичъл. Гримът ѝ е бил доста по-различен от това, което телевизионните зрители на Сан Франциско са свикнали да гледат. Сестрата щеше да каже, че Пейдж е изпитала дълбоко възхищение към гримьорското изкуство и към талантливата гримьорка от телевизия „Фокс“.

Сестрата щеше също да каже, че доктор Форестър иска най-доброто за пациентите си. Ето защо онколожката се чудела, дали Гуен би се съгласила да гримира умиращата пациентка, за да може да се прибере вкъщи. Парите не били проблем. Доктор Форестър с радост щяла да плати и да уреди една лимузина да я закара до медицински център и обратно, а после... Пейдж щеше да убеди благодарната пациентка да изрече думите, които бе изрекла, така че от своя страна Пейдж да може да изрече своята заучена реплика.

„Може ли да остана?“, беше попитала тя с престорена неувереност, когато се завърна в стаята на Луиз. И Гуен от своя страна бе започнала да разкрива пред Пейдж това, което не бе споделила с никое живо същество. А когато беше спряла, за да попита дали Пейдж наистина иска да чуе това, Пейдж беше отговорила пламенно. „Разбира се, че искам.“

Толкова пламенно, сякаш Гуен правеше на състрадателната, но лишена от приятели Пейдж услуга, като ѝ се доверяваше. Между сестрите се породил близост. И когато станало време Пейдж да си тръгне, Гуен видя „страха“ ѝ, и понеже беше Гуен, я придружи и станал свидетел как тя почти припадна. Кое подтикна Пейдж гордо да представи Гуен Сейнт Джеймс като своя „приятелка“. И не само това. Тя също сподели някои неща.

Проучването на бъбречните заболявания от страна на Гуен беше много мило, но ненужно. Пейдж и другият участник в заговора вече бяха решили да предоставят на Гуен единствената медицинска информация, от която се нуждаеше: „Пейдж се нуждае от трансплантация днес, вчера, още преди осем месеца“. Съучастникът на Пейдж... Коул. Първоначалната преценка на Гуен, че той е загрижен за Пейдж, е била вярна. Коул беше влюбен в Пейдж и Пейдж

беше влюбена в Коул, и дори предположенията на Гуен относно припадъка на сестра ѝ не са били много далеч от истината. Пейдж не носеше дете от Коул. Още не. Но щеше. Гуен беше научила, че има много случаи на успешни бременности след бъбречна трансплантация, особено, когато бъбрекът е от роднина.

Беше мило, но ненужно това, че Гуен беше инициаторка на днешната им среща. Иначе Пейдж щеше да уреди да се срещнат утре. Но и днес я устройваше. А колкото до Коул, той просто се беше забавил малко повече след работа от обичайното — нещо, което мъжът, който обичаше Пейдж, бе направил с удоволствие.

А колкото до това, че Коул беше познал Гуен, беше си я спомнил... Не го е направил, не би могъл без помощ от страна на Пейдж. Гуен щеше да седи на маса до прозореца, според съобщението в гласовата поща, и Коул щеше лесно да я разпознае по кестениявата коса. Коул се постара Гуен да научи това, което трябваше да знае. Замахът, с който действаше беше особено жесток, тъй като беше накарал Гуен да повярва, че тя е изтръгнала информацията от него, като го е очаровала... сякаш тя можеше да очарова някого.

Ето това беше то. Грандиозният план, с който да подлъжат щедрата нова приятелка на Пейдж да ѝ даде бъбрека си. Гуен щеше да предложи да я изследват, тя щеше да се окаже идеалният донор. Гуен беше забравила за Ейприл, име странно близко до Ейнджъл. Още една поразителна прилика между непознати, които толкова бързо се сприятеляват — по всяка вероятност изфабрикувана на момента. Още един шанс да почувства такава връзка с Пейдж, такава близост, че с радост да дари бъбрека си на своята приятелка.

Гуен щеше да стане донор. С радост. Пейдж щеше да бъде спасена. И нямаше да се наложи Клер Форестър, крехкото цвете, да види лицето на изоставената си дъщеря — никога повече. А щом веднъж Пейдж Форестър получи това, от което се нуждаеше? Това, което само сестра ѝ можеше да ѝ даде? Тя щеше да се оттегли от Гуен, толкова внимателно, че Гуен нямаше да разбере, че тяхното удивително „приятелство“ приключва. Пейдж имаше пациенти, за които да се грижи, спешни случаи, които да следи. И сбогом Ейнджъл.

Планът беше осъществим от начало докрай. Триумф на решителност и измама. Пейдж Елизабът Форестър щеше да получи новия си бъбрек. Имаше късмет, тази небелязана близначка с болни

бъбреци. Природата снабдяваше приятели — и близначки — с бъбреци в излишък. Да, имаше късмет. И подлост. Беше решена да получи това, което иска, когато го поиска, без значение каква подлост беше нужна. Но какво щеше да стане, ако небелязаната дъщеря се нуждаеше не от бъбрек, а от сърце?

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Гуен. — Изненадано, но учтиво я поздрави Коул седем часа по-късно, след като отвори вратата на апартамента си. Тя беше много по-различна от онази Гуен в кафенето на болницата. Косата ѝ, тази прекрасна грива с всички оттенъци на есента, беше в пълен безпорядък и светлосините ѝ очи бяха помръкнали. Ледени. Виненочервеният ѝ белег, който тогава беше прикрит, сега се виждаше съвсем ясно.

— Какво има?

— Нищо!

— Добре — каза той нежно. — Влез.

Но тя не бързаше да влезе.

— Май си изненадан, че ме виждаш. Пейдж не ти ли каза, че и аз живея тук?

— Не. Не съм виждал Пейдж, нито сме говорили от събота следобед.

Как не! Коул Рансъм беше по-добър актьор дори и от талантилната актриса Пейдж. Добре обмисленият сценарий на двамата несъмнено изискваше Коул да се престори, в случай, че се наложи, че няма никаква представа, че Гуен живее в Белведере. Учудването му беше толкова убедително, че ако не знаеше, тя щеше да повярва, че е искрено.

Но Гуен знаеше. Коул беше страхотен актьор. Умееше добре да се преструва. А Гуен знаеше какво го кара да се преструва. Любовта към Пейдж.

— Да — каза тя. — Тук живея. Два етажа по-долу.

— Гуен, това е хубаво съвпадение. Моля, заповядай.

Краката му бяха боси, носеше износени дънки, черната му коса беше мокра след душа.

— Сам ли си? — „Или Пейдж е...“

— Сам съм, пия уиски. — „И си мисля за теб.“ Коул не изрече на глас най-важната истина. Страхуваше се, че може да я подплаши и да

избяга, преди да е прекрачила прага. — Ще ми правиш ли компания?

Поканата прозвуча така, сякаш казваше: „Гуен, бъди част от мен. Бъди част от моя живот“. Естествено. Нали Коул Рансъм искаше бъбрека ѝ за жената, която обичаше. В известен смисъл това щеше да стане — или поне бъбрекът ѝ щеше да стане част от живота му.

При това важна част.

Не забравяй защо си тук, напомни си тя. Защо беше тук? Логично, или поне за известно време ѝ се стори логично, че се опитва да се изправи лице в лице с единия, или може би и с двамата, които замисляха заговор срещу нея. Тя щеше да го направи и то с достойнство, разбира се, точно така както тя — Ейнджъл — трябваше да се изправи пред съучениците си от Сан Франциско и да заяви, че не е вампир. Това ѝ се струваше единствената възможност. За известно време. Но колкото повече си представяше сцената, толкова по-зле се чувстваше. Знаеше какво е гняв. Предателство. И колко разрушителни могат да бъдат те.

Не искаше тези разяждащи емоции в живота си. Не и ако имаше възможност да избира. А в случая имаше. Така че не беше тук, за да се изправи лице в лице с предателството. Или с предателя. Точно обратното. Щеше да се държи така, все едно не е получила писмото на сестра Мери Катрин. Щеше да дари бъбрека си на „приятелката си“, ако се оказеше подходящ донор.

Коул и Пейдж щяха да повярват, че са успели да я изиграят. Какво от това? Тя искаше да дари бъбрека си на своята сестра-близначка. Искаше да бъде точно такава сестра и такъв човек. „Постъпвай така с другите, както искаш те да постъпват с теб.“ С този спомен, който бушуваше в съзнанието ѝ заедно с много други, тя влезе в апартамента на Коул.

Подовата настилка беше еднаква, мебелировката — също. Не защото бяха избрали и подредили мебелите си по един и същ начин. Просто и двамата бяха предпочели да наемат обзаведени апартаменти. И двамата не си бяха направили труда да променят каквото и да било. И двамата живеяха живота си другаде. Гуен в телевизията, заобиколена от мили, неповторими хора, а Коул — в болницата, където вършеше чудеса в операционната.

След работа само Гуен обикновено се прибираше в апартамента си. Коул продължаваше да живее живота си на друго място. В

апартамента на Пейдж, вероятно. Или може би понякога в големия апартамент във фамилната къща на Форестър, с жената, която обича. Гуен забеляза стенния часовник във всекидневната. Той висеше на същата стена, както и часовника в нейния апартамент.

Същата стена, същият часовник, но не беше точен, със сигурност.

— Не е 10:15.

— Толкова е. Най-много минута-две напред или назад.

— Нямах представа, че е толкова късно.

— Не е толкова късно — успокой я Коул. „Къде ли е била? В собствения си ад?“ Коул познаваше този род пътувания. Отлично. Както и това, че се измерват с неизмерима, безкрайна болка. — Искаш ли нещо за пиене? Уиски, вода, лед.

Обикновено не пиеше. Но това не беше обикновена нощ. Нуждаеше се от разсъдък си, а мислите ѝ бяха много по-разпръснати, отколкото предполагаше. Беше загубила време в емоционалния хаос на вечерта. Немалко време. Трябваше да внимава да не изгуби решителността си. Трябваше да внимава да не изтълкува погрешно загрижеността в тъмносивите му очи. Той не се интересуваше от нея. Не и в действителност.

Интересуваше се от бъбрека ѝ. Направи врага си свой приятел. Или се преструвай, че е така, допълни тя.

— Коул, добре съм. Благодаря, нямам нужда от пиене.

— Добре. — Не беше в стила му да напива жените. Не му беше нужно. Никога не би го направил. Ако беше казала да, щеше да ѝ предложи разрежено пиене с много лед. Но дори малко уиски можеше да се окаже прекалено много. — Гуен, седни, моля те. Нека си побъбрим.

— Как е пациентът от четвърто легло?

— Ще се оправи.

— Добре. Вероятно се чудиш защо съм тук.

— Малко съм любопитен. Но преди всичко — каза Коул нежно — се радвам, че си тук.

„Лъжец!“ Не, Гуен се застави да внимава. Отново. Точно това очакваше да направи той. Знаеше, че ще го направи. Ще се престори, че е пленен от нея. Прельстен от нея. Защото такова внимание от страна на прекрасния хирург би заставило някой като нея да направи

всичко, за да му угоди. Като това да дари бъбрека си. Гуен беше повярвала, че е готова за това. Но не беше. Преструвката на Коул я нарани. Твърде много.

Застави се да си припомни това, което беше научила в манастира и което почти я беше разсмяло по-рано тази вечер. Определено беше подходящо.

Обърни другата си буза.

Коул не можа да разбере какво предизвика тази лека усмивка, несдържана, но прекрасна, върху устните ѝ и запали едва забележимо огънче в помръкналите ѝ сини очи. Но беше благодарен за това.

— Каж ми.

— Добре. Виж. Искан да продължим разговора си от този следобед. Необходимостта на Пейдж от трансплантация и нежеланието ѝ да включи името си в националния регистър. С нея нямахме възможност да обсъдим нито един от тези въпроси, но имам чувството, че не е нужно. Че вече има желание.

— Чувство?

— Повече от чувство. Пейдж ми каза, че тя и нефрологът ѝ имат нов план.

— По-дълги периоди на диализа.

— Какво?

— Това е новият план. По-дълги периоди. Осем часа вместо четири.

Дали това разкритие — невярно по всяка вероятност — представляваше част от грандиозния план да я подлъжат да даде бъбрека си? Изглеждаше като ненужно усложнение. Но не и в случай, че въпреки усилията им, тя се колебаеше да стане донор. По-дългите периоди на диализа можеха да я накарат да повярва, че нуждата от трансплантация е доста спешна и да подчертае колко зле Пейдж понася диализата. Не че по-дългите периоди означаваха точно това, поне не според това, което Гуен беше прочела.

Но тя прие предизвикателството.

— Това ще помогне ли?

— Надяваме се.

— Но все пак Пейдж би се чувствала по-добре след трансплантацията.

— Много по-добре.

— Според това, което прочетох, при съответствие на човешкия левкоцитен антиген, бъбрекът, дарен от жив донор, който няма родствена връзка, може да е почти толкова добър, колкото този, дарен от роднина.

— Може би дори толкова добър — отвърна Коул. — Резултатите не са окончателни. Но във всеки случай бъбрек с такова съответствие от жив донор може да даде чудесни дългосрочни резултати.

— Мислех си да се изследвам като потенциален донор за Пейдж.

Гуен спря. Наблюдаваше. И видя нещо, което изглеждаше като гордост от нея, учудване от щедростта ѝ, и нито следа от задоволство, което Коул би трябвало да изпита при този невероятно лесен триумф. Гуен не видя никакъв знак, абсолютно никакъв, за мислите, които със сигурност се въртяха в главата му. „Успяхме, Пейдж. Белязаната ти близначка падна в капана с двата крака.“ Нито успя да долови някакво нетърпение у Коул, желание тя да си тръгне, за да може да се обади на любимата си. Беше търпелив ловец. Гуен беше захапала стръвта, но още не беше в капана.

Но скоро и това щеше да стане. Щеше да се отзове право в него. Започваше да става твърде болезнено. Усещаше, че иска — твърде силно — да повярва, че греша относно Пейдж и Коул. Те не бяха влюбени. Не бяха конспиратори. Може би няма и заговор, а всичко е просто съвпадение...

— Всъщност не само мисля. Искам да го направя.

— Гуен, това е много щедро.

— Пейдж ми е приятелка.

— И все пак.

— Искам да го направя. — „Вие искате да го направя.“ Тогава защо се преструваше, че е нужно тя да обмисли по-добре решението си? Защото всичко беше само преструвка. — И ще го направя.

— Добре. — Гласът му беше нежен и в погледа му все още се четеше гордост.

— Но не бих искала Пейдж да разбере, докато не се установи, че съм подходяща.

— Логично.

— Проблемът е, че ако Пейдж не е предвидила трансплантацията като възможен вариант, няма да има резултати от изследванията на въпросния антиген, които да сравним с нейните.

— Има резултати. Разбира се, че има.

— О!

— Нефрологът на Пейдж направи всички обичайни изследвания.

— Ето с кого трябва да се срещна. Нефрологът й. И да го накарам да се закълне, че ще пази тайна.

— Гуен, за да се опази една тайна, тя трябва да не се разпространява. Колкото по-малко хора я знаят, толкова по-добре. Няма нищо, което нефрологът на Пейдж може да направи, което аз да не мога — от назначаване на изследванията на левкоцитния антиген до сравняването на резултатите.

— Значи можеш да получиш копие от изследванията?

— Разбира се.

— И нямаш нищо против.

— Ни най-малко. Утре ще оперирам до един. Може ли да се срещнем в кабинета ми в два? Ако не...

— В два е добре. — Гуен стана. — Ще се видим в два.

— Тръгваме ли?

— Дватамата ли?

— Когато си готова да тръгнеш, ще те изпратя до апартамента ти.

— Не е нужно.

— Не съм казал, че е. Не е нужно и да си тръгваш.

— Мислех, че може да искаш... — „да се обадиш на Пейдж, да й съобщиш новината“ — ... да си лягаш.

„Само ако и ти си легнеш. Когато ти си легнеш.“

— Не бързам да си лягам — каза той. — Остани. Говори с мен. Отговори на въпросите ми от днес следобед.

Гуен не беше забравила въпросите. Изражението на Коул й подсказваше, че той също не е. Това, което тя беше забравила, беше белязаната й страна. Страната на Ейнджъл. Тази, която беше оголила, преди да прочете писмото на сестра Мери Катрин... и която още беше гола.

Беше напълно разголена пред него. Отново.

И нищо в напрегнатия му сив поглед не й напомняше за това. Никаква сянка на отвращение, нито съчувствено изражение. Гуен дори си въобрази, че вижда сребристо пламъче на желание. Миражът трептеше дори сега, докато отговаряше на първите му два въпроса.

— Заради това. — Леко разтрепераната ѝ ръка докосна страната ѝ. — Повечето хора щяха да видят това, да го запомнят, и нищо повече.

— И?

— Имаше време, когато вярвах, че неща като белезите по рождение са само повърхностни.

— Но вече не мислиш така.

— Не. Вече не.

— Съжалявам, че си била така наранена.

— Добре съм!

— Знам и това.

Тя халюцинираше. Виждаше всякакви прекрасни неща, които можеха да се случат. Желание и нежност. Загриженост и копнеж. Тя разтърси глава — трябваше да дойде на себе си. Зададе му въпрос, който беше сигурна, че не очаква. Въпрос, който щеше да изтръгне отговор, който не е могъл да изрепетира.

— Какво си помисли, когато видя белега ми? — „Че е дори по-ужасен, отколкото двамата с Пейдж сте си го представяли?“

— Че е под окото ти. И че това е много добре.

Гуен знаеше, че това е добре за нея. За бъдещето ѝ. Ако засягаше окото или челото, това щеше да разшири спектъра на синдрома на Сърдж-Уебър, който можеше да причини глаукома и припадъци.

— Късметлийка съм — промърмори тя.

— И какво още?

— Какво имаш предвид?

— Чудя се какво се е случило през седемте часа между срещата ни в кафенето и появата ти тук тази вечер.

„Не му казвай. Ще обърнеш и другата си буза, забрави ли? Никога няма да им позволиш да разберат, че знаеш коя си и какво са направили.“

— Какво искаш? — попита тя.

„Теб.“ Коул я желаше така, както не бе желал никоя друга досега. По всякакъв начин. Искаше всичко. Искаше да разговаря с нея и да я докосва, да се смее и да я слуша, да я наблюдава отдалеч, така както човек се възхищава на изгрева, и да я прегръща.

Коул искаше всичко това. Удивително. Ожесточено.

А Коул Рансъм искаше нещо повече.

— Искам да ми вярваш.

Гуен извърна поглед. Надолу. Към пода.

Видя познат килим и познати ръце.

Ръце на хирург. Ръце на любовник.

И усети докосването им.

Коул повдигна брадичката ѝ. После, понеже лицето ѝ беше почти забулено, той внимателно раздели заплетените медни кичури. Пръстите му обгърнаха белязаната ѝ страна и небелязаната ѝ страна. Еднакво. Естествено. Сякаш нямаше ни най-малка разлика помежду им.

— Няма нищо — каза той, когато вече можеше да види очите ѝ... и тя да види неговите. — Не те обвинявам, че не ми вярваш. Всъщност, може би постъпваш много умно.

Той ѝ казваше, че не може да му се вярва. Признаваше. Какво? Нещо, което изпълваше гласа му с мрачни нотки, погледа му с ярост.

— Но, Коул, аз ти вярвам. — Гуен се чу да казва. Удивителни думи, уверени думи, които можеха да дойдат само от сърцето ѝ. Предизвикателни думи. И прозвучаха още по-уверено, когато гневът в очите му се смени с учудване. — Наистина. Просто...

— Беше много дълъг ден?

— Да. Предполагам. Ако не възразяваш?

— Гуен, не трябва да ми казваш нищо. Никога.

— Но аз искам. Просто ми трябва малко време да обмисля нещата.

Като това дали е възможно да не е била предадена от Пейдж и от Коул.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Да, каза си Гуен, час след като Коул я бе изпратил от неговия до нейния апартамент... Имаше начин да повярва, и тя вярваше, че не е била предадена от Пейдж.

Или от Коул.

И единственият заговор — да, имаше такъв — беше дело на съдбата. Беше предопределено Пейдж Елизабът Форестър и Гуинет Анжелика Сейнт Джеймс да се срещнат.

Беше предопределено една от колегите на Гуен във Фокс да има роднина болна от рак. И тъй като семейството искаше най-доброто за любимия им човек, те щяха да отидат при Пейдж. И когато любимият им човек, разтревожен, че внуците й може да се уплашат от съсипания й вид, който дори Пейдж не би могла да предотврати, гримьорката Гуен щеше да предложи помощта си.

Близначките щяха да се срещнат. Ако не тази година, то следващата, или по-следващата.

Но за щастие Луиз бе имала нужда от нея точно сега.

Защото именно през тази година сестра й — нейната сестра — също имаше нужда от нея. Навреме, точно навреме съдбата реши да събере отново сестрите Форестър.

Не беше нужно много това да стане — деляха ги само две пресечки. И двете живееха в Сан Франциско, все пак — благодарение на единствения конспиратор с човешки облик.

Самата Гуен. Тя беше главният конспиратор и заговорничеше от доста време. От тринайсетгодишна. Още тогава знаеше, някаква част от нея знаеше, че не трябва да напуска Калифорния с монахините. На петнайсет знаеше, че трябва да крие белега си от света. Беше се сприятелила с всички, които беше срещнала — включително и жената, чиято болна от рак баба щеше да заведе право при Пейдж.

Но дори тринайсетгодишната Ейнджъл да не беше обърнала внимание на пръста на съдбата, сочещ към северна Калифорния и Градът край залива — дори ако беше станала сестра Анжелика,

вместо гримьорката Гуен — пак нямаше да попречи на съдбата. От самото начало имаше резервен план. Сестра Мери Катрин. Монахинята, която обичаше белязаното сираче, и която знаеше цялата истина за онази дъждовна нощ, беше обречена да се стряска от тревога, че майката, която е изоставила детето си, може да е забравила къде го е оставила.

Сестра Мери Катрин щеше да намери Гуинет, или Ейнджъл, където и да беше. Санта Фе, Рим или Тимбукту. И изоставената близначка щеше да пристигне в Сан Франциско, да се премести тук, за да се срещне със сестра си.

Те щяха да се срещнат, както се бяха срещнали в събота, и резултатите щяха да са същите. Радост. Завръщане у дома. И бързото, но уверено решение на Гуен да предложи на Пейдж единия си бъбрек.

Гуен щеше да научи истината от сестра Мери Катрин. Дали щеше да я разкрие пред сестра си? Нейната сестра!

Да! Да! Да!

Не, Пейдж не трябваше да узнае. Заради Клер.

Детективът на сестра Мери Катрин не беше открил нищо, което да подсказва, че Клер Форестър страда от амнезия. Родилката просто беше решила да запази идеалната близначка и да отстрани тази с дефектите.

В продължение на трийсет и една години Клер Форестър беше пазила в тайна истината от дъщеря си, която обичаше и която явно също я обичаше.

Какво щеше да стане, ако тази измама, продължила три десетилетия, бъде разкрита пред Пейдж?

Обичната дъщеря щеше да познае болката от предателството така, както нежеланата я бе познала отдавна.

Това нямаше да се случи. Гуен не би наранила сестра си по този начин. Тя ще бъде приятелка на Пейдж. И неин донор. Нищо повече... но за Гуен повече от достатъчно.

Ами ако предположението ѝ за заговора на съдбата се окажеше погрешно? Ако я правеха на глупачка, с която се отнасят приятелски заради бъбрека ѝ?

Тогава нека бъде така. Но докато не се убеди в обратното, Гуен щеше да вярва на Пейдж, да ѝ има доверие. И докато не се убеди в

противното, Гуен ще вярва и ще има доверие на мъжа, който ѝ беше казал толкова убедително, че е бил безнадеждно прельстен.

В съня ѝ валеше, беше тъмно и студено. Тя беше отчаяна... Докато не видя сянката му. Тогава дъждът стана топъл, също като нея, стоплена от радостта. Той ѝ обеща, че тя ще намери това, което търси. Двамата ще го намерят.

След малко. Засега, за малко търсенето можеше да почака. Но той не можеше.

Тя беше девствена, когато се ожениха — стеснителна, боязлива. Боеше се, че след като открие всичко, което може да бъде открито, може би вече няма да я желае.

През първата година от брака им интимният им живот беше традиционен. И прекрасен. И предопределен да стане още по-прекрасен — и по-интимен — през годините, които им предстояха.

Но Алън беше умрял, и с него и тези години. Сега се връщаше при нея и я желаше така силно. Тя се втурна към него в сенките, отпусна се леко в прегръдката му. Беше толкова дръзка, докато се любеха. А сега се смееше! Смееше се! Както и той. Това също беше ново. Но след всичките тези години те се познаваха толкова добре, чувстваха се така добре един с друг, че нямаше нищо по-лесно от това да бъдат заедно. Когато смехът секна, той прошепна с дрезгав от желание глас:

— Клер, обичам те. Обичам те!

— И аз те обичам, Стюарт. Обичам те.

Клер се стресна и се събуди. Изпитваше болка. Желание. Ясно си спомняше съня. И преди беше имала еротични сънища. Много. Естествено. През годините. Но се любеше с Алън. С Алън, не с неговия... с нейния най-скъп приятел.

Никога досега Клер не се беше събуждала с такъв ясен спомен за това, което е сънувала. И сега изпитваше болка.

Изпитваше желание. Часовникът до леглото ѝ показваше 4:22. Стюарт спеше. Дали беше сам? Клер не знаеше това. Не искаше да знае. Така казваше и на приятелките си — на приятелките на приятелките си — които бяха излизали на среща с него, бяха се

влюбвали в него, и които, след като не намираха отговор на чувствата си, идваха при скъпата му приятелка Клер за утеха и съвет.

Клер нямаше представа с кого се среща Стюарт. Ако изобщо се срещаше. Но можеше да му се обади. Да сподели с него шегата. „Аз съм Клер, Стюарт. Няма да познаеш какво сънувах.“ И когато му кажеше, той щеше да се разсмее. Щяха да се посмеят заедно, както често се случваше, защото се познаваха толкова добре след всичките тези години. Дали Стюарт щеше да се смее на съня ѝ?

А тя щеше ли да може?

Не. Нито можеше да си позволи да се предаде на безобидното желание да се върне в леглото, в сънищата, в този сън или към желанието да го събуди с различни думи. „Стюарт, аз съм.“ Нямаше нужда да казва името си. „Би ли дошъл? Сега?“ Клер стана, изправи се и се олюля, когато болката я сграбчи. Беше в стомаха, беше там от месеци и беше мъчителна. Нещо я мъчеше. Вероятно същият демон, който я тормозеше със спомени, които винаги оставаха неясни, сега приблягваше към тях и споменът за еротични сънища.

Тази вечер демонът я глождеше, разкъсваше я. Но друг път я изгаряше. Или понякога бушуваше. Но тя изпитваше най-ужасна, най-силна болка, която ѝ причиняваше гадене. Тогава си спомняше бременността си, бурното си щастие, безграничната си радост. И тяхното учудване, нейното и на Алън, техните надежди и мечти за тяхното момиченце.

Клер Форестър никога не се обаждаше по телефона преди разсъмване. Но на пет пресечки от дома ѝ, нейната изоставена дъщеря се обади. В Бъфало вече беше сутрин, а сестра Мери Катрин винаги ставаше рано. Както беше отбелязала в послеписа към писмото си, тя беше станала твърде съвременна монахиня. Човек можеше да се свърже с нея по всяко време на денонощието чрез Интернет, гласова поща или факс.

Ранобудната монахиня беше вече излязла, когато Гуен се обади. Гуен ѝ остави съобщение, с което ѝ благодареше, успокояваше я и настоятелно повтаряше, че няма за какво да ѝ прощава. Сестра Мери Катрин не би могла да си представи, че Гуен има близначка. А и досега моментът може би не е бил подходящ Гуен да научи за сестра си. Възможно е дори да е бил неподходящ. Но сега, Гуен подчертаваше това нееднократно в съобщението си, моментът беше идеален.

Абсолютно идеален, както щеше да ѝ обясни, когато тя и сестра Мери Катрин си поговорят, което тя очакваше с нетърпение.

След като се обади в Бъфало, в продължение на няколко часа гримьорката драскаше. После скицираше. Резултатът беше родословно дърво, но не обикновено родословно дърво, а четири възможни модела на предаване на наследствеността от Клер и Алън Форестър на двете им дъщери.

Гуен знаеше от това, което беше прочела, че всеки родител има два левкоцитни антигена — хаплотипа. Единият от двата, по един от всеки родител, се предава на детето. Значи шансовете за съвпадение бяха двайсет и пет процента.

Едно към четири.

Това нямаше да се случи, повтаряше си Гуен, докато проследяваше отново и отново комбинациите. Съответствието щеше да е пълно. Съдбата не би предопределила друго.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Съдова хирургия

Медицински център „Пасифик Хайтс“

Вторник, 5 ноември

— Гуинет Анджелика Сейнт Джеймс. — Коул прочете написаното върху болничния картон, който Гуен му беше дала. Същият, който беше получила от регистратурата предишния следобед. — Хубаво име.

Хубаво име, мислеше си Гуен, само дето не беше нейно. Днес вече не. Никога вече. Рождената ѝ дата, 29 октомври, написана върху картоната също беше грешна.

Макар и само с един ден. За разлика от името ѝ, което е било грешно цял живот.

Тя беше момиченцето на Форестър. Беязаното момиченце на Форестър.

Другата близначка.

— Гуен?

— Да? О, дълга история. — Тя го гледаше, вярваше му. Имаше му доверие. — Която ще ти разкажа някой ден.

— Утре твърде рано ли ще е? Можем да прекараме деня заедно.

— Не си ли на работа?

— Не. Нито утре, нито в четвъртък.

— Защото си работил през уикенда ли?

— Защото се надявах да прекарам известно време с теб. Утре?

— Да. Утре.

— Добре. Ще ти се обадя довечера.

— Добре. — Гуен знаеше, че сега той разполага само с петнайсет минути. Каза ѝ го, когато тя пристигна и ѝ се извини. Но Коул можеше едновременно да сглоби инструментите за взимане на кръв, да попълва лабораторните формуляри, както направи току-що, да долови тихата ѝ тъга и да говори. Така че тя каза: — Чудя се защо Пейдж е отказала да кандидатства за трансплантация.

— Не знам.

— Но какво предполагаш?

— Вероятно поради същата причина, поради която отказа да работи по-малко. Предложиха ѝ да взима по-малко дежурства и да се грижи за по-малко пациенти. Но тя отказа.

— Иска да бъде достоен знаменосец за пациентите на бъбречна диализа навсякъде.

— Предполагам. Също така се чудех дали не изпитва нужда да усъвършенства диализата, преди да премине към трансплантация.

Гуен кимна. И тя си беше задавала същия въпрос. Имаше и друга възможност, Пейдж да е била заставена да чака, без да знае защо, точно както без да знае защо, Гуен беше взела решение, което я беше отвело при Пейдж.

— Знаеш ли коя кръвна група си?

— Нулева. Универсален донор.

— Добре. А здравословното ти състояние?

— Също е добро, доколкото знам.

— Бих могъл да ти взема кръв за изследвания за донорство, ако искаш. С твое разрешение.

— С мое разрешение?

— Изследванията включват тест за СПИН, хепатит, сифилис, и всякакви болести, които могат да се предадат при трансплантацията. Провеждането на тези тестове без изрично разрешение за това се счита от пациентите, да не говорим за адвокатите им, като недопустимо нарушение на неприкосновеността.

— Адвокатите им?

— Според закона, взимането на кръвни проби, без значение колко рутинни са те, без съгласието на пациента се счита за нападение и физическо насилие.

— Физическо насилие? Не е ли малко пресилено?

— Според закона, за нападение се счита всяка заплаха от телесна повреда. Доколкото си спомням турникетът попада в групата на инструментите за насилие, както и тампонът, напоен с алкохол. Физическо насилие е самото нападение, пробождането на кожата и проникването в кръвоносните съдове.

— Имаш разрешението ми да извадиш каквото искаш. Каквото е нужно на Пейдж.

— Добре. — Коул прибави още няколко епруветки към внушителната разноцветна колекция, после посегна към турникета.

Не последва нападение. Нито физическо насилие. Нито нежелано докосване.

Гуен наблюдаваше как кръвта ѝ изтича в спринцовката, сгушена в дланта му.

— След колко време ще са готови резултатите?

— Между седем и десет дни. — Коул не вдигна очи. — Наистина ли смяташ, че ще си подходяща?

— Какво? Надявам се. Искам да е така.

Погледът на Коул се задържа върху ръката ѝ, иглата, спринцовката. Но гласът му, думите му проникнаха дълбоко в нея и достигнаха чак до сърцето ѝ.

— Знам — каза той. — Знам.

Всеки вторник след училище Бет и Дайна тръгваха в различни посоки. Бет имаше урок по пиано, а Дайна взимаше уроци по танци. Третият приятел, Лари, плуваше във вторник, всъщност той плуваше всеки ден. Момичетата се събираха отново на вечеря. Всеки вторник. Една седмица у Дайна, следващата у Бет. Тази, която беше на гости, оставаше да пренощува. Във вторниките си лягаха рано. Бет имаше репетиция с оркестъра на сутринта, в 6:30. Дайна уважаваше нуждата на приятелката си от сън.

Този вторник бяха у Дайна. Бет щеше да се прибере не след урок по пиано, а след срещата си с Пейдж. Беше отменила урока си. Вчера, след като си записа час. Дайна и Лари не отмениха следучилищните си ангажименти. И двамата предложиха, като ставаха все по-настойтелни.

Но Бет беше категорична. Можеше да отиде сама. Чувстваше се добре сама. Чувстваше се... удобно с Пейдж. И момичето, и лекарката се справиха.

Справиха се отлично. И тъй като и двете бяха сериозни и любезни, и двете бяха обмислили какъв общ разговор да водят, преди да пристъпят към причината за тяхната среща. И не беше учудващо, че и двете се бяха спрели на една и съща тема: следобедът на Бет у Клер в понеделник.

— Прекара ли добре? — попита Пейдж.

— Чудесно. — Бет ѝ показа огърлицата, която носеше. Беше я сложила нарочно, за да я види Пейдж. — Майка ти ми я даде. Мъниста на любовта. Нали знаеш, от Хайт-Ашбъри? Много ми харесват.

Пейдж докосна символа на това приказно време за Сан Франциско. Не знаеше много за епохата на децата на цветята, на девиза: „Правете любов, не война“. Още по-малко знаеше за живота на уличната художничка, преди да срещне Алън. Мънистата на любовта преди любовта, преди загубата. Преди Пейдж.

Преди Клер Форестър да стане прекрасна майка на толкова много други дъщери.

— Бет, радвам се, че ти харесват. Сигурна съм, че и тя се радва.

Това беше то. Краят на общите приказки. Бет започна с въпросите за майка си.

— С Дайна решихме, че може тя да е момичето, с което баща ми се е срещал — започна тя. — Тази, която си познавала.

— Не, Бет. Съжалявам. Това момиче беше друго. Не беше майка ти. — „Просто аз.“

— О! — Светлозелените очи на Бет, очите на Джак, помръкнаха от разочарование. — Значи не я познаваш?

— Може и да я познавам. Може да сме били в едно общежитие през първата година или в един курс. — „Ако приемем, че е учила в Станфорд.“ Джак беше казал, че я е срещнал на сватба и не я е виждал оттогава. Въз основа на това Пейдж заключи, че тя е учила някъде другаде. Разбира се, Станфорд беше достатъчно голям, за да е възможно двамата да не се срещнат повече след любовната нощ във вечерта на сватбата. А за момиче като Пейдж, което учеше, гълташе хапчета и продължаваше да учи, Станфорд беше толкова малък, че дори майката на Бет да е била в нейния курс, Пейдж пак нямаше да я познава. Въпреки това тя попита:

— Можеш ли да ми кажеш името ѝ?

Бет поклати глава.

— Не го знам. Дайна казва, че трябва да го пише в свидетелството ми за раждане, но не знам къде е.

Пейдж разбра, че Бет не го е търсила. Бет не би ровила из нещата на баща си, дори ако Дайна я е окуражавала и настоявала да го направи.

— Какво ти е казал баща ти за майка ти?

— Че си е тръгнала още когато съм била бебе, защото тримата не сме могли да бъдем семейство.

— Кога ти каза това?

— Говорихме за това веднъж, когато бях малка.

— Обзалагам се, че също ти е казал, че той е извадил късмет, че си останала с него.

— Точно това ми каза.

— Бет, баща ти те обича изключително много. Повече от всичко на света. И — Пейдж добави нежно — ти също го обичаш твърде много, за да нараниш чувствата му, като разпитваш за майка си. Нали не искаш да си помисли, че ти е липсвала през всичкото това време.

— Не ми е липсвала.

— Знам. И баща ти го знае. — „Аз съм тази, на която майка и й липсва... през цялото време.“ — Но ти вече растеш. Логично е да си задаваш тези въпроси.

— Така ли?

— Напълно. Напълно логично. Дотолкова, че се обзалагам, че баща ти няма да се учуди ни най-малко, ако го попиташ за нея.

— Дори не знам какво точно да го попитам.

— Бет, това няма значение. Можеш да започнеш с това, че се питаш за нея. Знаеш ли? Ще ми се, когато бях на твоите години, да бях казала на майка си, че има някои въпроси, които си задавам, и да я помоля заедно да потърсим отговорите.

— Но с майка ти е толкова лесно да се разговаря!

— Така е, нали? — „С майка ми. Моята майка?“ — Също както с баща ти.

— Има ли въпроси, които още си задаваш? Защото би могла да поговориш с нея сега!

Пейдж знаеше незададените въпроси. Никога не ги забрави. Защо не можем да сме близки? Какво липсва между нас! Отговорът също беше въпрос: всички е заради мен, нали?

— Бих могла да говоря с нея, нали? Може би трябва да го направя. — „Може би ще го направя.“

— Вероятно и аз трябва да говоря с татко.

— Повече от вероятно. Той би искал да го направиш и знам, че ще разбере. И ти го знаеш, нали?

Бет кимна и зелените ѝ очи светнаха.

— Знам. И ще го направя. Но първо трябва да помисля по-добре какво точно да го попитам.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Номерът на мобилния телефон на Джак Логан, който бе открила преди месеци в „Жълтите страници“, беше точно там, където Пейдж го беше оставила, в горното ляво чекмедже на бюрото ѝ. След двесекундно колебание тя го набра.

След около още осем секунди, той се обади.

— Логан.

— Джак, Пейдж е. — Връзката беше добра. Гласът му се чуваше ясно, както ѝ шумът от строителните работи. — В неподходящ момент ли се обаждам?

— Ни най-малко. Как си?

— Добре. Благодаря.

Когато Джак се обади отново, шумът беше изчезнал.

— Но нещо не е наред.

— Не, всъщност има нещо хубаво. Поне така мисля. — Предположи, че Джак ще се успокои, като разбере, че това, което тревожи Бет, не е прехласване по нечий чар. Нито, че е обсебена от мисълта за теглото си, въпреки че е слаба. Или че страда от младежки гняв, който може да доведе до самоубийство. Много успокоен. Въпреки собствените си чувства по отношение на бившата си жена.

— Ще имам по-добра представа доколко е добро, след като го обсъдя с теб.

— Звучи интригуващо. Кога трябва да се състои разговорът ни?

Имаше предостатъчно време, за да го предупреди. Бет щеше да обмисля нещата поне още няколко дни. Но колкото по-рано Джак разбере, толкова по-рано ще се успокои, и толкова по-рано ще помогне на Бет да проговори.

— Тази вечер. След като Бет си легне?

— Не е нужно да е толкова късно, ако ти не си заета. Бет ще ношува у Дайна.

— Тогава мога да ти се обадя след 7:30.

— Мога да дойда да те взема, когато ти е удобно. Когато е най-добре за теб?

— Не мога, Джак.

— Можеш да говориш с мен по телефона по всяко време, но не и лице в лице?

— Довечера съм на диализа.

— Ти си на...

— Да.

— Никой не ни чува. Само двамата сме. Неудобно ли ти е?

— Диализата ли? Не. Малко е ограничаваща, но си струва всяка секунда.

— Колко продължава всяка диализа?

— Досега беше по четири часа три пъти седмично. Но от тази вечер ще се опитаме да увеличим всяка процедура до осем часа. Ето защо мога да ти се обадя по всяко време.

— Нали не смяташ да спиш?

— Смятам да опитам. Но не съм сигурна, че ще мога.

— Защото си в едно помещение с много хора ли?

— Не. Отделението по хемодиализа е в централния корпус на болницата и стаите са самостоятелни. Възможно е да се спи. Но въпреки че диализата е чудотворна, малко е обезпокояващо това да пречистват кръвта ти в някаква машина.

— Какво може да се обърка?

— Нищо! Като изключим една-две секунди. Внимателно ни наблюдават, има алармена сигнализация. Но, Джак, ти ме познаваш. Аз имам натрапчиви мисли. Тревожа се, така че внимавам.

„Джак, ти ме познаваш.“ Да, така беше. Уязвимата Пейдж. Която не беше започнала да се опознава.

— Пейдж, хрумна ми нещо.

— Какво?

— Че ако стаите са самостоятелни, сигурно допускат посетители.

Знам, беше казал Коул, тихо и искрено. И в следващите часове думите му имаха опустошителен ефект върху Гуен. Миналата нощ Гуен го беше попитала какво иска. И отговорът, че иска да му вярва, несъмнено беше искрен. Колкото повече се доверяваше на Коул,

колкото повече му вярваше, толкова по-вероятно беше той да получи това, което най-много иска: нов бъбрек за Пейдж.

Била е права през цялото време. Коул беше загрижен, и то много, за Пейдж.

Но Коул и Пейдж не бяха любовници, както не бяха и съучастници в заговор. Никой от двамата не знаеше, че тя е близначка на Пейдж, и Пейдж нямаше представа за страстта, която Коул изпитваше към нея.

Фенерът, който Коул носеше за Пейдж тайно, светеше. Гореше поради решителността на хирурга да спаси живота ѝ. Решението на Коул да включи Гуен в постигането на тази цел беше внезапно. Когато се срещнаха — случайно — в събота, той забеляза, че Гуен иска да защити Пейдж, така както и той, и може да бъде съюзник в усилията му да убеди Пейдж да се съгласи на трансплантация.

„Ето един въпрос, който може да бъде зададен от приятел.“

Това несъмнено беше всичко, което Коул предполагаше, че Гуен би направила. Да поговорят. Да я попита. Да я убеди. И когато приятелката на Пейдж сама предложи да стане донор, Коул беше благодарен. И заинтригуван, и загрижен. Все пак Гуен беше жената, която може да спаси живота на Пейдж.

Коул не я беше предал. Гуен беше предала себе си. С невъзможните фантазии за него.

Джак пристигна в отделението по хемодиализа в седем и четиридесет и пет, както беше казала Пейдж. Дотогава щеше да бъде настанена в стаята си, привързана за машината. Така и беше.

Облечена с голяма за нея бяла риза, широки джинси и дебели вълнени чорапи, тя седеше върху завивките, подпряна на няколко възглавници. Двете дебели игли в абоката ѝ не се виждаха, както и самият абокат, увит в бяла марля. Ако се получеше прекъсване в артериалната линия, пренасяща кръв, която да бъде пречистена от отровите, или във венозната линия, по която вече пречистената кръв се връщаше в нея, марлята щеше да почервене.

Алармата щеше да се задейства.

Засега се чуваше само тихото бръмчене на апарата, чийто механизъм заинтригува инженерът от Станфорд. Впечатли го.

— Забележително — отбеляза той.

— Да — съгласи се Пейдж. — Така е, наистина. С това как работи, какво прави и че е на разположение на всеки, който се нуждае от него. Невинаги е било така. Само допреди трийсет години комисии разглеждаха молбите на кандидатите за диализа и решаваха кой да бъде одобрен и кой не.

— Кой да живее и кой да умре?

— Да. Не знам как са го правили. Как са били в състояние да го правят.

— Това лекарски комисии ли са били?

— Не, въпреки че предполагам, че в тях е имало и лекари. Но доколкото разбирам, повечето от членовете са били просто граждани. Те са произнасяли решението си, присъдата на живот или смърт е влизала в сила, без право на обжалване. Не е било лесно за никого.

— Предполагам — каза Джак. Огледа още веднъж апарата и пластмасовите тръбички, изпълнени с кръвта ѝ, и изражението му помръкна.

— Джак, можеш да си тръгнеш и аз ще ти се обадя.

— Пейдж, няма да си тръгна. Няма част от мен, която да иска да го направи. Мислих си за това, че не искаш майка ти да узнае. Независимо дали страда от агорафобия или не, би било тежко за нея, за всеки родител да бъде тук. Да гледа. Тя ще поиска да направи нещо. Да си размените местата, или нещо друго. Но тя би могла да направи нещо повече, нали?

— Да. Би могла.

— И ще го направи мигновено. Би ти дала и двата си бъбрека, ако се нуждаеш от тях. Знаеш, че е така. И има вероятност да се окаже идеалният донор, нали?

— Да.

— Е?

— Преди се чудех, бях обсебена от мисълта, дали наистина сме майка и дъщеря.

— Съмняваш ли се?

— Вече не. Със сигурност съм дъщеря на Алън Форестър, следователно и нейна.

— И?

— Не мога да се отърся от усещането, че ще отхвърля бъбрека ѝ, независимо дали показателите ни отговарят. Няма логика, знам. Но ние сме толкова различни във всяко едно отношение.

— И какво, ако действително го отхвърлиш?

— Ще се чувствам така, сякаш съм отхвърлила нея. А не искам това.

— Сигурен съм, че за нея това не би било основателна причина да не стане донор. Още повече, че е много по-вероятно имунната ти система изобщо да не отхвърли нейния бъбрек. Прав ли съм?

— От медицинска гледна точка, да. И според статистиката. Но не и ако се вземе предвид страха ми. Ако пациентът наистина се страхува от дадена хирургическа процедура до такава степен, че да е сигурен, че тя ще е безуспешна, повечето лекари не биха пристъпили към прилагането ѝ, колкото и ирационално да изглежда това.

— Лично се грижат за сбъдването на предсказанието?

— Случва се. — Пейдж въздъхна дълбоко. — Но, Джак, смятам да поговоря за това с нея.

„И може би докато обсъждаме това, бихме могли да поговорим и за отношенията ни, които никога не са вървели.“ Междувременно имаше и други отношения между майка и дъщеря, които трябваше да бъдат разгледани.

— Бет дойде да ме види днес.

— Така ли? Защо?

— Искаше да научи нещо за майка си и се чудела, дали не е онова момиче, което казах, че съм познавала. Онази, с която си се срещал в Станфорд.

Моята Бети. Тревожела се е през всичките тези месеци, а той не беше настоял да му каже какво не е наред. А е трябвало. Трябвало е.

— Хелън не учеше в Станфорд — каза Джак. — Учеше в погорен курс в Охайо. Ти какво ѝ каза?

— Че тя не е момичето, с което си се срещал, но че може би ще се сетя коя е, ако ми каже името ѝ.

— Каза ли ти го?

— Не. — Пейдж не спомена за акта за раждане.

След миг, под тихото бръмчене на апарата, който филтрираше токсините от кръвта, Джак Логан също „разтвори“ вените си...

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

— Разказах ти как се срещнахме на една сватба през лятото. Аз бях шафер, а тя шаферка. По време на церемонията свиреше на арфа.

— На арфа? Това е толкова...

— Божествено? Това е точната дума за начина, по който свиреше и начина, по който изглеждаше, докато свиреше.

— Оптическа измама?

— Тогава не ми се струваше така. Тя беше толкова ефирна. Дори името ѝ. Хелън Грейс. Малко преди да се срещнем, беше изпратила запис за прослушване в консерваторията „Карилън“ в Грейт Фолс, Монтана. Това е малко частно училище, световноизвестно с успеха на възпитаниците си. Хелън не мислеше, че има сериозни шансове. Сама се беше научила да свири на няколко инструмента и свиреше на арфа от по-малко от три години.

— Но е била талантива.

Джак кимна.

— Също като Бет. На сутринта след нощта, която прекарахме заедно, откарах Хелън на летището, пожелах ѝ късмет, предрекох ѝ, че ще успее и докато не ми се обади в онзи ноемврийски понеделник, изобщо не очаквах вест от нея.

— Да се ожените ли искаше? Затова ли се обади?

— Не съм сигурен защо се обади, нито какво очакваше да кажа. Беше разбрала същата сутрин и предполагам, че имаше нужда да сподели с някого. С мен. Не мисля, че беше мислила за бъдещето. Беше изумена, но се съгласи, когато ѝ предложих да се оженим. И изпита огромно облекчение.

— Защото това е означавало, че ще може да продължи кариерата си?

— Това е така, но мисля, че причината беше друга. Може би е знаела, че не може да бъде майка на Бет, и беше благодарна, че аз бях насреща. Бяха я приели в „Карилън“. Очаквах я с нетърпение да постъпи там в началото на януари. Аз я насърчих. Нямахте причина да

не можем да живеем в Грейт Фолс. Преместих се там наскоро след нея. Планирах да намеря жилище за нас, работа за мен и през месеците преди раждането на бебето да науча малко повече за жената, за която се бях оженил. Тя беше от голямо семейство. Беше най-голямата от петте деца. Нито едно от които — нито родителите ѝ — присъстваха на сватбата ни. Нито се обадиха. Нито ни писаха някога.

— Каза ли ти защо тя и семейството ѝ са били отчуждени?

— Не. Просто не отричаше очевидното — това, че бяха. Не научих много за Хелън през месеците преди раждането на Бет. Тя имаше стая в консерваторията и предпочиташе да стои там. Стаите за репетиция бяха винаги отключени и тя обичаше да свири посред нощ. Ето защо се върнах в Сан Франциско, живеех с родителите си и работех с различни предприемачи, които познавах. Събрах достатъчно пари, преди Бет да се роди, за да мога да остана вкъщи с нея през първата година. Отлетях обратно за Грейт Фолс два дни преди термина на Хелън.

— Сигурно с Хелън сте си говорили по телефона през това време.

— Да. Не много. Когато се обаждах, за да попитам как е, тя ми говореше за страстта си към музиката и колко е вълнуващо, че е в „Карилън“, и дори за това колко ми е благодарна, че съм я насърчил да отиде там. Ако не питах за бременността ѝ, тя не я споменаваше — и дори когато я питах, винаги звучеше малко учудено, сякаш беше забравила... или беше издигнала огнена стена между бебето и останалата част от живота си. Сигурен съм, че никога не е говорила на Бет, докато беше в утробата ѝ.

— Но Бет е чувала музиката. Арфата на Хелън.

— Вероятно и инструментите, на които са свирели другите студенти. Хелън роди два дни след термина си. Беше дълго, тежко раждане. Лекарите искаха да остане в болницата няколко дни, но тя настоя да напусне само след ден. Откарах я до консерваторията. Искаше да свири на арфата си. После се върнах в болницата, за да бъда с Бет. След два дни заведох момиченцето си у дома.

— А Хелън?

— Остана да живее в консерваторията, както преди. Хелън беше там, където искаше да бъде, аз също. Съжалявах я, като знаех какво

пропуска, но в редките случаи, когато си беше вкъщи, тя се чувстваше така неловко с Бет, че когато си тръгнеше, беше истинско облекчение.

— Знаеш ли защо се е чувствала неловко?

— Не. Тя признаваше, че е така, но отказваше да говори за това. Казваше само, че никога не е умеела да гледа бебета.

— Но ти не се чувстваше неловко с Бет?

— Ни най-малко. Да се грижиш за Бет беше лесно — истинска радост. Макар че за нея невинаги беше лесно или радостно. В началото сънят ѝ беше неспокоен. Будеше се често и плачеше. Обикновено я успокоявах, като я взимах на ръце. И ѝ пеех. От начина, по който реагираше на музиката, разбрах защо плачеше.

— Музиката ѝ е липсвала.

— Да. Беше свикнала, може би даже се беше пристрастила към звука от арфата на Хелън. И страдаше от липсата на нощната си доза музика. Помолих Хелън да ни направи запис и оттогава тя спеше спокойно по цяла нощ. Към края на лятото Хелън временно се прибра вкъщи. Нямаше друг избор. Боядисвах общезжитието, в което живееше. Бет вече не беше неспокойна. Казах на Хелън това и Бет ѝ го показа. Когато я поставях в прегръдката на Хелън, Бет ѝ се усмихваше и гукаше. Но това нямаше значение. Хелън веднага ставаше нервна и не след дълго настояваше да я взема обратно. И през следващите няколко дни изобщо не я докосваше. По средата на двуседмичния престой на Хелън Бет започна да киха. Първата ѝ истинска настинка. Нямахме овлажнител и реших, че трябва да купя. При други обстоятелства бих взел Бет със себе си, но Хелън беше там и аз излязох, след като бях изкъпал Бет в гореща вана и тя беше заспала. Обещах на Бет да се върна след по-малко от час. Мислех да напазарувам, но после реших да не го правя и се прибрах след по-малко от трийсет минути. Хелън беше толкова притеснена, че ще излизам. Даже предложи да излезе вместо мен. Мислех, че ще е добре за нея да остане насаме с Бет. Разбира се, не очаквах Бет да се събуди.

— Но се е събудила.

— Да. — Гласът на Джак беше тих. Предвещаващ опасност. — Събуди се. Чух писъци още преди да отворя вратата. Пищеше Хелън. Не Бет. Която плачеше така, както никога досега. Изтичах в стаята на Бет, обзет от страх какво ще открия — Хелън се беше надвесила над креватчето и пишеше. Замахваше.

— Но не удряше?

— Не. Беше се свила в най-далечния ъгъл на стаята, опряла гръб в стената. Гледаше като обезумяла. Неистовите ѝ писъци умоляваха Бет да млъкне. Казах на Хелън да излезе от стаята и останах с Бет, докато се успокои и заспи. После отидох да потърся Хелън. Тя беше ужасена. От мен. Стоях на разстояние и разговорът ни беше кратък. Не я попитах защо е направила това, което направи. Не ме интересуваше. Отговорът беше без значение. Не исках повече да се доближава до дъщеря ми. Не се отнесох с особено разбиране към нея.

— Но е било разбираемо.

— И приемливо за Хелън.

— Дала ти е родителските права над Бет?

— С радост.

— Имаш ли вест от нея?

— Не. Нито от нея, нито за нея. Нарочно не търсех компактдисковете ѝ, нито информация за концертите ѝ. А и не съм сигурен, че има такива. Честно казано, не я познавам. Това не ме интересува. Никога не ме е интересувало. — Джак си пое дъх. Въздъхна. — Но сега... Трябваше да се досетя, че Бет ще иска да знае. Веднъж говорихме за това, когато беше на шест. Прочетох написаното по въпроса и дори обсъдих случая с психиатър. Възнамерявах да кажа на Бет, че Хелън беше добър човек и талантлив музикант. Ако ме беше попитала, щях да кажа, че тя не е виновна за провала на брака ни. Но Бет не ме попита. На шест години този въпрос не я вълнуваше.

— Но е запомнила какво си ѝ казал, Джак. Че е било невъзможно тримата да бъдете семейство и че имаш късмет, че е останала да живее с теб.

— Тя помни това?

— Съвсем ясно. Освен това не крие, че Хелън не ѝ е липсвала през всичкото това време. Не ѝ липсва и сега. Просто иска да знае. Ще говори с теб, щом реши какво точно да те попита.

— Май трябва веднага да помисля за отговорите. Ще бъдат много по-трудни, отколкото когато беше на шест. Благодаря, че ми каза Пейдж. Това е добра новина. — Джак се усмихна. — Наистина.

— Джак, тя те обича.

— Знам, че е така. Как се чувстваш?

— Изглеждам уморена, нали? Да не кажа „изцедена“. — Пейдж погледна кръвта си и направи кисела гримаса. — Това е характерно за диализата ми. Губя енергията си и после си я възвръщам, когато процедурата приключи и поспя малко.

— Можеш да поспиш. Аз ще наблюдавам машината.

— Докато аз спя?

— Защо не?

— Не знам дали ще мога да спя, докато си тук.

— Можем да опитаме. Или ако обещаеш, че ще се опиташ да заспиш, мога да те оставя на грижите на многобройните монитори и аларми.

— Мисля, че това е, което трябва да направиш.

— Тогава ще го направя. Но съвсем скоро, докторе, ще те нахраня. И ще те целуна.

„И ще те гледам как спиш.“

Пейдж отвори широко сънливите сини очи.

— Ще ме целунеш?

— Не ти ли казах, че това е едно от нещата, които се надявах да направя преди дванайсет години?

— Не. Не си.

— Но беше. И е.

— О!

Безспорно при сегашното си положение Пейдж Форестър нямаше как да не го изслуша и да не приеме целувката му. Но жената, привързана към апарата за диализа, никога не се беше чувствала по-свободна.

А колкото до думите, които свързваше със себе си — думи като крехка, уморена, вцепенена, напрегната — те също я освобождаваха.

— О! — повтори Джак.

После, когато той я целуна и тя отвърна на целувката му, и двамата прошепнаха, усмихвайки се учудено:

— О!

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Към десет вечерта Гуен беше в Интернет, когато телефонът ѝ звънна.

Знаеше кой е. Беше казал, че ще се обади. Искаше ѝ се да го беше сторил преди няколко часа, по-точно преди три часа, след като беше пожелала на сестра Мери Катрин лека нощ. В този миг се чувстваше толкова спокойна, увита в пашкул от любов, който обгръщаше десетилетия и континенти. Имаше кратка схватка с една своя фантазия. Какво от това? Фантазиите бяха нещо обичайно в света на мъжете и жените, който Гуен Сейнт Джеймс, измамницата, не населяваше в действителност. Не можеш да накараш някой да мисли за теб, без значение колко силно го желаеш. Колко често, без да има какъвто и да било житейски опит, тя беше казвала това на една от приятелките си?

С напредването на вечерта тя го повтаряше на себе си. „Не можеш. Той не иска. Не е виновен. Преодолей го. Вдигна телефона с едно сърдечно здравей.“

Коул отвърна на поздрава ѝ малко по-сдържано, но усмихнато.

— Първоначалните ти изследвания са напълно в нормата.

— Значи мога да стана донор, ако Пейдж бъде убедена и ако резултатът от последното изследване е отрицателен.

— Чудех се дали знаеш за това.

Това изследване се правеше в последния момент, един тест малко преди самата трансплантация. Реципиент, на който е била преливана кръв, имал е предишни трансплантации или бременности, можеше да развие антитела срещу антигените в бъбрека на донора. В този случай трансплантацията можеше да бъде отложена или отменена.

— Трябваше да се досетя, че знаеш.

— Често ли са ѝ преливали кръв?

— Не. Вместо това взимаше еритропоедин.

— Добре.

— Реши ли какво ще правиш утре?

„Да. Фантазия след фантазия.“

— Нищо.

— Тоест?

— Коул, не е нужно да правиш това.

— Кое?

— Да бъдеш мил с мен. — „Да се преструваш, че те интересувам.“

— За какво намекваш?

— И ти си се изследвал, нали? Затова разполагаш с резултатите на Пейдж. Искал си да й дадеш единия си бъбрек.

— Също като теб. Толкова ли е ужасно?

— Не. Разбира се, че не. Така постъпват хората, които се обичат.

— Не съм влюбен в Пейдж. И ако имаш друга информация, в което се съмнявам, Пейдж няма никакви чувства към мен.

— Но ти си толкова загрижен за нея.

— Права си. Така е. Пейдж ми напомня някой, когото познавах.

— И когото си обичал.

— Обичах Ейлин. Така както бих обичал сестра си, ако имах такава. Сестра, Гуен, не любима.

Разликата между двете, както и желанието му бяха ясни. Гуен беше любимата, неговата любима, ако искаше да бъде.

Ако смееше.

— Може ли да отидем в Кармел?

— Разбира се. — Гласът му имаше нежност и задоволство. — Можем да отидем, където поискаш.

— Има едни места в Кармел и в Монтърей, които бих искала да видя. Две болници и един пансион, който някога беше манастир.

„И едно място на магистралата, откъдето е излетяла една кола.“
Утре мястото можеше да бъде също толкова коварно. Дъждът, който току-що бе завалил в Сан Франциско, беше според синоптиците предвестник на първата снежна буря. Точно толкова коварно. И същевременно не беше. Щеше да предупреди Коул за опасността.

— Имам карта.

— Добре, ще разгледаме тези места. И ще прекараме нощта в едно от тях.

Гуен чу незададения въпрос — или може би въпросът беше неин.

— Коул?

— Гуен?

— Нищо.

— Наистина ли?

— Да.

— Гуен, ще си прекараме чудесно. Ще е хубаво да сме просто заедно.

— Тук е Стюарт Доусън — започна телефонният секретар. — Ако искате, оставете съобщение след сигнала.

— Стюарт, Клер е. Вероятно още си на вечерното парти у Мариел и се запознаваш с новия ѝ приятел. Тя е удивителна, нали? Толкова издръжлива. И безстрашна. Надявам се, че си харесал новичкия. Трябва да призная, че предполагах, че още не си се прибрал, но има нещо, което трябва да ти кажа, изпитвам нужда да ти кажа тази вечер. Сега. Не знам защо е толкова наложително. Но чувствам, че е така. Ето какво. Мислех си за нас двамата. За теб и мен. Колко много означаваш за мен, колко съм ти благодарна. Винаги си бил насреща. Винаги. От смъртта на Алън... и преди това. Помниш ли когато се налагаше Алън да прекарва по цяла нощ в болницата и аз ти се обаждах? Само, за да си поговорим?

Ти беше този, на когото се обадох, когато усетих за първи път, че Пейдж се движи. Алън беше в операционната, а аз бях толкова развълнувана. Ти веднага дойде и усети как рита. И да не беше така, пак щях да те повикам. С Алън щяхме да те повикаме. Но в този ден бяхме само ние двамата. Тримата. Ти, аз и Пейдж. Дори преди смъртта на Алън, тя вероятно е чувала твоя глас толкова често, колкото и неговия. Може би дори по-често. И след като той умря, ти стана за нея бащата, от който толкова се нуждаеше. Тя нямаше майка, на която... О! Спрях, за да ти дам възможност да възразиш. За да мога после аз да ти възразя. Но телефонният секретар е по-доброто решение. И така, докъде бях стигнала? Пейдж те обича толкова много.

Клер стискаше здраво слушалката, сякаш беше последният спасителен пояс в бушуваща буря. Не можеше да я пусне. Боеше се.

— Чувствам се много странно. Вчера открих мои стари вещи, моя живот преди да срещна Алън — и теб — преди онзи празник на Все светии на площад Жирардели. Там бяха дните ми от времето,

когато рисувах на улицата, и една снимка на семейството ми, правена за Коледа, месец преди да го напусна, на която сме всички — общо девет души.

Стюарт, аз бях дъщеря и сестра, която напусна дома си на седемнайсет и никога повече не се обади. Обичах родителите си, сестрите си, братята си, моят брат близък. Просто нямах място сред тях. Алън искаше да ги покани на сватбата ни, но аз не можех. Това, че се опитвах да свикна със семейство Форестър, беше повече от достатъчно.

Но когато забременях и започнах да се сближавам с Розалинд, с Алън решихме да имаме истинска семейна Коледа. Със семейство Макензи, семейство Форестър и ти, разбира се, и Мариел. Щяхме да го обсъдим с четирима ви в Кармел и може би дори да се обадим на семейството ми оттам. Не помня след смъртта им да съм решавала да не поддържам връзка със семейството си, но точно това се случи.

Заслужават да научат нещо за дъщеря им, която изчезна. Заслужават го от години. Аз съм непокътната в сърцата им, също както и те в моето. Стюарт, ще протегна ръка към изгубеното си семейство. Скоро. Но най-напред ще протегна ръка към Пейдж — моята собствена липсваща дъщеря. Трябва да го направя. Може би, ако започна от самото начало и споделях нея радостта си от мига, когато разбрах, че е вътре в мен, можем да открием мястото, където се загубихме... и да го загърбим. Питам се дали това съм търсила в неясните си спомени, че тичам в дъжда. Мястото, където загубих моята Пейдж.

Говоря несвързано, нали. След малко ще ти разкажа един сън за мен и теб. Аз не съм безстрашна като Мариел. Изобщо не съм безстрашна. Но ще ти разкажа... По-точно на телефонния ти секретар за съня си. Винаги можеш да се престориш, че системата за запис се е развалила и съобщението ми е било изтрито. Чувствай се свободен да го направиш, Стюарт! Или веднага изключи...

Болката се върна отново, като юмрук с остри нокти, който сграбчваше стомаха ѝ, а после се извиваше отново и отново, като забиваше ноктите си дълбоко навътре.

— Всъщност, като размислих... — едва успя да каже тя. После събра силите си и като се опита да звучи весело, каза: — Реших да си легна! Сън като сън, безсмислен и глупав, но причината да ти се обадя

беше важна и съществена. Да ти благодаря от цялото си сърце и завинаги, за всичко.

— Е, Стюарт, какво мислиш за него? — зададе въпроса си Мариел малко преди полунощ, малко след като последните ѝ гости си бяха тръгнали от имението „Ноб Хил“.

— Това, което мисля, е, че е женен.

— И?

— Че е с петнайсет години по-млад от теб.

— Схватлив както винаги! И като заядлив правозащитник, какъвто си, веднага се захвана с двете му най-прекрасни качества — другите две са, че е дяволски секси и заплнен от мен. Стюарт, не ме гледай така! Толкова ли е трудно да си представиш, че проявява интерес към мен?

— Изобщо не е трудно. Въпросът е защо ти се интересуваш от него.

— Той е секси, млад е и е влюбен в мен — а най-хубавото е, че е женен.

— Не е нужно да преследваш чужд мъж.

— Само да отбележа, че той преследва мен. Не искам да я напусне. Не искам да се омъжвам отново, за него или за когото и да е друг.

— Мариел, ти заслужаваш повече от това. Можеш да имаш повече от това. Под нивото ти е.

— Стюарт, чуваш ли се? За мен е унизително да имам връзка с мъжа на друга жена, но няма нищо лошо в това ти да си влюбен в жената на друг мъж? Защото Клер е жената на Алън. Сега и завинаги.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Джак усети нечие присъствие зад себе си в кухнята си в Пасифик Хайтс. Обърна се към баща си — официално пенсионираният бояджия, който се беше захванал с дърводелство. И водопроводни услуги. И всякакви други строителни работи, с които синът му би му позволил да се заеме. Кое то по принцип включваше всичко, стига да не изисква качване по стълби или катерене по покриви.

— Здравей, татко.

— Джак. Колко приятно, че те виждам тук посред нощ.

— Събудих ли те?

— С ходенето си напред-назад ли? — засмя се Пит Логан. — Бях буден и те чух. Какво има?

— Бет си задава въпроси за Хелън.

— Какво ѝ каза?

— Все още нищо. Тя не знае, че аз знам. Казала е на Пейдж Форестър, защото е предположила, че Хелън и Пейдж може да се познават от Станфорд, и Пейдж ми каза. Бет възнамерява да говори с мен. Най-накрая. Опитвам се да реша колко дълго мога да чакам.

— Според мен до 6:15 утре сутринта, когато я вземеш от Дайна.

— И аз така смятам.

Пит кимна, помълча, после каза:

— Пейдж Форестър.

— Какво за нея?

— Това е въпросът.

И отговорът. И още една причина Джак да се разхожда напред-назад късно през нощта. Целувката им бе кратка. Невинна. Променяща живота им.

Сякаш му беше липсвала дванайсет години. И сега я беше открил. И въпреки чудодейната техника, здравето ѝ беше застрашено.

— Татко, тя е страхотна.

Пит Логан се засмя.

— И аз така предположих.

Беше почти 6:17, когато Джак подходи към проблема, който вълнуваше Бет. Пресрещна я на входната врата у Дайна, изтича с нея под проливния дъжд до колата, после се увери, че си е закопчала колана.

— Снощи се видях с Пейдж.

— Казала ти е, нали?

— Да, скъпа. Тя знаеше, че се тревожа за нещо, което те измъчва. Каза ми също, че ти си възнамерявала да го споделиш с мен.

— Знаех си, че може да ти каже. Надявах се да го направи. Но, татко... Сърдиш ли ми се?

— За това, че искаш да знаеш за майка си? Не, скъпа, изобщо. Но съм малко ядосан на себе си, затова че не предположих, че ще искаш.

— Дайна казва, че това са женски работи.

— Ето защо Пейдж го разбира.

— И Гуен.

— Гуен?

— Приятелката на Пейдж. Сигурно и баба ще го разбере.

Ив Логан можеше и да го разбере. Но като се имаха предвид чувствата ѝ към Хелън, тя щеше бясно да се съпротивлява срещу всякакви разговори за бившата си снаха.

— Вероятно — съгласи се Джак. — Но знаеш ли какво? Дори аз го разбирам вече. Мислех си, че можем да си вземем почивка и да отидем някъде само двамата, за да поговорим. Или — продължи той — можем да поговорим по-късно. Когато и да е. Много пъти. Знам, че си заета с репетиции за Деня на благодарността.

— Така е.

— Значи може би е добре да отидеш на училище?

— Да. Ако не възразяваш.

— Разбира се, че не възразявам. А и не е лошо и аз да отида на работа.

Тя се засмя и изминаха още една подгизнала пресечка в мълчание. След още една бяха в училището.

— Можеш ли да ми кажеш името ѝ? — попита Бет.

— Хелън. Казва се Хелън.

— Хелън — повтори Бет тихо, учудено.

Джак беше решил, че е разбрал. Но не беше. Не съвсем. Долавяше го сега в гласа на дъщеря си и дълбоко в себе си потръпваше

от страх. Но нямаше връщане назад. И заради дъщеря си, която обичаше, Джак продължи напред.

— Срегнахме се на една сватба. Скъпа, тя е музикантка. Като теб. Свири на арфа.

— На арфа?

Джак не видя как очите ѝ се разшириха от учудване. Неговите бяха фокусирани там, където трябваше. Върху пътя. Бдяха за безопасността ѝ. Но Джак знаеше, че очите ѝ са широко отворени и светят.

— На арфа. Знаеш ли къде е?

— Не. — „О, не, Бети, не. Но ще разбере.“ — Джак спря пред академията. — Ще ти кажа какво съм открил и ще поговорим. Става ли?

— Да, татко. Обичам те.

— О, скъпа, и аз те обичам.

Джак видя как Бет изтича до червената тухлена сграда, пред която стоеше Чарли, бодигардът от охраната на училището. Чарли махна с ръка, когато Бет стигна до него, Бет — също, и след като Джак ѝ помахаше в отговор, тя влезе вътре.

На път за имението на Форестър, Джак се обади вкъщи. Пит вдигна след първото позвъняване и след миг и двамата му родители бяха на телефона.

— Тя е добре — каза Джак. — Поуспокоена. Малко объркана. Искаше да отиде на училище. Сигурно за да говори с Дайна. Казах ѝ името на Хелън, къде сме се срещнали и че е свирила на арфа.

— Нали няма да ѝ кажеш за това, че ѝ е крещяла.

— Не, мамо, няма. Тя не се интересува от миналото. А от настоящето, може би и от бъдещето.

— Искаш да кажеш, че може да иска да се срещне с Хелън? — попита остро Ив.

— Защото, ако е така, с майка ти не искаме Хелън да се доближава до нашето момиче.

— Знам, татко. Никой от нас не иска. Ще се справим с това, ако и когато това се случи. — „Щеше да се случи.“ И тогава майката, която предпочиташе да изпълни някоя поръчка, вместо да прекара един час под един и същ покрив с дъщеря си, щеше да има възможност наистина да нарани това малко същество. „Не искам да я виждам,

Джак. Защо да искам? Нали се разбрахме още преди години, че е изцяло твоя.“ Джак, разбира се, нямаше да позволи на Хелън да я нарани. Щеше да се справи. Някак си. — Защо не караме едно по едно...

Когато Джак зави по алеята, къщата светеше. Клер сигурно беше станала, вареше кафе и печеше кифлички за работниците му. Не беше възможно да очаква някой друг толкова рано.

Джак позвъни от колата си. В 7:40 канцеларията на консерваторията в Грейт Фолс трябваше да работи. Поне така беше преди дванайсет години.

И все още беше така.

— Консерватория „Карилън“. Долорес е на телефона. Какво обичате?

Гласът беше като камбаната, от която консерваторията носеше името си. Красив глас, но непознат.

— Аз съм стар приятел на една от вашите възпитанички. Надявах се да се свържа с нея и реших, че вие можете да ме упътите във вярната посока.

— Предполагам, че ще мога — изчурулика Долорес. — Следим местонахождението на нашите възпитаници и кариерата им. Зависи, разбира се, дали ни е упълномощила да даваме информация. Как се казва?

— В първи курс се казваше Хелън Логан. Но е възможно да използва моминското си име. Хелън Грейс?

— Да. Това е името, което използва. Хелън Грейс.

„Използва.“ Сегашно време. До този момент Джак не знаеше дали Хелън е жива. Явно беше. Можеше — или можеше да се опита — да навреди.

— Знаете ли къде е?

— Да, знам. Къде е и къде не е. — Джак не беше музикант, но дори той можеше да долови киселата нотка в гласа ѝ. — Хелън трябваше да свири по големите световни сцени.

— Но не го прави?

— Не. Вече не. А имаше такива заложиби.

— Какво се е случило? Ако смятате, че можете да ми кажете...

— Честно казано не знам. Но смятам, че мога да ви кажа някои неща. Това не е намеса в личния ѝ живот. Всичко получи широка гласност — доста време се говореше за това в музикалните среди. Имаше много спонсори, които плащаха солидни суми, за да я чуят да свири, но тя не се появяваше. Не беше принудена да напусне, въпреки безотговорното си поведение и неудобството, което причиняваше. Талантът ѝ беше толкова забележителен, че ѝ бе даден втори шанс. И още един. Гениите са странни. Темпераментни. При такъв рядък талант като нейния се правят отстъпки.

— Тя беше ли темпераментна?

— Хелън ли? Не, за бога. Мислех, че я познавате.

— Питам се дали не се е променила.

— Не, все още е същото плахо създание, което беше. Можеше веднага да се върне към концертната дейност, ако искаше.

— А с какво се занимава?

— Дава уроци по пиано. На начинаещи. На деца. И то не много талантлив, доколкото разбирам. Зависи чиито родители ще ѝ се обаждат.

— По пиано, а не арфа?

— Точно така. Когато спря да ходи по турнета, спря да свири и на арфа. Толкова жалко! Може би един стар приятел би могъл да ѝ напомни, че има талант и да я убеди да започне отново да свири. Или поне да я убеди, че ако иска да преподава, може да го направи тук. Беше ѝ предложено място. Много пъти. Според мен тя дължи на настояществото поне това. Те ѝ възложиха надежди, а тя ги разочарова. Можеше да бъде най-известната ни възпитаничка.

— Можете ли да ми кажете къде е?

— В Сан Франциско.

Кръвта на Джак се вледени.

— Откога?

— От осемнайсет месеца, струва ми се. Или може би две години.

— Знаете ли къде живее?

— Проверявам в компютъра. Много е бавен тази сутрин. Още не се е събудил съвсем. Ето, готово. Само трябва да се уверя, че Хелън не ни е помолила да не даваме подробна информация. Не, не е. Така и предполагах. Мога да ви дам телефон или адрес, или и двете.

— И двете, ако обичате.

— Добре. Телефонният ѝ номер е (415) 346... — Първите цифри на телефонния номер отговаряха на Пасифик Хайтс. А адресът сочеше, че жилището ѝ се намира на четири пресечки от академията „Марин Вю“.

Джак вероятно благодари на Долорес. Сигурно не е прекъснал връзката, без да благодари или да каже дочуване. Но не си спомняше. Човекът, чийто мозък безпогрешно разпознаваше схемите, вече сглобяваше парченцата от едно ужасяващо цяло. Хелън живееше в Сан Франциско. Жилището ѝ се намираше някъде по пътя, който Бет изминаваше всеки ден до училище и обратно.

Преподаваше музикалния инструмент, на който Бет обичаше да свири.

Защо Хелън живееше там, където живееше? Защо преподаваше това, което преподаваше? Заради Бет, разбира се. В болния мозък на Хелън Грейс Бет беше виновна за провала на кариерата ѝ. И тя щеше да си плати.

Това беше най-зловещият сценарий. Допускането, че Бет е в опасност. Нещо, което бдителният ѝ баща трябваше да допусне и да действа според това. Много скоро той щеше да се изправи срещу Хелън лице в лице. Но най-напред трябваше да се увери, че Бет е в безопасност. Щеше да е в безопасност в училище, ако и Хелън не беше там. Бившата му жена не беше сред учителите на Бет. Джак ги познаваше. Но би могла да преподава в други класове, випуски или да бъде член на останалата част от персонала.

Джак позвъни в академията „Марин Вю“ и се свърза със заместник-директорката, която, Джак беше сигурен, щеше да уведоми директорката, когато пристигне в осем. Информацията, която даде заместничката ѝ беше успокоителна. Сред персонала нямало жена на име Хелън, нито сред учителите, нито сред останалия персонал, нито имало някоя, която да отговаря на описанието, дадено от Джак. Охраната не е докладвала за лица, обикалящи безцелно в района на училището и не е имало никакви обаждания по телефона за Бет, Дайна или Лари. Никой не е правил опит да изведе Бет от училище по-рано, тъй като само Джак, родителите му и майката на Дайна имаха право на това. В училище Бет беше в безопасност. Джак щеше да се срещне с директорката в два. Дотогава щеше да е разговарял вече с Хелън и после щяха да обсъдят въпроса.

Разговорът беше кратък, но успокояващ. Щеше да се чувства още по-спокоен, след като каже добро утро на Клер. Тя несъмнено е видяла колата му и щеше да се притесни, ако той отпраши нанякъде.

Една друга кола спря на алеята, точно когато Джак стигна до входната врата. Той позна шофьора и спря. Клер сигурно очакваше семейния адвокат.

— Здравей, Стюарт.

— Джак.

Мъжете се ръкуваха, отвориха вратата и влязоха в къщата, която миришеше на кафе и кифлички, които горяха. Или бяха изгорели.

— Клер?

Тревогата ясно личеше в гласа на Стюарт, както и бързината, с която се устреми първи към кухнята. Кифличките наистина горяха. Фурната димеше. И най-тревожното беше, че Клер я нямаше.

Джак грабна една готварска ръкавица и извади димящата тава. Докато я постави върху печката и се обърна, Стюарт беше изчезнал. Тичаше и викаше Клер по име. Джак също се затича. Но Стюарт стигна до спалнята пръв, пръв я намери... и видя жената, която обичаше, да лежи в локва кръв.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Персоналът на спешното отделение нямаше навик да проверява дали Коул Рансъм е дежурен. Той едва ли не винаги беше дежурен. А и на никой не би му хрумнало да пита оператора дали хирургът има почивен ден, защото той никога не взимаше почивка. Дори да беше ясно, че не е дежурен и си е взел два почивни дни, те пак щяха да се обадят в апартамента му. И то без извинение.

Нямаше време за такива любезности. Когато Коул вдигна слушалката, го посрещнаха следните думи:

— Имаме нужда от вас.

— Разкажете ми — нареди Коул, когато четири минути по-късно влезе в травматология №3.

Струпалите се медицински сестри и лекари му направиха път, щом чува гласа му. Докато слушаше, направи преглед. Коул забеляза много неща. Една пребледняла от загубата на кръв жена с надут корем. Имаше язва или може би рак, който беше причинил не само масивен кръвоизлив, но и перфорация. Затова коремът ѝ беше уголемен. Изтънялата стомашна стена пропускаше въздух, кръв, киселини и бактерии към перитонеума. Освен това Коул видя нещо, което очакваше да види в такъв травматологичен център. За краткото време, докато пациентката в критично състояние беше престояла в спешното отделение, бяха направени всички наложителни интервенции, а необходимите изследвания изпратени в лабораторията. Не беше случайно. Всички от травматологичния екип, които се бяха погрижили за нея, си знаеха задачите предварително, от разрязването на дрехите ѝ, насочването на артериалния кръвен поток, инсталирането на система, ако се налага и с разрез, слагането на катетър, до апарат за интубация.

Когато всичко това се правеше от опитен екип, процесът на стабилизиране протичаше бързо, целенасочено и изключително тихо. Нямаше нужда от напомняне да се провери пулса или дали всички изследвания в лабораторията бяха поръчани спешно. Изречени спокойно, думите най-вече служеха, за да дадат съответната

информация за прегледа: жизнени показатели, огнестрелни рани, открити фрактури, или церебрално мозъчна течност, изтичаща през носа.

В такива моменти на живот и смърт пациентите не изпитваха свян. Нямахме място за това. Оцеляването им зависеше от способността на травматолозите експерти да забележат и преценят всичко.

Коул умееше да забелязва и преценява, както се изразяваше един от колегите му травматолози.

— Намерили я в безсъзнание в локва кръв. Не е лежала дълго. Малко преди това се е намирала в кухнята в дома си.

— Някакви стари оплаквания от болки в стомаха?

— Не, според приятеля на семейството, който я доведе. Той е в чакалнята.

— Други данни?

— Агорафобия. Няма данни за алергии.

Коул не попита за относителната гъстота на кръвта ѝ. По шоковото състояние, в което тя се намираше, и по бледността ѝ той познаваше, че хематокритът ѝ е опасно нисък, но го стабилизираха. Вече ѝ преляха една банка кръв. А втората беше готова за вливане.

Коул поръча лабораторните изследвания, защото само прегледът не можеше да му даде ясни показания, но вярваше, че те щяха да се стабилизират.

— Амилаза?

— Изключително висока.

Това означаваше, че язвата беше засегнала панкреаса, причинявайки възпаление и поражение, а това от своя страна можеше да доведе до усложнения. Навлизането на панкреатични и храносмилателни ензими в коремната кухина щеше да провокира храносмилателен процес, в известен смисъл щеше да се получи канибализъм на приемника. Коул забеляза ръцете ѝ. Не носеше пръстен. Но вдлъбнатината на безименния ѝ пръст предполагаше, че е носила халка, която наскоро е била свалена, вероятно от персонала в спешното отделение.

— Има ли съпруг?

Въпросът на Коул беше последван от тишина.

— Пейдж е нейното семейство — шефът на спешното най-после отговори.

— Пейдж?

— Това е Клер Форестър, Коул. Не ти ли казаха, когато те извикаха?

Бяха му съобщили, но Коул бързо затвори телефона и вече беше на път. Щом имаха нужда от него, значи наистина беше така. Името на пациента, дори диагнозата просто нямаха значение. Никога не бяха имали значение до сега, когато пациентката се оказа умиращата майка на жената, която толкова му напомняше за Ейлин.

Коул Рансъм знаеше историята на Клер и Алън Форестър. Всички в медицинския център „Пасифик Хайтс“ я знаеха. Дори кабинетът на Коул се намираше в павилиона на Алън Форестър, средствата за които бяха събрани от Клер.

— Къде е Пейдж?

— Не знаем. Опитавме на пейджъра ѝ, по телефона, на мобилния, в кабинета ѝ, Алис...

— Отделението по хемодиализа.

— Тя беше там — отвърна сестрата. — Осемчасовата ѝ смяна приключила в три и половина през нощта и после тя се прибрала у дома. Вероятно си взима душ. Сигурно е забравила пейджъра си и не чува телефона. Другият мъж, който доведе госпожа Форестър, е тръгнал към апартамента ѝ.

— Администраторът на болницата е вече тук — добави шефът. — Ако смяташ, че е необходимо да започваш операцията, преди да сме намерили Пейдж, за да даде съгласието си.

Коул не даваше и пукната пара за надлежно подписано съгласие за операция. Само се подписа, според изискванията на персонала на спешното, преди да внесат Клер в травматологична зала, където се зае с всички възможни интервенции с надеждата, че ще поддържа живота ѝ, за да ѝ направи операция. Когато времето беше от значение, когато животът беше изложен на риск, на първо място идваше грижата за пациента, и после служебните отношения с адвокатите.

Но Коул искаше Пейдж да е предупредена, че майка ѝ щеше да умре.

— Обадете се на този номер — Коул назова номера, на който се беше обаждал един-единствен път, но беше запомнил наизуст. —

Кажете на Гуен за случилото се и че не можем да открием Пейдж.

— Готово.

— Десет минути преднина за операционната — каза Коул, — и нека всички, които са на смяна в травматологията, да ме чакат там.

Гуен пристигна в чакалнята на спешното, тъкмо когато Коул се приближаваше към някакъв мъж, когото тя разпозна от снимката в „Градът и провинцията“, която сестра Мери Катрин беше изпратила. Стюарт Доусън сега беше облечен в костюм, целия изцапан с кръв.

Толкова много кръв. Кръвта на нейната майка. Навсякъде по дрехите му, ръцете му и по красивото му лице, което страхът беше променил.

Той я обича, осъзна Гуен. Той знае, че тя ще умре и това го убива. Не! Коул няма да ѝ позволи да...

Ужасяващата мисъл на Гуен бе прекъсната от самия Коул. Хирургът изглеждаше спокоен и уравновесен. Но в тъмносивите му очи Гуен съзря смразяващ облак. Сякаш Коул имаше съмнения, че изобщо нещо можеше да се направи. Сигурно изражението му щеше да е още по-навъсено, ако знаеше, че нищо не може да се направи.

Тогавя Коул я забеляза и тъмнината в погледа му се стопи.

— Не знам къде е Пейдж — каза Гуен.

— Не се притеснявай. Ще я намерим.

— Тя би искала ти да оперираш. — „Аз искам ти да оперираш. Имам ти доверие. Вярвам ти.“ — Сигурна съм.

— Аз ще оперирам, Гуен. Наистина нямам избор. — Коул насочи спокойния си поглед към адвоката и приятеля на семейство Форестър. — Има няколко неща, които трябва да знам. Ако вие, разбира се, сте наясно. Доколкото разбирам, госпожа Форестър страда от агорафобия. Взима ли някакви лекарства?

— За агорафобията ли? Нито за нея — отвърна Стюарт, — нито за каквото и да било друго. Клер изобщо не взима лекарства.

— Значи здравето ѝ е добро?

— Отлично. Винаги се е радвала на отлично здраве. — Стюарт се съпротивляваше на вълната от чувства, която се надигаше в него, и успя да се концентрира. — Не. Чакайте. Греша. Когато се роди Пейдж,

Клер имаше разкъсване на плацентата и прояви реакция срещу упойката.

— Каква реакция?

— В продължение на няколко дни беше омаломощена и от време на време объркана. Според лекарите това се дължало на факта, че организмът ѝ изключително дълго се изчиства от лекарството.

— Знаете ли каква упойка ѝ бяха дали?

— Не, съжалявам. Бих могъл да се опитам да разбера.

— Няма нищо.

Гласът на Коул прозвуча уверено. Дори се усмихна на Стюарт Доусън. Много доброжелателно от негова страна, но Коул просто не можеше да не го направи. Стюарт беше донесъл безжизненото тяло на Клер и я беше притискал до себе си по пътя към болницата, докато Джак шофираше.

Нямаше време да издирват упойка, дадена на някакъв пациент в някаква болница преди тридесет и една години. Нямаше никакво време.

Дори и през нощта краткият път до дома на Пейдж беше ярко осветен. И безопасен през цялото денонощие. Този маршрут онкологът и пациентката на диализа беше изминавала стотици, може би хиляди пъти. Сега Джак Логан вървеше натам. Той знаеше къде живее тя. Беше я оставил с колата след срещата на басейна и я беше изпратил до входната врата, която винаги беше заключена. Винаги. Но сега се отваряше, сега и всеки път, когато съседите на Пейдж отиваха на работа.

При други обстоятелства Джак щеше да се чувства неудобно, че толкова лесно се вмъква вътре, но сега изпитваше благодарност. Очакваше, че ще намери Пейдж в дома си на дванадесетия етаж. Сигурно вече е излязла от душа и се облича. Всеки момент в шпионката щеше да се появи сянката ѝ и миг по-късно тя щеше да отвори вратата. Но времето минаваше, а нямаше и следа от сянката ѝ, от Пейдж. Сутрешният вестник в найлонов плик, завит на руло, висеше на дръжката на вратата. А под него стояха листовите за последното събрание на асоциацията на дома, донесени едва тази сутрин. Или може би снощи?

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Докато се подготвяше за операцията, Коул не мислеше за смъртта в Тексас преди двадесет и две години. Вниманието му беше насочено към Клер.

Но онзи далечен ден в западен Тексас и бруталното убийство бяха винаги в съзнанието му. Споменът се беше запечатал дълбоко, също както Ейлин беше набраздена с кама — брутално нараняване, което оставя отблъскващи, и в същото време безкръвни следи. Времето не можеше да изличи това.

Белезите на Коул бяха незабележими за невъоръженото око. Но той усещаше празнината в сърцето и душата си, оставена от тези рани, пространството, където кръвта не нахлуваше и нервите бяха прекъснати. Мястото, където сега трябваше да разцъфва любовта. Това място, стоплено от кръвта, живееше в душата на шестнадесетгодишното момче тогава. До тогава животът му беше едно голямо приключение, една номадска одисея с родители пастир и пастирка, които бяха едва тийнейджъри, когато се роди синът им.

Бяха влюбени деца, които обичаха своето бебе и щастливи го водеха от град на град, от родео на родео. Коул подтичваше до тях като любопитно кученце, после яздеше до тях, превръщаше се в каубой. Щеше да стане добър каубой като баща си, изключителен човек, непреклонен и надарен да изкарва прехраната си единствено в състезанията.

Коул Рансъм. Родео каубой и каубой учен. Коул обичаше да научава нови неща. Обичаше училището. Родителите му бяха изненадани, че синът им предпочита училището пред игрите, но нямаха нищо против. От години, вероятно от самото начало, за тях Коул беше по-скоро като приятел, отколкото като тяхно дете.

Образованието на Коул беше непостоянно, също като живота му. Той се закле да промени това, веднага щом намери училище, което да посещава в град, където иска да живее и където можеше да остане, когато родителите му отново тръгнат на път.

Градът се наричаше Уест Форк, Тексас. Училището беше „Уест Форк Хай“.

А причината за всичко това беше Ейлин Лейк. Учениците ѝ, в това число и Коул за известно време, я наричаха госпожица Лейк. Беше тридесет и три годишна и преподаваше биология. А той беше на шестнадесет. И изцяло омагьосан от госпожица Лейк? Не. Въпреки че открояващото се шестнадесетгодишно момче беше имало сексуални връзки с по-възрастни жени, които нямаха ни най-малка представа за възрастта му. За Коул се знаеше, че прави секс с всеки, с когото пожелае и когато пожелае. Но в отношението на Коул към госпожица Ейлин нямаше нищо сексуално. Тя беше негова приятелка, по-голямата му сестра.

Неговото вдъхновение.

Страстта на Ейлин към науката провокира отговора на въпроса какъв трябваше да стане. Лекар. Хирург. Още тогава Коул беше сигурен, че мястото му е в операционната. Ейлин беше съгласна и го насърчаваше. Самата тя възнамерявала да се захване с медицина. Но истинското ѝ призвание, според нея, било да обучава лекари, а не самата тя да бъде лекар. Лекар и майка. Най-истинското ѝ призвание. Ейлин искаше да има семейство. Мъжът, с когото живееше, Брад Тилтън, все ѝ обещавахе, че един ден и това ще се случи. Казваше ѝ, че ще се оженят веднага, щом го повишат, което той толкова много заслужавал. Щели да си купят истинска къща, а не „нещастното подобие на дом“, както наричаше Брад нейната къщичка, където се беше преместил две години по-рано.

После щели да си родят деца. Ейлин забременя шест месеца, след като Коул се записа в „Уест Форк Хай“. Тя сподели новината първо с Коул, нейният приятел. А на следващия ден го излъга. Била паднала, обясни му тя, когато той забеляза ожулванията по шията ѝ. Завил ѝ се свят, нали е бременна, и се спънала по стълбите. Коул повярва на тази лъжа, и на следващата, и на всички останали. На шестнадесетгодишна възраст каубоят, за когото всичко изглеждаше лесно и правилно, не познаваше лъжата.

Нито насилието. Нито мъжете, които посягат на жени. Но Коул не знаеше, че някои жени защитават нападателите си. Когато той осъзна, че Ейлин го лъже, насилието на Брад беше дотолкова нараснало, че резултатът беше неизбежен.

Ако беше прозрял лъжите по-рано, Ейлин и бебето ѝ щяха да бъдат спасени. Коул Рансъм беше сигурен в това и винаги щеше да вярва, че е така. Това го накара оттогава винаги да е нащрек за лъжи. Защото се страхуваше от тях, страхуваше се, че ще му липсват до момента, в който стана твърде късно, както се случи с Ейлин. Тя искаше да се отърве от Брад. Яростта му нарастваше, а обвиненията му ставаха все по-опасни. Крепеше, че Ейлин е планирала бременността си. Само за да провали кариерата му. Той изпадаше в гняв, че детето сигурно не е негово.

Но Ейлин се страхуваше да напусне Брад. Коул не можеше да разбере защо ѝ го беше казал. Всъщност от своята гледна точка, Коул неопитен и някак нахален, я убеди, че страхът ѝ произлиза от хормоналния дисбаланс, причинен от бременността. Неразумен довод. Всъщност, настояваше той, тя няма от какво да се бои. Пак от своята гледна точка на човек, не усетил вкуса на трагедията в живота си, Коул определи Брад като нахалник, следователно страхливец, следователно не представляваше заплаха.

— Имай ми доверие — ѝ каза Коул с лекота и убедителност.

На шестнадесет Коул Рансъм не знаеше за нахалниците, които убиват жените, които твърдят, че обичат. Нито, че най-голямата опасност за жената става реална, когато тя се осмели да сложи край на връзката.

Но и Ейлин не знаеше това. Само го усещаше. И се страхуваше. Въпреки това, настояваше Брад да напусне дома ѝ. Трябваше да го направи. Заради бебето. Заради самата себе си.

Брад само вдигна рамене.

„Виждаш ли? Всичко е наред.“ Каза Коул и я накара да се усмихне. Брад беше излязъл от живота ѝ. Но ако страхливият нахалник се върнеше, Коул щеше да я защити. Щеше да остане да спи на кушетката във всекидневната, както беше оставал в продължение на десет нощи, след като Брад си замина. Ейлин му каза, че десет нощи са достатъчни. Твърде много, според директора на училището. Твърде много. И не съвсем в реда на нещата.

Четири нощи по-късно Брад Тилтън нахлу в нещастното подобие на къща на Ейлин и я заколи. Бавно. С кама. Убийството не остана анонимно. Ейлин успя да се обади на 911. Полицаяте проведоха преговори с Брад по телефона и той предложи да пусне Ейлин, ако

получи в замяна шестнадесетгодишния каубой, от когото забременяла. Преговарящият от страна на заложницата отвърна с „не“. И го послушаха. Беше пристигнал от Далас и имаше аргументи. Ако пуснеха Коул в къщата, потенциалните жертви щяха да са две. Вместо една.

Коул не се интересувахе. Всичко би направил, за да защити Ейлин, за да я спаси.

Защото тя му имаше доверие.

Имаше доверие на него.

Коул се спусна към входната врата, преди полицията на Уест Форк да успее да го задържи. После беше задържан и му сложиха белезници. Единственият самовъзпроизвел се изстрел звучеше петдесет и два часа в обсадата, а екипът, също от Далас, потвърди, че виждат Брад Тилтън да лежи мъртъв. В този миг полицаят, който държеше под око Коул и беше играл футбол с Брад в училище, свали белезниците на момчето. Той наистина повярва, че Коул е прелъстил Ейлин и носи цялата отговорност за кръвопролитие в къщата. Полицаят искаше момчето да види всичко. Коул видя опръсканите с кръвта на Ейлин и на нейното бебе подове, стени и тавани. По бялата сатенена покривка върху леглото. Масивният кръвоизлив, подобно на алени лунни лъчи, беше далеч. Извън неговите сили.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Гуинет Анджелика Сейнт Джеймс, забравената Форестър, и Стюарт Доусън, фамилен адвокат на Форестър, стояха в чакалнята на спешното, която беше празна, ако не се смятаха те двамата.

Това беше време на затишие в спешните отделения навсякъде, утринна забрава между седем и осем часа. Пациентите, изморени да чакат настъпването на деня, бяха дошли преди часове. А решенията да намерят личните си лекари сега се бяха отправили към кабинетите им. Гуен и Стюарт стояха един до друг, мълчаливи и обсебени от болезнените „ако“.

Ами ако снощи той беше отишъл при нея? Минути след като тя беше оставила съобщението? На него му се искаше да я види, изкушаваше се. Но тя каза, че е изморена. И си ляга. Стюарт бе надвил изкушението. „Ти също означаваш толкова много за мен, Клер. А и как гласът ти омекна, чу ли, когато каза, че искаш да поговорим за двама ни. За теб и мен. Разкажи ми за съня си, Клер, и аз ще ти разкажа за своя.“ Той бе надвил и ледените тръпки на страха също. На чувството, натрапчиво, но съвсем истинско, че Клер му казва сбогом.

Гуен се измъчваше от различни „ако“.

Ами ако упойващото, накарало Клер да се чувства омаломощена и объркана, я беше подтикнало да се откаже от белязаната си дъщеря по погрешка, и после е отрязало пътя ѝ назад? Ами ако болката от тази невъзвратима постъпка беше причина за рака ѝ, довел до кръвоизливи? Да, Гуен беше чела за новия подход и научни данни за рака. Всъщност беше попаднала на нещо в „Таим“ или „Нюзуик“, и то съвсем наскоро. В повечето случаи ставаше дума за бактерия „хеликобактер пилори“. Ако ли не, а понякога и като допълнителна причина се явяваха нестероидни противовъзпалителни медикаменти, като аспирин, напроксен, ибупрофен. Същото отрицателно влияние оказваха и фактори като семейни наследствени болести, тютюн и кофеин.

Старото разбиране, че стресът причинява рак не беше съвсем отхвърлено. Оставаше „силно доказателство“, че стресът и ракът са

взаимно свързани.

Ами ако майка ѝ е пила кафе, тревожейки се за дъщерята, която е загубила и от време на време е взимала антивъзпалителни таблетки при лек пристъп на артрит и затова язвата се беше възпалила и прокървяла?

Ако Гуен се беше отбила в имението, както я беше помолила Пейдж, или беше прекарала с Бет и Дайна в компанията на — о, Господи — толкова забавната госпожа Форестър, някой понеделник следобед... може би Клер щеше да разпознае първородната си дъщеря, въпреки че нямаха особена външна прилика, а и заради грима. Но по някакъв начин... та нали Клер беше майка, а Гуен — нейното изгубено дете.

Клер щеше да я познае, ако, ако, ако... И язвата ѝ щеше да оздравее. Майката и дъщерите ѝ близначки щяха най-после да се съберат, и досега щяха да пият кафе без кофеин с мляко в кафенето. Агорафобията на Клер щеше да изчезне и те щяха да обсъждат бъбречната трансплантация на Пейдж, която щяха да направят, щом дойдеше потвърждение за съответствие на левкоцитните антигени.

— Господин Доусън? Госпожица Сейнт Джеймс?

Сестрата от спешното изчака поне единият от тях да ѝ обърне внимание. И двамата го направиха, но първи беше адвокатът.

— Да?

— Доктор Рансъм иска да ви предам това. — Сестрата посочи към дрехите, костюм по поръчка, риза, безупречна синя вратовръзка. Висяха на закачалка с етикет от химическо чистене, увити в найлонов плик, към тях беше прикрепена и квитанция за услугата. — Негови са. Смяташе, че ще са ви по мярка. В кабинета си държи ежедневни дрехи, които са минали през химическо чистене.

Секретарят на Коул, който беше донесъл дрехите в спешното, обясни на сестрата защо лекарят ги съхранява в болницата. Така хирургът си спестяваше ходенето до дома си.

— В спешното има съблекалня, където можете да се преоблечете, ако желаете. Има и душ.

Няколко болезнени секунди, изпълнени с „ако“ бяха необходими на Стюарт да осъзнае, че има нужда от дрехите, които му предлагаше Коул. И още няколко, за да се съгласи да съблече дрехите, напръскани с кръвта на Клер.

Но беше необходимо да се преоблече, заради Пейдж.

— Благодаря. — Стюарт пое дрехите. — Има ли съобщение?

— Госпожа Форестър е в операционната и операцията започна.

— А Пейдж?

— Господин Логан се обади, не била в апартамента си. Когато му обяснихме, че и ние не сме я намерили, той каза, че се сеца къде може да е. Тръгнал е натам. Веднага щом я намери, ще отидат в нейния кабинет. Няма да идват тук. Коул реши, чу кабинетът ѝ е по-удобно място за чакане. Намира се в осмо северно крило, много близо до реанимацията на хирургията, където ще настанят госпожа Форестър, щом излезе от операционната.

Щом излезе от операционната.

Ако излезе от операционната.

„Ако“.

— Ще се радвам да ви заведа до кабинета на Пейдж. Секретарката ѝ Алис е тук, така че кабинетът е отворен, има и кафе.

— Знам къде се намира кабинетът ѝ — рече Стюарт. — Но все пак ви благодаря.

— И аз го знам — добави Гуен. — Благодаря. Мисля да отида направо там.

Джак се надяваше, че знае къде е Пейдж, молеше се да е там. Със сигурност можеше да каже, че не се е прибирала в дома си. Според съседа на Пейдж, документите на асоциацията на квартала били донесени между осем и десет предната вечер. Надяваше се и се молеше, въпреки думите на специалиста по диализа, Пейдж да не беше напуснала отделението по хемодиализа, да не беше предприела краткото пътуване по ярко осветената улица към дома си в полунощ, надяваше се, че не се е изложила на опасност както извън дома си, така и от някой натрапник като Джак, който така лесно беше влязъл там, където винаги се е чувствала сигурна.

Джак също се надяваше и се молеше, че ще намери Пейдж заспала в реанимацията, не в нейното легло и във време, през което обикновено се будеше. Имаше вероятност, каза си Джак, докато на бегом изкачваше стълбите към пето западно крило. Стаята ѝ беше отдалечена от стаята на медицинските сестри, намираше се в другия

край на отделението. И тъй като всички мислеха, че Пейдж си е отишла у дома в три сутринта, стаята ѝ щеше да остане празна, докато пристигне санитарят, който я чистеше.

Пейдж сигурно спеше, просто спеше. Не е възможно да е тръгнала към дома си по същите стълби, по които се качваше Джак сега, и замаяна от първия си осемчасов сеанс диализа, се е спънала, паднала е и си е ударила главата.

Не е възможно и абокатът на Пейдж да протече, след като са изключили апарата. Не е възможно да открие дъщерята в локва кръв само час, след като майка ѝ е била намерена в това състояние.

Никога.

Джак не откри Пейдж на стълбите, които изкачваше по три наведнъж. Нямаше жива душа. Нито на първия етаж, нито на третия, нито на петия.

Останал без дъх, той пристигна пред стаята, където я беше целунал за лека нощ. Вратата беше затворена. Отвори я бързо и тихо. Бързо и тихичко пристъпи към леглото, където лежеше тя.

Спеше. Просто спеше.

Главата ѝ не тънеше в локва кръв, за разлика от майка ѝ, чиито руси коси бяха пропити с кръв. Пейдж дишаше дълбоко и бавно, отново, за разлика от майка си. Руменина покриваше лицето ѝ, стоплена от сънищата, които сънуваше.

По устните на Клер Форестър нямаше усмивка, а изражението ѝ издаваше силна болка, сякаш в последните секунди, преди да изпадне в безсъзнание, е разбрала какво става и прошепнала, умолявала: Не, за бога, не!

Дъщерята на Клер се усмихваше в съня си. Джак посегна да я събуди. Но се спря, преди да я докосне. Защо да я буди от щастливия сън, за да се срещне с реалния кошмар? Нямаше нужда от съгласието ѝ за операцията. Тя и без това вече беше започнала. Тя не би могла, дори и след като осъзнае какво се е случило и се случва сега, да повлияе на изхода, а това от своя страна, според Джак, щеше да се превърне в истински кошмар.

Той беше видял колко кръв изгуби Клер. Беше видял и самата Клер. Джак искаше да докосне Пейдж. Но отдръпна жадуващите си ръце и излезе от стаята, за да се обади по телефона.

Гуен се втурна в кабинета на Пейдж, както Джак Логан беше влетял в реанимацията. Искаше да е там, където ѝ е мястото, до сестра си, когато я открият.

Където ѝ е мястото. Само тя знаеше за това законно право.

Що се отнася до Пейдж, Гуинет Сейнт Джеймс беше за нея гримьорката, с която беше споделила мисли в събота следобед, а в понеделник беше провела кратък разговор. Гуен беше оставила бележка за причината за срещата между Бет Логан и Пейдж. Това беше всичко.

Ако я попитаха, без съмнение Пейдж би казала, че отношенията им са приятелски. Дори може да отбележи учудването си от факта колко удобно се е чувствала в компанията на Гуен. И че би искала да се вижда по-често с нея. Дори беше възможно Пейдж Форестър да си признае, че макар да описва Гуен като своя приятелка, за да убеди Коул, че се намира в сигурни ръце, това ѝ беше приятно. Точно така. Тя вярваше, че двете с Гуен могат да бъдат такива. Но при други обстоятелства Пейдж би била по-склонна да представи Гуен такава, каквато си и беше — специалист по маскирането, създал маска за Луиз Йохансън, за да умре в дома си.

След всичко това Пейдж би се зачудила какво прави Гуен толкова рано в кабинета ѝ точно в този ден. Всъщност може би щеше да си зададе въпроса какво изобщо прави Гуен в медицинския център. Но Пейдж не попита. Беше прекалено любезна. Освен това, съзнанието ѝ беше обзето от тревога за майката, която обичаше. Възможно беше обаче, някои подсъзнателни въпроси да я безпокояха. Дали Гуен Сейнт Джеймс, колкото и да изглеждаше приятна, не беше гладен лешояд? Дали гримьорката не поддушваше приближаващата се смърт и кръжеше мълчаливо и бдително, изчаквайки момент да приложи уменията си и да задейства хищните си нокти?

Може би Гуен беше чула, че бледото лице на Клер Форестър скоро ще има нужда от разкрасяване... за да може Алън да познае любимата си жена и да я пожелае, когато най-после се съберат отново. В най-добрия случай присъствието на Гуен щеше да изненада Пейдж. В най-лошия, щеше да ѝ подейства като мъчение.

Изглежда Пейдж нямаше нужда от нея. Джак беше там.

А мъжът на Ейприл беше достатъчен. Но там щеше да е и Стюарт, да подкрепи Пейдж. Алис също. И всички загрижени медицински сестри, лекари, социални работници, рентгенолози и така нататък. Когато зави зад последния ъгъл към кабинета на Пейдж, Гуен ги видя. Тя беше аутсайдер. Гледаха на нея като на аутсайдер, като някой, спрял се на ръба на морската скала, за да наблюдава дядото, осакатен от мълния, бабата с половин лице, бащата, който умира, и майката с кръвоизлив от разкъсване на плацентата, причинило раздялата на близначките още в утробата.

Само Гуен знаеше, че двете с Пейдж са се прегръщали в майчината си утроба. Докосвали са се, усмихвали са се и са се успокоявали.

Тя се обърна и избяга, така и не стигна до кабинета на сестра си.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Джак ѝ беше казал предната нощ, че ще се радва да бди над нея, докато спи. Когато тя се възпротиви, той даде клетва, че някой ден Пейдж ще му се довери и ще му позволи да я наблюдава, докато тя сънува. Сега, след като беше направил няколко телефонни обаждания и отново беше в стаята ѝ, той я наблюдаваше как спи и ѝ се радваше колко добре изглежда, много по-добре, отколкото когато я остави предната нощ.

Изглежда тя се чувстваше и по-удобно.

Нямаше нужда да държи дланите си нагоре, и да внимава да не размести иглите, забодени в ръката ѝ, сега тя лежеше на една страна, леко свита, сигурна и увита като пашкул в одеялото. Ако Джак можеше да избира какъв сън да наблюдава, той би избрал това, което виждаше в момента.

Божествено спокойствие.

Пейдж и не подозираше, че при събуждането си щеше да я посрещне голяма мъка. Джак се страхуваше от вибрациите на клетъчния телефон, които щяха да го предупредят за позвъняването, което очакваше. В края на краищата, беше видял Клер и се боеше от най-лошото.

А като съди по изражението ѝ, когато двамата със Стюарт я намериха, Клер също се боеше. От най-лошото. Очакваше позвъняването. Коул Рансъм щеше да информира Джак, че ако Пейдж иска да види майка си за последен път, то сега е най-подходящият момент. Цветът на кожата на Клер беше по-свеж, след като на няколко пъти ѝ правеха преливания. Коул щеше да му обясни, че тя изглежда спокойна и ведра.

Заспала вечния си сън. Във вечен мир. Джак си помисли, че това е илюзия. Клер не беше готова да умре. Бореше се и се молеше да не умира, дори когато не спираше да повръща кръв. Умоляваше. Бореше се. Сякаш имаше нещо, което не беше успяла да свърши. Или да каже. На Пейдж... която сигурно също има какво да каже на майка си. Или

може би иска да е с нея, да я докосва в мига, когато Клер умира. Така или иначе, Джак нямаше право да прикрива истината от Пейдж и да отлага нито за секунда новината. Той докосна бузата ѝ и прошепна името ѝ.

— Джак — промълви Пейдж сънливо и спокойно. Струваше ѝ се съвсем нормално Джак да е там. През цялата нощ той беше в сънищата ѝ. — Здравей.

— Здравей.

— Колко е часът?

— Около осем и петнадесет.

Пейдж се намръщи и се облегна на лакът.

— Сутринта ли?

— Да, сутринта.

Пейдж огледа стаята сякаш търсеше спомени.

— Заспах, след като ти си тръгна и се събудих едва, когато процедурата беше свършила. Щях да си тръгна, даже бях на вратата, но чух вятъра и дъжда и реших да остана тук. — В леглото, където той я беше целунал в омая. Сега Пейдж не усещаше омая. — Джак? Защо си... Заради Бет, нали? Говорил си с нея и тя е разстроена, че съм ти казала. Съжалявам.

— Бет е добре. Ние наистина говорихме и тя се радва, че си ми казала. Тук съм заради майка ти, Пейдж. В момента я оперират.

— Какво? — Пейдж седна в леглото рязко. Кръвта ѝ все още спеше и сънуваше, и изостана с няколко удара. Но Пейдж не успя да пребледнее. — Защо?

— Мислят, че е язва.

— Язва без болки? — тя поклати глава. Отричане. Доктор Форестър познаваше стъпките към смъртта — нормална човешка реакция от новината за катастрофална болест. Отричане беше първата. И ето тя отричаше. „Не може да е язва. Тя никога не се е оплаквала от болки. И винаги се е радвала на добро здраве. Тя е олицетворение на здраве.“ Отричане. И остро реагиране. Джак не беше споменал за смърт, умиране или катастрофа. — Защо смятат, че е язва?

— Има кръвоизлив.

— Но... вече кървящи язви не се оперират. Не е необходимо. Прави се просто ендоскопия. Кой реши да започне операция?

— Коул Рансъм.

— О! — прошепна Пейдж. Смърт. Умиране. Катастрофа. Не. — Има перфорация.

— Така смятат и те.

— Кога?

— Стюарт и аз я намерихме преди час и половина. Просто се беше случило. Беше сложила кифли във фурната. „И кръвта по килима в спалнята беше топла.“

Всички в спешното отделение, а и в целия медицински център, щом се разчу, бяха на мнение, че именно Коул Рансъм трябваше да оперира Клер. Поради простичкия факт, че беше най-добрият, че тя кървеше, а той беше шеф на съдовата хирургия и експерт по травматология. Пептична язва с перфорация и кръвотечение беше травматологичен случай и поради опасната перфорация на Клер Форестър можеше дори да заприлича на огнестрелна рана в корема, също както самовъзпроизведения се изстрел, който сложи край на живота на Брад Тилтън.

Нападателят на Ейлин Лейк нямаше намерение да се самоубива. Беше твърде страхлив за такава постъпка и в душата му нямаше и помен от угризение или срам. Вместо да насочи пистолет към сърцето си или мозъка си, той се беше прицелил в горната част на корема си. И беше уцелил. Стомаха си. Панкреаса. При това фатално.

Шестнадесетгодишният Коул Рансъм не видя вътрешните поражения на Брад Тилтън. Само криминалният следовател на Уест Тексас ги видя. Коул не подозираше, че тъканите на пациентката му Клер Форестър са още по-увредени. Единствено знаеше кой беше той и какво правеше. Той не беше магьосник. Не беше и войн.

И съвсем очевидно не беше и Господ. Беше мъж, това е всичко, обучен максимално добре. И на всеки свой пациент даваше всичко, което беше по силите му. Понякога това не беше достатъчно.

— Губим я, Коул. — Анестезиологът произнесе тези думи без упрек, без тревога. Просто истината, не толкова шокираща. — Налягането ѝ отново спада.

Кръвното налягане на Клер не биваше да се понижава. Кръвоизливът беше спрял. Коул го овладя. И обемът на циркулиращата кръв беше възстановен чрез кръвопреливания.

Значи възбуденият шок се дължеше на нещо друго. Възпаление. Анафилактично. Кардиогенетично. Неврогенетично. С изключение на това, че нямаше признаци за наличието на което и да е от тях.

Може би просто Клер Форестър се беше предала, тялото ѝ се беше поддало на продължителната болка, измъчвала я месеци наред. Язвата беше огромна, но тя се беше борила и успяла да прикрие болката. Но битката продължи твърде дълго, мъчително и на висока цена.

Нищо не ѝ оставаше.

— Не го прави! — Командата, на Коул прозвуча свирепо. И стъписващо за екипа, който оперираше. Сякаш той говореше на самата пациентка. — Не се предавай.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Гуен, аутсайдерката, изтича навън на дъжда, по-яроsten и побезмилостен отколкото, когато я наваля, докато тичаше в несвяст от Белведере Корт до спешното. Дъжд, който напомняше за проливната буря през онази нощ, когато майка ѝ, колкото и болна да беше, отишла в Кармел, за да роди първородното си дете и да го изостави?

Не. Не. Напротив, за да могат семейство Форестър, бащата, майката, близначките да са заедно под един покрив в болницата на Монтърей. Замисляла е събиране на семейството отново.

Клер вероятно не знаеше за белега по рождение. Всъщност тя не беше видяла съвсем ясно новородената си дъщеря в промеждутъка между раждането и влошаването на собственото ѝ състояние. Клер знаеше, че едното ѝ момиченце се е родило на мястото на катастрофата и се намираше в родилното в Кармел.

Сигурно е взела такси. Чувствала се е твърде зле, за да шофира и е вървяла пеша, когато някаква туристка от Айова ѝ предложила да я закара до манастира Сейнт Джеймс.

Вероятно Клер е научила за манастира от таксиметровия шофьор, който я откарал от Монтърей. Може би е споменала колко са добри монахините там и какво образцово училище има в манастира, и той, виждайки колко разтревожена, споменал, че параклисът там е спокойно място за молитви. Клер се сетила за мястото, когато, след като била прибрала белязаната си дъщеря, отново изпаднала в объркване и не знаела какво да прави. И по някакъв начин се решила да остави дъщеря си.

Но Клер е искала да събере семейството си. Първородната дъщеря на Клер беше сигурна, че майка ѝ наистина е имала намерение да го направи. Ако Клер не беше така замаяна, и двете момиченца щяха да живеят с вдовицата във фамилията Форестър, където се намираше сега Гуен. В имението. През цялото време тя тича в дъжда, водеше я сърцето ѝ, в което нямаше объркване. Гуен беше забравила за ремонта. Кръглата автомобилна алея представляваше паркинг за

автомобили и камиони. Освен това, тя забеляза тъмнозелен лексус и светлосин ягуар.

Във фоайето Гуен откри стилната собственичка на ягуара. Мариел Ланкастър. Четвъртата от изобразените четирима на снимката в „Градът и провинцията“. Една от домакините на празненството на Клер по повод раждането и една от най-близките ѝ приятелки. Чуваше се почукване от високите токчета по мраморния под. Мариел събличаше палтото си, остави чадъра си и се чувстваше като у дома си. Все още не беше забелязала Гуен.

— Клер? — извика тя несприинудено. — Къде си?

— Не е тук. — Отговорът дойде от далечния ъгъл на фоайето. От един от работниците от екипа на Джак.

— Разбира се, че е тук! Ще обсъждаме събирането на средства по Коледа за педиатричното крило. О, разбирам, Стюарт ти е наредил така, нали? Който и да си. Защото още ми е сърдит.

— Аз съм Кайл. Старши майстор при Джак Логан.

— Страхотно. Не е зле като начало. Но тъй като колата на Стюарт е паркирана отвън...

— Случи се нещо неочаквано — обясни Гуен от вратата. — Тя е в медицинския център.

— Какво се е случило? О, не, Пейдж?

— Не — отвърна Гуен. — Не е Пейдж.

„Клер е, майката на Пейдж. Моята майка. Мамо?“

— Госпожа Форестър — рече Кайл — е на операция.

— Защо?

— Язва.

— Язва ли? Клер? Не може да бъде.

— Съжалявам, госпожо. Само това знам. Джак ми каза само това, като се обади.

Мариел се обърна към Гуен.

— Наистина ли е така?

— Да.

— А вие сте?

— Приятелка на Пейдж, Гуен.

— Къде е Стюарт?

— В медицинския център, чака в кабинета на Пейдж.

— Чичо Стюарт. — Пейдж го прегърна топло. Кога бе придобила афинитет към прегръдките?

Малко изненадан, Стюарт отговори на прегръдката. И добави, както винаги го правеше, от десетилетия:

— Ей, дребосъче. Тя е все още в операционната.

Пейдж кимна. На път към кабинета ѝ двамата с Джак бяха минали край бюрото на Алис и тя ги беше уведомила.

— Бил си в имението в седем без петнадесет? Ти и Джак?

— Да. Бях там. И двамата бяхме.

За щастие. За голямо щастие. Клер имаше нужда и от двамата мъже, единият да я прегръща и притиска до сърцето си, а другият да я откара с колата през четири пресечки до болницата.

— Тя ли ти се обади? — попита Пейдж. Тя се притесни, че Клер може би се е опитвала да позвъни и на нея рано сутринта с неистова молба към дъщеря си, която е лекар. „Помогни ми, Пейдж. Моля те. Нещо ужасно се случва с мен.“

— Не, Пейдж, не ми се обади тя. Не и тази сутрин. Но снощи ми е оставила съобщение, което ме накара да се отбия при нея рано сутринта. Не ставаше въпрос за здравето ѝ. Днес сутринта, преди да пристигнем, тя очевидно е правела кафе и кифлички. Кръвоизливът е настъпил внезапно. Мисля, че не е звънила на никого.

— Внезапно — като ехо прозвуча гласът на Пейдж. — Но тя сигурно е страдала. Споменавала ли ти е някога, че има болки?

— Не — отвърна Стюарт. — Никога. Но е имало моменти, когато тя изведнъж е спирала да говори. Чудя се дали не е било от болка. Винаги казваше, че просто е забравила мисълта си. И че всичко е наред.

Също като дъщеря си. Всичко е наред, наред, наред.

Лъжи. Лъжи. Лъжи.

— Щеше ли изобщо да ми кажеш? — попита Мариел, след като влезе в кабинета на Пейдж. Въпросът обвинение беше насочен към Стюарт. Мариел не попита първо за Клер, защото докато изминаваше разстоянието от главния вход до осмия етаж, на няколко пъти получи последна информация за състоянието ѝ. Информация, която я накара

да се просълзи. И която ѝ вдъхна надежда. Цялата болница знаеше и се интересувахе за майката на Пейдж, жената, която беше организирала празненства само за тях, за болничния персонал. Празненства, не галавечери. В знак на благодарност, а не за набиране на средства. — Стюарт?

— Да, Мариел. Разбира се.

— О, Стюарт, съжалявам. Не биваше да говоря така снощи.

— Няма значение. — Впрочем, тя каза самата истина. Клер беше съпруга на Алън, в миналото, в настоящето и в бъдещето. В това беше вярвал Стюарт, беше си налагал да вярва, докато не чу съобщението, което го очакваше след визитата му при Мариел. И тогава... Ако беше отишъл при нея. — Ще се поразходя до преддверието и ще се върна.

— Идвам с теб, Стюарт — рече Мариел. — Да се поразходя. Няма да говоря.

— Ще ми разкажеш ли как мина с Бет? — Пейдж попита Джак, когато Мариел и Стюарт излязоха. — Моля те. За мен е важно.

— Добре. Мина нормално. Тя наистина се зарадва, че си ми казала.

— Имаше ли още въпроси?

— Искаше да знае името на Хелън. Аз ѝ разказах как се срещнахме и как Хелън свири на арфа.

— Искат ли се да не ѝ беше разказвал ли?

— Не. Разбрах нещо, което трябва да знам. Можеше и да не го разбере, ако не бях предизвикал любопитството на Бет до такава степен, че тя ме попита дали знам къде живее Хелън.

— О, Джак. Да не искаш да кажеш, че Хелън живее в Сан Франциско?

— В апартамент с изглед към улицата, по която Бет и Дайна минават на път за училище.

— Какво ще правиш?

— Ще поговоря с нея.

— А полицията.

— Не се страхувам от Хелън, Пейдж. Но Бет...

— Тя не бива да говори с непознати.

— Хелън няма да ѝ се стори непозната. Не и ако е свирила на пиано или на арфа. Тя не е учителка на Бет по пиано. Е, поне не е тази, на която плащам. Но аз знам, че те двете с Бет се виждат.

— Щеше да разбереш.

— Не знаех, че Бет мисли за Хелън.

— Ти знаеше, че Бет мисли за нещо.

— Освен това, нямах никаква представа, че е отложила урока си по пиано във вторник следобед и е насрочила среща с теб. Чудя се какво ли още не знам.

Пейдж нямаше да позволи на този чудесен баща да повярва, че не е бил достатъчно бдителен с дъщеря си.

— Джак, тя е отговорно момиче. Също като баща си. Затова предварително е уведомила учителката си по пиано, че няма да отиде на урок. А що се отнася до срещата ѝ с мен, все пак това не беше среща с непознат.

— Не — тихо отвърна той. — Сякаш се срещаше с жената, която можеше да ѝ бъде майка. Трябваше да ѝ бъде майка. И все още може да е.

— Джак...

— Влюбих се в теб, Пейдж. В теб. Преди дванадесет години. И никога не съм те разлюбвал. Всъщност, още съм влюбен.

— И аз се влюбих в теб. Сега съм влюбена в теб и никога не съм преставала да бъда. Не желая да престана.

— Тогава недей.

— Но... — Толкова много „но“. Но когато тя го погледна и прочете любовта и надеждата в очите му, изведнъж изчезнаха всички „но“. Те щяха да се обичат, да се защитават и заедно да надвият лошите неща. Тя му се усмихна лъчезарно и искрено. — Няма. Обичам те, Джак. И теб... и Бет.

— И ние те обичаме.

Джак я прегърна и тя отвърна със същото. Залюляха се в бавен танц, чиято музика чуваха само двамата.

— Джак?

— Пейдж? — Сподавена целувка. Устните му шепнеха в косите ѝ.

— Джак, трябва да говориш с Хелън. Днес. Веднага.

— Трябва да съм тук, Пейдж. В този момент. С теб. Бет е в безопасност. Говорих с училището. Скоро ще се обади на родителите си и ще им разкажа какво съм научил. Те ще отидат на срещата с директора в два часа, а след училище ще заведат Бет и Дайна у дома.

Това само по себе си също може да изглежда прекалена мярка. Хелън е в Сан Франциско от година и половина.

Пейдж знаеше, че не е прекалено... и беше сигурна, че и Джак е на същото мнение. Ако не беше загрижен за нея, сега Джак сигурно щеше да е в апартамента на Хелън.

— Ако днес сутринта беше открил, че Бет се дрогира с екстази, ти нямаше да вземеш решение да поговориш с нея някой друг път, дори и да знаеше, че го взема от година и половина. Нали?

— Знаеш, че е така. Но аз мога да чакам и ще чакам, докато майка ти не излезе жива и здрава от операционната.

— Не, Джак. Иди сега. Аз съм добре. Ние сме добре. Просто искам да съм сигурна, че момичето ни е добре.

— Сигурна ли си?

— Съвсем.

— Скоро ще се върна.

— Карай внимателно — посъветва го дъщерята, която беше загубила баща си в един дъждовен ден като този.

Джак се усмихна сериозно.

— Добре, Пейдж. Винаги съм внимателен.

Вярваше му и беше сигурна, че ще се върне невредим.

А майка ѝ, дали щеше да се върне от прага на вечността невредима? Или щеше умре и никога няма да разбере колко много неща искаше да ѝ каже Пейдж, скоро, но твърде късно.

„Обичам те, мамо. Възхищавам ти се. И съжалявам, толкова много... че никога не успяхме да се сбlijим... и че никога не ти казах как се чувствам.“ Пейдж толкова се гордееше с Клер. Винаги беше изпитвала гордост. Когато беше двадесет и една годишна се опита да си представи майка си на двадесет и една, идеалната любов, невъзможната загуба, смелостта, която ѝ е струвало оцеляването ѝ. Но Клер беше оцеляла, надсмиваше се над болката, обичаше въпреки загубата и правеше живота на момиченцето си щастлив, доколкото можеше.

А що се отнася до агорафобията, която Клер беше надмогнала... Пейдж не се срамуваше да копнее за такова усещане, чудото да си намериш безопасно местенце, което не желаш да напуснеш за нищо на света. Но аз вече намерих такова място. При Джак. Пейдж искаше майка ѝ да знае това. „Не умирай, мамо. Моля те, не умирай.“

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Гуен проследи кървавата следа от мраморното фоайе до пастелното убежище, където в един друг живот близначките и техните родители са щели да живеят. Гуен продължи да следва алените капки, докато стигна до спалнята с цвят на лунна светлина и гардения, където родителите ѝ се бяха любили... И където тази сутрин Клер беше получила кръвоизлива.

И беше кървяла.

И кървяла.

И когато беше загубила толкова кръв, че кръвното ѝ да спадне драстично, беше загубила съзнание. Беше паднала в локва от собствената си кръв. Гуен видя отпечатъка от лицето на майка си, мястото върху кървавия килим, където Клер беше лежала. Тази сутрин майката и дъщерята бяха като близначки, страните и на двете бяха обагрени в червено. Гуен седна върху килима и докосна отпечатъка, сякаш докосваше лицето на майка си. Кръвта беше студена — твърде студена — но влажна. Все още влажна.

И докато я докосваше, Гуен си представяше живота такъв, какъвто можеше да бъде. Виждаше се как влиза в стаята на майка си призори. „Добро утро, мамо.“ А Клер става изпод розовата завивка, за да я посрещне. „Добро утро, скъпа. Прегърни ме.“ Гуен си представи как влиза в спалнята през нощта. „Мамо, сънувах лош сън. Мога ли да спя при теб?“ Тогава розовите завивки се разтваряха гостоприемно и един любящ глас успокояваше изплашената си дъщеря. „Разбира се, че може.“ Но Гуен не бързаше да се сгуши под завивките. Не още. „Ще повикам и Пейдж. Не искам да се събуди и да бъде сама.“

Гуен виждаше щастието, което е било възможно. Усещаше го. Това беше нейният дом. Мястото ѝ беше тук. Тук тя, близначката ѝ и майка ѝ щяха да живеят, ако не беше трагедията, разразила се върху планинската магистрала, последвана от объркването, предизвикано от упойката и скръбта.

Звънът на телефона прекъсна мислите ѝ и стана част от тях. При четвъртото позвъняване телефонният секретар върху тоалетната масичка на Клер се включи и малкото момиченце на Форестър чу гласа на майка си.

— Ало, ало! Сигурно съм някъде наблизко. Оставете съобщение и ще ви се обадя!

Беше хубав глас, ободряващ и нежен. Звучеше обнадеждаващо. И толкова приветливо. Сякаш всеки позвънил можеше да бъде отдавна изгубената дъщеря на Клер, намерена най-сетне.

Приятелката, която се обаждаше, се казваше Джоан. Тя остави съобщението си веднага след сигнала.

— Внуците ми пристигат следващата седмица и момичетата вече се питат кога ще могат да видят леля Клер. Разбрах, че правиш ремонт, но... Обади ми се. И ако няма да е удобно, просто ми кажи. Бъди откровена! До скоро!

След като Джоан приключи със съобщението си, Гуен стана от изцапания с кръв килим и отиде до масичката, където телефонният секретар и скритото в него съкровище, гласът на Клер, бяха замлъкнали.

Една зелена светлинка показваше, че има още съобщения, също така ценни, защото ѝ даваха представа за Клер.

Другите три съобщения бяха оставени тази сутрин от хора, които бяха в щастливо неведение за истинската причина, поради която Клер не вдигаше телефона.

Първото беше оставено в 7:15, когато доктор Коул Рансъм поставяше втора тръбичка в белите дробове на Клер.

— Здравейте, госпожо Форестър! Обажда се Рон, магазинерът. Гледам поръчката ви върху екрана на компютъра. Изпратена е в 9:08 снощи. Искам само да проверя заявеното количество. Или компютърната ми програма се е размечтала или вие сте започнали да готвите за цяла армия. Обадете ми се и веднага ще ви изпратя заявените количества.

В 7:30, когато сестрата предлагаше на изцапания с кръв господин Доусън чисти дрехи за преобличане, един изискан глас с английски акцент беше казал:

— Здравейте, госпожо Форестър. Обажда се Джулиана Уитакър. Много ви благодаря за щедрото предложение да бъдете домакин на

модното ревю следващата пролет. Приемам! Двамата с Гарет ще бъдем в Сан Франциско следващата седмица и тогава ще разговаряме. Благодаря, много Ви благодаря.

В 7:40, когато Гуен напусна медицинския център, първият звук, записан след сигнала беше едно задъхано хлипане.

— Нел е. Ти беше права Клер. Той все още се среща с нея. Ти се опита да ми кажеш. Да ме подготвиш. И успя. Наистина! Много по-добре съм, отколкото изглежда. Но можеш ли да ми се обадиш, когато си по-свободна?

След като прослуша съобщенията, Гуен пусна отново записът на Клер. После още веднъж. И още веднъж. И продължаваше да чува обнадеждаващото му ехо дълго след като започна да разглежда други места в спалнята. Разглеждаше бавно и с уважение. Само нещата, които Клер беше оставила наяве.

Между тях беше венчалната ѝ халка. Златният кръг — семпъл и традиционен — лежеше на нощното шкафче до телефона. Златното беше гравирано — семпло, традиционно — с инициалите на родителите ѝ и сватбената им дата 28 януари, преди 31 години.

Нейните родители. Алън и Клер. Гуен не приличаше на нито един от двамата. Въпреки че искаше, отчаяно. Тук, на това място, което чувстваше като свой дом, и където се чувстваше като дъщеря, тя искаше доказателство, че наистина беше... и позволение да се чувства като такава. Колкото и пъти да прослушваше ободрителния глас от телефонния секретар, Гуен не можеше да открие ни най-малка прилика.

В една ниша Гуен забеляза компютър и отиде до него — може би с надеждата да открие същия защитен екранен образ като нейния. Всъщност, не беше виждала защитен екранен образ като този, но ѝ хареса. Веднага. И тя би го избрала. Едно агънце се носеше с подскоци през ливада с цветя под небе с пухкави облачета. Когато завърши пътешествието си, се появиха още символи на пролетта. На пролетта и Великден, тъй като шарени яйца се търкаляха по екрана, следвани от зайчета. После агънцето затанцува отново.

„Ти си моята майка. Трябва да си.“

Но това не беше доказателство. Нито купчината статии на бюрото ѝ, въпреки че и те като тези върху бюрото на Гуен, бяха на медицинска тематика.

Наистина повечето от статиите бяха свалени от страниците в Интернет, които и Пейдж посещаваше — предимно медицински. Но темите, от които Клер се интересуваеше, бяха различни от тези на Гуен: бъбречна недостатъчност, хемодиализа, трансплантация или човешки левкоцитен антиген. Клер би търсила тази информация, би се ровила в Интернет ден и нощ, ако знаеше, че бъбреците на Пейдж не функционират нормално.

Но Клер не знаеше и вместо това беше търсила информация за себе си — за демоните, които я преследваха и я караха да кърви: следродилна психоза, загуба на паметта, агорафобия, пристъпи на страх, язвена болест. Търсене на отговори. Явно. Мъчително търсене, може би на нейното изгубено дете. Но нямаше статия за белези по рождение. Нито за чудесата на лазерната хирургия.

Майката художничка би запомнила белега на първородната си дъщеря. Дори ако е забравила къде е оставила бебето си. И щеше да е толкова загрижена за съдбата на белязаното си дете, че вместо в купчина листи, би съхранила тези данни в самия компютър. Или поне Гуен така мислеше. На екрана можеше да има адреси на сайтове за лазерни операции и нещо повече: на сайтове, които човек посещава, когато търси изчезнали или изгубени любими същества. Сайтове, където една майка би могла да изложи всичко, което си спомня за нощта, в която е дала скъпото си новородено момиченце — с надеждата, че някой, може би самото изгубено момиченце, ще ѝ помогне да си върне дъщерята.

Дали върху работната площ щеше да има нещо такова? Щеше да има, обещаваеше препускащото сърце на Гуен, докато треперещите ѝ пръсти кръжаха над мишката. И тя щеше да намери своето доказателство.

Гуен докосна мишката. Веселото агънце застина наскоро скока си и изчезна. И само миг по-късно, Гуен Сейнт Джеймс видя работната площ в компютъра на майка си — и фонът, с който я беше украсила.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Джак натисна звънеца с надпис Хелън Грейс, ап. 522. После, в случай че тя искаше да види лицето на посетителя си, той погледна право в камерата, поставена над входа на сградата. Възможно е Хелън да е вътре и да се крие. Но не и Джак. Искаше тя да разбере, че я е открил и не смята да си тръгне, преди да поговорят. Може би на лицето му се четеше точно това.

Вратата забръмча и Джак влезе. Апартаментът на Хелън беше до асансьора. Вратата му беше широко отворена. И там стоеше тя. Хелън Грейс. Непознатата, с която Джак беше създал дете. Заради тази жена, заради Бет и защото смяташе, че така е редно, Джак се беше сбогувал с момичето от библиотеката, което беше пленило сърцето му.

В спомените на Джак непознатата, за която се беше оженил — жената, която крещеше на невръстното му момиченце — беше чудовище. Спомените му я бяха превърнали в чудовище. Но тази Хелън, която стоеше пред него, беше онази Хелън, която беше срещнал на сватбата. Крехка. Ефирна. Изглеждаща по-възрастна за своите тридесет и четири години. Очите ѝ изглеждаха състарени. Уморени.

Но не бяха нащрек. Джак разбра, че преди тя е била нащрек и обзета от страх. Не и сега. Тази нова Хелън, все още непозната за него, беше все още малко предизвикателна и много решителна.

— Здравей, Джак.

— Хелън.

— Заповядай.

Той влезе. Апартаментът беше малък. Всички светски принадлежности на музикантката, принадлежаща на друг свят, бяха събрани в една стая. Не бяха много, но създаваха усещане за претъпканост. Изоставената арфа, увита в плат се набиваше на очи. Нямаше пиано в малкия апартамент на учителката по пиано. Джак предположи, че Хелън дава уроци по домовете.

— Е, Джак — каза тя. — Значи все пак си ме забелязал.

— Забелязал съм те? Къде?

— В събота. На състезанието по плуване. Въпреки много късата ми и по-тъмна коса, с бейзболна шапка и очила и сред цяла редица родители.

— Била си на състезанието по плуване? — Джак мереше думите си, но тонът му беше груб. — Защо?

— Ти как мислиш?

— Не би искала да знаеш какво мисля.

— Джак, аз не я дебна! И — добави тя тихо — не дебна и теб.

— Просто случайно си се отзовала там?

— Просто случайно реших да бъда там.

— Точно както случайно си решила да се преместиш в Сан Франциско и да живееш на няколко пресечки от дома ни и от училището на Бет.

— Искам да живея тук.

— Заради Бет.

— Да, заради Бет! Естествено. Да виждам Бет, да мога да я виждам, това е причината да съм тук. Това не е тайна. Пребиваването ми тук не е тайна. Сигурна съм, че не си имал проблем да ме откриеш, щом си решил да ме потърсиш.

— Не съм си и представял, че някога ще ми се наложи.

— Искаше да кажеш, да бъдеш нащрек. Смяташ, че е трябвало най-напред да се консултирам с теб.

— Щеше да е добре.

— За теб, Джак.

— И за Бет.

— Не бих сторила нищо, което да нарани Бет. Не ти се вярва, нали? Не би могъл, като се има предвид какво направих.

— Трудно ми е изобщо да повярвам, че би искала да я видиш отново.

— Джак, мога ли да ти разкажа? Ще ме изслушаш ли? Ще се опиташ ли да ме чуеш?

— Ще се опитам.

— Би ли седнал, ако обичаш?

В малкия апартамент имаше два стола. И диванът, на който Хелън спеше.

Джак седна на единия от столовете.

Но Хелън остана права. Имаше нужда да бъде по-висока от него. Толкова висока, колкото можеше да бъде, докато обяснява на бащата на дъщеря си защо винаги се е чувствала толкова малка.

— Може би помниш, че бях най-голямата от пет деца. Разполагахме с много малко пари. Родителите ми работеха нощно време. Така изкарваха повече пари. Това, което родителите ми не харчеха за дрога, харчеха докато бяха дрогирани. Аз се грижех за помалките деца, докато родителите ми бяха дрогирани и трябваше да карам малките да пазят тишина, докато те спят през деня. Но... не бях много добра в това. Изобщо не се справях с тях. Не можех да открия начин да ги забавлявам или да ги развличам и когато плачеха, не можех да ги успокоя. В крайна сметка ни наказваха всичките, дори бебетата.

— Наказваха ви? — попита тихо Джак. Но пламна от гняв. — Удряха ли ви?

— Удряха ни. Биеха ни. Крещяха ни, псуваха ни, оставяха ни гладни. Вината беше моя. Аз бях виновната. Ако бях единствената, която наказвах... Но не бях. А останалите бяха толкова малки. Те не разбираха и объркването ги караше да плачат още повече и аз не можех да ги накарам да спрат.

— Без значение колко си ги умолявала.

— Да. Откъде знаеш?

— В онзи ден ти молеше Бет, умоляваше я да млъкне.

— В онзи ден... — Хелън въздъхна дълбоко, сякаш глътката въздух можеше да я направи по-висока. По-весела. Но никоя глътка въздух това не би могла да разнесе тежките спомени. Нищо не би могло. Крехкото ѝ тяло изглеждаше сломено под този товар.

— Тя започна да плаче около двацет минути, след като излезе. Веднага отидох при нея и я докоснах. Говорех ѝ спокойно като теб. Но докосването ми беше странно и тя усети страха ми. Мисля, че чух страх, а не успокоение в гласа си. Това накара и нея да се страхува. Изплаши я и я обърка, плачът ѝ стана по-писклив и изпълнен с паника, също както плача на братята и сестрите ми. Между другото, те ме мразят. Тъй като не съм успяла да предотвратя тормоза. Всички те повториха насилието спрямо техните деца.

— Но не и ти.

— Не ли? Джак, аз ѝ крещях. Не мога да си го простя, не го очаквам и от теб. Или от нея. Разказвам ти за детството си, за да

разбереш причината, поради която направих това. Но това, което ми се е случило като дете, не е и не би могло да бъде извинение.

Причината за това, което направих. Хелън говореше за грешката си като за най-жестокото престъпление. Но, мислеше си Джак, какво всъщност беше направила младата майка? Беше се опитала да успокои плаещата си дъщеря. Успокоителното ѝ докосване беше причинило ужас, при което тя се беше оттеглила в най-отдалечения ъгъл на стаята, като трепереше от страх и крещеше на своите собствени демони, а не на малкото момиченце.

— Трябваше да ти дам още един шанс.

— Джак, аз не исках втори шанс. А дори и да исках, ти не трябваше да ми даваш такъв. Ти трябваше да защитиш дъщеря ни. А тогава нямаше да ми бъде възможно да те убедя, че никога не бих наранила Бет, така като моите родители нараняваха мен. Това, естествено, беше най-големият ми страх. Че ще се държа тиранично като тях. Не го исках. Обещах си никога да не го правя. Но плачът на Бет, плачът на което и да е бебе, предизвикваше пълно объркване в мен. Не можех да се контролирам. Не бих я наранила. Сега мога да го кажа със сигурност.

— Какво би направила?

— Бих наранила себе си.

Джак погледна към изоставената арфа и разбра, че докато арфата остава безмълвна, безмълвен ще е и целият апартамент. Хелън нямаше радио. Нито телевизор. Нито стереоуредба, нито Ди Ви Ди.

Само тишина. И покритата арфа. И една книга, любовен роман до дивана.

— Кое и си направила — промърмори той.

— Не, Джак. Аз спасих себе си.

— Като си се отказала от турнетата?

— Да. И като се преместих в Сан Франциско. И като преподавам уроци по пиано. И като... виждам Бет.

— От тук?

— От септември, да. Преди това живеях на четири мили оттук.

— И си я виждала...

— На концертите по пиано. Тя има такъв усет към музиката. Посещавах откритите тържества в училището. Както и конкурсите на Дайна по танци. И състезанията на Лари по плуване.

— Откъде знаеш за Лари и за Дайна?

— Поръчах си копия от годишника на училището. Много преди да се преместя тук. Искях само да видя снимката на Бет. После, когато я видях, видях и приятелите ѝ.

— И мен.

— И теб. Всеки път, когато я виждах, ти беше с нея.

— Но е можело и да не бъда.

— Не е имало такъв случай. Реших, че не искам да има.

— Хелън, искам да кажа, че е било възможно. Би могла да се срещнеш, да разговаряш с нея... да я нараниш.

— Но...

— Не си го направила — каза Джак. И никога не би го направила! Да, реши той. Все още би предпочела да навреди на себе си, а не на Бет. — Какво ще кажеш да я видиш? Да я опознаеш? Мислила ли си за това?

— През цялото време и винаги съм била объркана. Това няма и не бива да стане. Би било егоистично от моя страна и абсолютно нечестно спрямо нея.

— Ами ако тя иска да се срещне с теб?

Тъжните ѝ и напрегнати очи светнаха с надежда. После помръкнаха, още по-тъжни и по-напрегнати от преди.

— Да се запознае с майката, която ѝ е крещяла и я е изоставила, и никога повече не се върнала?

— Тя не знае, че си ѝ крещяла. А колкото до това, че си я изоставила, ако ѝ го бях казал, нямаше да е вярно.

— Какво си ѝ казал?

— Малкото ти име. Как сме се запознали. Че си музикантка като нея и че свириш на арфа. И че когато не сме могли да бъдем семейство, аз съм извадил късмет, че е останала при мен.

— Значи тя не ме мрази.

— Не.

— Благодаря ти — прошепна Хелън.

— Направил съм го заради нея, не заради теб.

— Знам. Но все пак ти благодаря.

— Даваш уроци по пиано на деца?

— На всеки, който иска. Предимно деца. От четиригодишна възраст. Нямам проблеми с тях. Знам, че няма да превъртя.

Превъзмогнала съм го. Спокойна съм. Уравновесена. Чувствам, че е редно да съм тук. — Хелън въздъхна дълбоко. — Но не и според теб.

— Струва ми се по-малко нередно, отколкото когато идвах насам. Но... не и съвсем редно.

— Джак, ще си тръгна. Ако го искаш. Не искам да се тревожиш, че ще направя нещо от това, което ти казах, че няма да направя. Като това да се срещна с нея. Да разговарям с нея. Дори да бъда някъде, където е тя, а ти не си. Знам, че мога да си вярвам. Но все още няма причина, поради която ти да ми вярваш. Но би ли ми направил една услуга, преди да решиш?

— Каква услуга?

— Да го обсъдиш с жената, с която беше на състезанието по плуване?

— Знаеш ли коя е тя?

— Не, и не възнамерявам да разбера.

— Защо искаш да го обсъдя с нея?

— Защото е ясно колко много означава тя за теб и колко много означаваш ти за нея. Ако тя смята, че трябва да си замина, ще го направя.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

— Госпожа Форестър все още е в операционната — каза Алис на Джак, когато той се обади. — Което, доколкото разбирам, всички считат за добър знак. Да ви свържа ли с Пейдж?

— Ако обичате.

Само след броени секунди Пейдж се обади.

— Здравей. Как мина?

— Учудващо добре — призна Джак. — Много умно постъпихте, докторе, като настояхте да отида.

— В такъв случай, предполагам, не се налага да обсъждаш със Стюарт законовите положения?

— Не. Всъщност ще отложи срещата и с директорката на училището. Значи — каза той нежно, — майка ти още е в операционната.

— А Коул вече ангажира всички специалисти, които ще се грижат за нея, щом бъде преместена в интензивното отделение.

— Звучи обещаващо.

— Така е, Джак. Наистина.

Той долови тихата тревога в гласа ѝ. Смирената молитва.

— Добре ли си?

— Чудесно... но ми се плаче.

Джак чу сълзите ѝ. Чу как си пое дълбоко въздух, за да ги преглътне. Последва тишина. Сякаш глътката въздух не ѝ бе помогнала да спре потока от сълзи.

— Можеш да си поплачеш.

— Ще трябва — усмихна се тя през сълзи.

— Така е, Пейдж.

— Но... — Тя отново си пое дъх. Засмя се. — Толкова съм благодарна на теб и на Стюарт. За това, че сте я намерили и сте я довели тук толкова бързо. Джак, вие спасихте живота ѝ. Спасихте живота на майка ми. И моя.

— Пейдж, аз... — поколеба се той. Също развълнуван. — Мисля, че по-голямата заслуга е на Коул.

— Само защото вие му дадохте тази възможност. — Сега в гласа ѝ имаше усмивка. Сълзите бяха преминали — засега.

Джак потисна собствените си емоции.

— Коул няма ли да се грижи за нея в интензивното отделение?

— Само като хирург. Не се съмнявам, че лекарите, с които се е консултирал, ще го държат в течение за всички важни стъпки на лечението ѝ. Но той няма да полага за нея ежеминутните грижи, от които се нуждае. Коул не го прави за никой от пациентите си. Не би било възможно да го прави и да оперира едновременно.

— Значи е добре, че е довел консултантите?

— Да, така трябва да бъде. Това е най-доброто. Къде си?

— Паркирал съм в една от пресечките близо до дома на Хелън. Това е основното правило за безопасно шофиране. Да говориш по мобилния си телефон само от паркирала кола. Ще проведе още няколко разговора и после ще дойда при теб.

— Добре.

Джак долови облекчението ѝ, и знаеше, че тя би искала вече да е при нея — но се стараше да го прикрие.

— Пейдж?

— Да.

— В реда на нещата е да ти липсвам.

— Така ли? — Тихият ѝ смях прозвуча още по-облекчено.

— Напълно.

— Липсваш ми.

— И ти на мен. Пейдж, обичам те.

— Аз също.

Въпреки че нямаше търпение да бъде с Пейдж, Джак остана в паркираната кола, за да позвъни на бригадира си Кайл. Двамата бяха разговаряли още докато Пейдж беше в отделението по хемодиализа и Джак му беше дал конкретни инструкции.

Кайл трябваше да махне изцапания с кръв килим от спалнята на Клер и да покрие празното място с някой от другите килими в къщата.

Беше му казал, че е спешно. Тогава Джак смяташе, че Клер няма да оживее. Имаше голяма вероятност Пейдж и останалите да се съберат в къщата на Форестър за погребение.

След оптимистичните новини от Пейдж задачата изглеждаше по-малко спешна. Независимо от това, Джак предполагаше, че вече е изпълнена. Но Кайл го информира, че локвата кръв все още е там.

— Защо не сте махнали килима?

— Защото не можем. Гуен не позволява.

— Гуен?

— Приятелката на Пейдж.

— Не ви дава да махнете петното?

— Да. Нито да се приближим. Струва ми се, че охранява стаята. Казва, че всичко трябва да остане така, докато госпожа Форестър не излезе от операционната. Между другото, Гуен е много красива — добави Кайл. — Жалко, че е толкова странна.

Джак пристигна в кабинета на Пейдж, тъкмо когато Коул казваше на Пейдж, Стюарт и Мариел, че Клер е излязла от операционната и в момента я настаняват в интензивното отделение.

— Благодаря ти — каза Пейдж.

— Благодарни на майка ти — поклати Коул глава. — Тя е боец.

— Да, така е. И ще трябва да продължи да се бори, нали?

— За известно време.

— Какво установи?

— Язва — каза Коул. — Изглеждаше доброкачествена, но все пак я изследвахме.

Наистина се оказа язва. Беше язва.

— Голяма ли?

— Доста голяма. Има я от доста време. Кървяла е и се е разпространявала. Промихме щателно стомашната кухня и й даваме антибиотици с широк спектър на действие. Но не мога да гарантирам, че няма остатъчни джобове, които трябва да бъдат дренирани. Тази хирургическа намеса обаче ще бъде незначителна, в сравнение с днешната. Наложил се да вляза доста дълбоко и да прочистя обхванати от гангрена участъци, които не можех да оставя така. Засега панкреасът функционира нормално.

— А дробовете? — попита Пейдж. — Една от сестрите каза, че сте изследвали дробовете й.

— Може да е вдишала малко кръв. — Коул не уточни как или кога кръвта е попаднала в дробовете на Клер. Нямах да навлеза в подробности, освен ако не го помолят — заради Стюарт, Мариел и

Джак. А на Пейдж не беше нужно да обяснява. Клер несъмнено беше вдишала кръвта, докато е повръщала, докато е загубвала съзнание. Загубила е защитният си рефлекс в мига, в който е загубила съзнание, и дихателните ѝ пътища са останали незащитени.

— Можем ли да я видим? — попита Стюарт.

— Разбира се. Настаняването ѝ в отделението ще отнеме известно време, но след това... да. Разбира се.

— И да говорим с нея? — учуди се Мариел.

Коул се поколеба.

— Само доколкото да я известите, че сте там и да ѝ вдъхнете увереност. Бих предпочел да изчакате, докато се събуди сама. Сега спи дълбоко под влияние на упойката и е съвсем спокойна. Колкото по-малко енергия се налага да изразходва, толкова повече сили ще има да се възстанови.

Коул млъкна отново в очакване на още въпроси... и тъй като не желаше да обсъжда повече какви консултанти е повикал и какви — не. Имаше един специалист, от чиято помощ не се нуждаеше; нефрологът на Пейдж. За разлика от бъбреците на дъщеря ѝ, тези на Клер Форестър функционираха съвсем нормално. Мечтата на всеки хирург, извършващ трансплантации. Когато не последваха повече въпроси, Коул отправи един към Пейдж.

— Къде е Гуен?

— Гуен ли? — повтори тя въпроса. — Нямам никаква представа. Няма причина тя да бъде тук.

— Но тя беше тук — каза Стюарт. — Двамата с нея бяхме в чакалнята. Когато сестрата помоли да изчакаме в кабинета ти, Гуен каза, че ще тръгне напред, докато аз се преоблека. Когато не я видях там, реших, че е намерила друго място, където да чака.

— Но защо изобщо Гуен би чакала тук? — попита Пейдж.

— Заради мен — отвърна Коул. — Накарах сестрата да я повика. Не можехме да те открием и си помислих, че Гуен може да знае къде си.

— Не мога да си обясня защо.

— Останах с впечатлението, че сте много близки.

— Вярно е, че аз оставих у теб такова впечатление. Истината е, че Гуен и аз току-що се запознахме. Гуен познава внучката на Луиз от телевизията и беше така добра да гримира Луиз.

— Но не сте приятелки?

— Харесвам Гуен. Много. Хубаво е, че е била тук и че си се сетил да я повикаш. Просто ние не се познаваме много добре.

— Може би някой трябва да го каже на Гуен — каза Мариел. — Тя влезе в имението, сякаш мястото ѝ е там.

— Казах ѝ, че винаги може да се отбие. Както правят много други.

— И тази сутрин ли, когато Клер беше в операционната? Кое то Гуен знае. Тя беше тази, която ми каза.

— Не знам защо е била тук днес — недоумяваше Пейдж. — Но...

— Аз се сещам за някои причини — обади се Мариел. — Милиони причини. Бижутата на Розалинд. Сейф, пълен с пари. Трите картини на Дега...

— Гуен Сейнт Джеймс не е крадла!

— Откъде знаеш, Пейдж? Току-що каза, че почти не я познаваш.

— Да, но не е крадла. Това знам. Сигурна съм, че има логично обяснение защо е била там.

— Например?

Отговорът дойде от Стюарт.

— Гуен ме чу да казвам на Коул, че Клер страда от агорафобия.

— Това трябва да е — каза Пейдж. — И това е точно едно от милите неща, които Гуен би направила. Знаела е, че майка ми може да се разтревожи като се събуди и е решила да ѝ донесе някои лични вещи от вкъщи. Трябваше аз да се сетя да го направя. Вероятно сега Гуен е в интензивното отделение, за да даде тези неща на сестрите. Ще отида да проверя. — Тя се усмихна на Джак. — Може би всички трябва да отидем. Мисля, че е време. Вече трябва да са я настанили.

— Защо вие с Мариел не тръгнете?

— Джак?

Тъмнозелените му очи веднага заблестяха и вдъхнаха увереност на разтревожената Пейдж. Тя му липсваше — ужасно. Но...

— Има нещо, което бих искал да обсъдя със Стюарт. И ако е удобно, също и с Коул. Не е нещо особено. Просто да се посъветваме като мъже.

Когато Пейдж и Мариел тръгнаха, Джак тихо затвори вратата.

— Гуен, която и да е тя всъщност, беше в къщата, когато се обадох на бригадирата ми преди двайсет минути.

— Двайсет минути — повтори Стюарт и погледна часовника си. — Мариел трябва да се е видяла с нея там малко преди осем. Преди почти четири часа. Сигурно си е тръгнала и после се е върнала отново.

— Не — каза Джак. — Била е там през цялото това време. В спалнята на Клер. Според бригадирата ми тя я пази и не позволява на хората ми да махнат изцапания с кръв килим.

— Трябва да говорим с нея. — Стюарт премести погледа си от Джак, който кимна, върху Коул. — Колко добре я познаваш?

— Не много. Достатъчно, за да искам да бъде част от живота ми до края на дните ми. Но искам да дойда с вас.

— Добре.

— Нека най-напред видя как е Клер.

— Ще те изчакаме колкото е нужно.

Мъжът, който през последните две десетилетия от живота си беше внимавал да не бъде излъган, знаеше от какво има нужда: да разбере как не някой друг, а той беше допуснал да бъде подведен от Гуен Анджелика Сейнт Джеймс. Това не беше толкова неразбираемо, разбира се, ако признаеше истината, че той, Коул Рансъм беше безнадеждно прелъстен.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Като корабокрушенец на брега на кървавочервено море, тя коленичи на килима край петното, което беше забранила да почистят. С дясната си ръка нежно докосваше петното, а лявата лежеше в скута ѝ, свита в юмрук.

Тримата мъже в спалнята можеха да видят ръцете ѝ. Но нито един от тях не можеше да види лицето ѝ. То беше скрито от разрошените коси. Джак и Стюарт се зачудиха — и това ги натъжи — дали жената, свита на кълбо пред тях, не се е побъркала съвсем. И ако Коул не им беше дал знак да изчакат на място, и двамата биха се поддали на импулса да се приближат и да ѝ помогнат.

Коул беше този, който приближи и коленичи до нея.

— Гуен?

Гласът му я стресна. Стаята беше тиха от много време. Хората на Джак си бяха тръгнали преди часове. Също от часове телефонът бе спрял да звъни.

Новината за това, какво се е случило с Клер Форестър, се беше разпространила като бушуващ пожар от един приятел до друг.

Имаше само едно обаждане. Преди часове. „Клер, вдигни телефона! Нека не е вярно. Вдигни! Моля те.“

После тишина. А сега този глас. Тих, нежен. И толкова загрижен.

Но този глас, този човек, този хирург не би бил тук, освен ако дори неговите чудеса не са били достатъчни.

Гуен отмести погледа си от кървавочервеното петно към разтревожените сиви очи.

— О, не, Коул. Не. Но ти не...

— Гуен, тя е жива.

— ... си виновен. Ти направи всичко възможно... Жива ли?

От учудване Коул само успя само да кимне. Въпреки своята мъка, въпреки страховете си, тя бързо, дори припряно шепнеше успокоителни думи на него. Че не е виновен. Че е направил всичко възможно. Тя му имаше доверие. Вярваше му.

— Жива!

— Но ти си тук.

„Където трябва да бъда. При теб.“

— Защото тя е в интензивното, под наблюдението на най-добрите специалисти, които познавам, които ще ме уведомят незабавно при най-малката промяна.

— Джак намери ли Пейдж?

— Да, тя е при майка си в момента.

— Добре — прошепна тя. — Коул?

— Гуен?

— Благодаря.

Той се усмихна на следите от сълзи по лицето ѝ.

— За мен беше удоволствие.

„Огромно удоволствие, Гуен Сейнт Джеймс, която и да си.“ Но Коул знаеше коя е, знаеше единственото, което го интересуваше. Тя беше жената, която го беше пленила безвъзвратно... и в която беше безнадеждно влюбен. И която по някаква причина седеше от часове край локвата кръв, свила в юмрук едната си ръка и милваща я с другата. Коул премести ръката си с бавно движение, което би могло да бъде началото на тяхната вечност заедно. Това беше вежлива покана, джентълменско запитване, дали въпросната дама би искала да танцува.

Тя трябваше само да вдигне ръката си от кървавото море.

Танцувай с мен. Коул не беше сигурен дали тя ще иска. Тя гледаше втренчено ръката му, сякаш я объркваше, защото мислеше, че всеки миг миражът ще изчезне. Но ръката на хирурга, на любовника, остана там — уверена и силна, дори когато нейната трепереща ръка, обагрена в червено по върховете на пръстите, се приближи. И после, най-сетне, ръката ѝ намери пристан, свой пристан, в неговата.

— Здравей — прошепна той.

— Здравей.

— Мислех си, че трябва да поговорим. Това беше част от плана за днес, нали?

— Да. О!

— О?

— Трябваше да тръгнем в седем сутринта. Седем вместо осем. Но ти реши, че ти се струвам уморена и трябва да се опитам да поспя малко повече. Макар че, ако бяхме тръгнали в седем...

— Аз не съм единственият хирург на планетата. — Забележката на Коул беше небрежна. Но не и сините ѝ очи. Те яростно молеха да не се съгласи. Тя беше яростна, неговата Гуен. И крехка. И изтощена от тазсутрешното бдение край кръвта на Клер Форестър. — Наспа ли се?

— Не съвсем.

— Нито аз. Бях твърде нетърпелив да започнем деня си заедно.

— И аз.

— И все още съм.

— Но не можем. Ти не можеш. Не трябва ли да си близо до болницата?

— Близо съм, Гуен. Къщата е близо. Можем да започнем нашия общ ден, нашия общ живот, още тук, още сега.

Първото, което щеше да направи за нея, щеше да е да намери легло, да я завие и да я остави да се наспи, ако иска. Или ако може. Един поглед върху изцапаните с кръв пръсти, които държеше, и възлестите, които не държеше, го убеди, че това беше невъзможно. Протегна ръка към свития ѝ юмрук, не за да го хване, а за да го докосне, и при неговото докосване, тя разтвори пръсти и разкри съкровището, скрито в тях. Коул вярваше, че не е луда, въпреки странното ѝ поведение тази сутрин. Нито беше крадла на бижута, за каквато я беше обявила Мариел... въпреки златната халка, която блещукаше в ръката ѝ.

— Какво е това?

— Венчалният пръстен на майка ми.

Не е луда, помисли си Коул. А ако беше? Той започваше живота си с нея още тук, още сега.

— О?

— Беше тук, върху нощното шкафче.

— И ти го намери.

— Да. И го държах вместо нея за късмет по време на операцията. Тя ще си го иска сега. Би ли ѝ го занесъл?

— Разбира се — каза нежно Коул. — Но Гуен?

— Да?

— Това не е ли пръстенът на Клер Форестър?

Коул очакваше да последва объркване. Подготви се за лудостта. Но видя ясни сини очи и красива усмивка.

— Коул, тя ми е майка. Това смятах да ти кажа днес. Тя е моя майка, а Пейдж ми е сестра. Моя близначка.

— Коул? Гуен? — попита Стюарт от вратата.

— О! Не разбрах, че... Вие чухте?

— Да. Но бих желал да чуя още, Гуен, ако искаш да ми кажеш.

— Аз също. Аз съм Джак.

— Бащата на Бет — каза Гуен. — Тя има твоите очи.

— Бащата на Бет.

— И приятел на Пейдж. — „Мъжът, когото моята сестра-близначка обича.“ Изражението на Джак накара Гуен да се запита, дали не е прочел мислите й.

Нежността в гласа му потвърди това.

— И приятел на Пейдж.

— Гуен, не е нужно да ни казваш повече.

Високопоставеният адвокат на семейство Форестър определено беше загубил професионалния си тон. Сега беше просто човекът, дълбоко загрижен за Клер. И за Пейдж. И както изглеждаше, в този миг беше загрижен и за нея.

— Бих искала да ви кажа. И на двамата. Моля, заповядайте.

Те седнаха на килима. И изслушаха, без да я прекъсват това, което тя знаеше за първите тридесет и шест часа от живота си, от нейното раждане на мястото на катастрофата до нощта на бурята, когато туристката от Айова я беше оставила в грижовните ръце на сестра Мери Катрин.

— Научих за това съвсем наскоро. Когато срещнах Пейдж, не го знаех. Имам доклада на детектива, в случай че искате да го видите, както и документите, които е открил. Сигурна съм, че ще настоявате за потвърждение чрез ДНК анализ. Нямам нищо против. Съвсем логично е. Но — продължаваше Гуен, — аз знам, че това, което ви казах, е вярно.

— Не ме интересува никакво ДНК.

Реакцията на Стюарт беше провокирана от недоказаната теория на Гуен, в която той вярваше напълно.

— Но, Гуен, как...? Как разбра?

— Ще ви покажа.

Гуен ги заведе до нишата, където агънцето още веднъж затанцува върху монитора. Но този път, вместо да прекъсне блажения му танц, тя

изчака то само да изчезне с подскоци от екрана.

После докосна мишката. На екрана на компютъра на Клер Макензи Форестър се появи коледна картичка, която представляваше семейна снимка. В дясното поле със зелени букви бе изписано коледното поздравление, а отдолу с червени букви пишеше: „Семейство Макензи, Коледа, 1970“.

Бяха всичко девет и всички, с изключение на тийнейджърката Клер, поразително приличаха на Гуен Сейнт Джеймс. Особено сестрите на Клер. Всяка от тях, всяка една от трите би могла да бъде близначка на Гуен. Изображението на екрана беше безспорно доказателство за произхода на Гуен. Всъщност то беше елегантна и ослепителна нагледна демонстрация на ДНК.

— Не разбирам — думите на Стюарт, тревожни и нежни, бяха още по-красноречиви поради начина, по който гледаше Гуен, както би я гледал един баща, баща, който не би могъл да си представи едно дете да бъде изоставено, още по-малко — неговото... и който, изправен пред доказателството, че това е факт, приемаше разкритието с болка и недоверие.

— Но аз разбирам — отвърна изоставената дъщеря на Клер. — Всъщност е съвсем разбираемо, като си помислиш какво е било за нея, какво е преживяла. Загуба. Скръб. Тревога. Страх. Тези емоции са винаги трудни, особено когато са придружени от объркване, причинено от упойка и при нейното крехко физическо здраве... Въпреки всичко, тя е пропътувала пътя до болницата в Кармел — за да ме вземе и да ме върне в Монтърей. Сигурна съм, че това е, което е искала да направи. Но когато е видяла белега ми, това се е оказало твърде много за нея, след всичко останало. Една мъка в повече. Предполагам, че е изпаднала в паника и в това състояние не е знаела какво прави, нито е имала представа какво би означавало...

Страстната молба на Гуен за снизхождение към майка ѝ секна, когато Стюарт Доусън поклати глава.

— Ако видите белега ми, ще разберете. Нека ви го покажа.

— Не е нужно, Гуен. И никога няма да го проумея. Доколкото разбирам, Пейдж не знае нищо за това?

— Не. Не знае. Бях решила, че никога няма да узнае. Но това беше, когато вярвах, че съм била изоставена с недобри намерения.

— Тоест, ако Клер е знаела какво върши?

— Да. Помнела е къде ме е оставила и е можела да се върне за мен, ако е искала. Не смятах, че е нужно Пейдж да научи тези истини за майка си.

— Но сега се чувстваш различно.

— Да. Ако е била дезориентирана и толкова объркана, и е нямала никаква представа. Но вие не вярвате в това, нали? Мислите, че Клер Форестър просто не е искала обезобразеното си дете и се е избавила от него. — Преди няколко часа красивото лице на Стюарт Доусън беше изцапано с кръвта на майка ѝ. Сега лицето му беше чисто, но не помалко покрусено. Това, което го измъчваше тогава, беше опасението, че Клер, която обичаше, може да умре. А в момента го измъчваше това, че жената, която обичаше, може да е постъпила така с новороденото си момиченце. — Нали това е, което си мислите?

— Гуен, не знам какво да мисля. — Адвокатът виждаше ясно фактите пред себе си, включително и още едно уличаващо доказателство, за което Гуен не знаеше: собственото признание на Клер за един неясен спомен, че е търсела нещо в дъжда. Последното би подкрепило хипотезата на Гуен, надеждата на Гуен, че ирационалната постъпка на Клер има логично обяснение.

Тогава защо не можеше да приеме този разбираем и оневиняващ Клер сценарий?

Защото, независимо дали е била на себе си или не, това, че е изоставила дъщеря си, беше нещо, което сърцето на Стюарт не би му позволило да повярва, че Клер е в състояние да извърши.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Тогава няма да казваме на Пейдж — каза Гуен. — Нито днес, нито някога изобщо.

— Няма да е честно — отвърна Стюарт — спрямо теб.

— Няма нищо. Наистина. Добре съм.

— Това — каза чичото на Гуен, Стюарт, — го виждам.

— А ти ще разбереш, нали? Истината за това какво се е случило онази нощ? Дали Клер е захвърлила белязаното си дете със студена пресметливост, както смятате ти и сестра Мери Катрин?

— Ще говориш с...?

— Майка ти.

— С майка ми. — Думите не прозвучаха така странно както преди. — Когато е достатъчно добре, за да говори.

— Да, Гуен, обещавам. Ще разговарям и с Мариел. Тя беше с Клер през онези първи два дни в Монтьрей.

— А ти не беше ли?

— Не. Аз пристигнах чак на трийсети сутринта. Дванадесет часа, след като си била дадена. Да, Гуен, ще разбере.

— Благодаря...

Отговорът на Гуен замря, както и сърцето й, когато пейджърът на Коул се обади.

— Всеки от консултантите ще ме уведоми поотделно за мнението си — обясни Коул спокойно, докато отиваше към телефона върху нощното шкафче. Той набра директния номер, изписан върху пейджъра. — Джен, Коул е. Добре. Да, искам да знам... Добре. Добре... 38? Съгласен съм. И все още спи? Чудесно... О! Бих искал да хвърля един поглед. Ще дойда след петнайсет-двайсет минути.

Коул остави слушалката.

— Тя е добре. Стабилизира се.

— Но има нещо, което трябва да провериш?

— Нещо, което искам да проверя. — Коул се усмихна нежно на разтревожената Гуен. — Едно от многото рутинни изследвания, които

ще искам да видя днес следобед. Тя е добре. Ако не беше, щях да ви кажа.

Те напуснаха къщата заедно пет минути по-късно. И четиримата. Гуен можеше да остане, но каза, че било време да се прибере в апартамента си в Белведере.

И като се извини с усмивка на Кайл, обяви, че изоставя поста си и той може да премести килима, когато пожелае.

Вървяха, без да бързат към медицинския център.

Дъждът си беше отишъл, отнесен от вятъра. И в настъпилата след бурята тишина, заливът беше сапфирено огледало на небето. Един необичайно спокоен ноемврийски следобед.

— Сигурна ли си, че нямаш нищо против? — Стюарт попита Гуен, когато стигнаха до мястото, където тя и мъжете трябваше да се разделят.

— Напълно. Нямам работа в интензивното. Не и Гуен Сейнт Джеймс. Присъствието ми ще обърка Пейдж.

— Но тя е и твоя майка.

— Да. Трябва да си призная, че съм си представяла как шепна успокоителни думи на смъртния ѝ одър, които подсъзнанието ѝ би доловило. Но — каза Гуен — това беше, когато вярвах безусловно, че се нуждае от утеха.

— Ти си не просто удивителна — каза Стюарт. — Ти си дъщеря на Клер в пълния смисъл.

Гуен поклати глава.

— Не. О! Трябва да ти дам пръстена ѝ. Вземи. Предполагам, че го сваля вечер и тази сутрин не е успяла да го сложи.

Беше логично предположение. Но Стюарт знаеше, че е погрешно. От мига, в който Алън го беше поставил на пръста ѝ, Клер не го беше сваляла. До снощи, когато е имала нужда да му каже нещо. Беше казала, че е мислила за него. Че е мислила за тях. И ако не беше замълчала от болка, Клер щеше да му разкаже съня си.

Стюарт сложи пръстена в джоба и двамата с Джак прекосиха улицата. Коул щеше да дойде, след като размени няколко думи с Гуен, която твърдо настояваше да извърви сама последните две пресечки,

така че Коул не предложи повече да я изпрати. Вместо това той се усмихна на измореното ѝ, грейнало лице.

— Здравей!

— Здравей.

— Мислиш ли, че ще можеш да заспиш?

— Сега ли?

— Сега. Докато майка ти спи и аз наблюдавам нея и резултатите от изследванията целия следобед.

— Нали консултантите ще правят това?

— Съветвам ги. Но и аз ще бъда там поне до късния следобед и докато спиш. След което, ако проявяваш интерес, искам да съм с теб.

— Да, проявявам.

— Добре. — Коул докосна страната ѝ и тънкият пласт грим, който носеше. — Обади ми се, като се събудиш.

— Ще ти се обадя.

Благодарение на усилията на Клер Форестър за набиране на средства, следоперативното интензивно отделение на медицинския център „Пасифик Хайтс“ беше не само изискано, но и модерно. Последната реконструкция, завършила преди три години, включваше преустройство на стаите за пациентите.

Всеки пациент в критично състояние разполагаше с двустаен апартамент. Спалня и хол. Последният, частна чакалня за гости, разполагаше с огромен диван, удобен за спане, както и набор от столове.

Стената между двете стаи беше гипсова, а не стъклена. Този детайл от дизайна, както и всички останали, беше уточнен от Клер. Така пациентът запазваше уединението си, а на близките се спестяваше неудобството да виждат любимите си същества, изложени на показ като съкровище в музей или като труп, който чака да бъде идентифициран в моргата.

Клер, разбира се, не беше виждала интензивното отделение след реконструкцията. Сега беше тук, но все още не го беше видяла. Пейдж беше в стаята при Клер. Мариел също беше там, но под напора на чувствата, при вида на драматично променената си приятелка, беше прошепнала, че ще излезе да почака в хола.

Доктор Пейдж Форестър беше свикнала както с пациентите в критично състояние, така и с интензивните отделения. Но сега, когато

критично болната беше собствената ѝ майка, тя влезе в стаята разтреперана. И за един трескав миг тя усети това, което вероятно изпитваха семействата на всички пациенти — желанието да извика: Стани! Ще те изведем оттук! Време е да бъдеш отново ти, а не тази неподвижна черупка. Това не си ти. Не може да си ти! Достатъчно!

Но Пейдж не извика. Нито избяга. Вместо това тя седеше, наблюдаваше, слушаше. И чу туптенето на майчиното сърце. Отмерените удари, толкова отчетливи, толкова равномерни успокоиха Пейдж. Накараха я да се почувства сигурна.

Неподвижното тяло на Клер не се бореше с машината, която дишаше вместо нея. Беше се предала, тялото ѝ се беше предало на животоспасяващите вдишвания и издишвания.

Не след дълго дишането на Пейдж попадна в пълен синхрон с това на Клер. Както може би и ритъма на сърцето ѝ. Тя не провери това. Нямаше значение. Това, което имаше значение, беше, че се чувстваше по-близка с Клер от всякога — или по-сигурна, че тази близост ще издържи, ще разцъфти, когато майка ѝ се събуди.

— Пейдж?

Пейдж погледна натам, откъдето дойде шепотът.

— Мариел! — прошепна Пейдж, и се приближи бързо до дишащата учестено жена в преддверието. — Какво има?

— Нищо. — Мариел отстъпи назад към хола. — Е, не бих могла да те заблудя, нали? Майка ти не е единствената, която изпада в паника от време на време.

— Съжалявам. Не знаех.

— Аз съжалявам, Пейдж. Но трябва да тръгвам. Сигурна съм, че Стюарт и Джек ще се върнат скоро, а състоянието на Клер е стабилно, нали, и... — Мариел разтреперано си пое дъх. — Трябва да тръгвам.

— Разбира се! Но нека най-напред ти донеса нещо.

— Валиум ли? Или едно питие? Ще си взема и двете, щом стигна вкъщи. Просто не се чувствам много добре в болници...

Особено в интензивни отделения, предположи Пейдж. Не и откакто Мариел беше прекарала пет денонощия, наблюдавайки как Алън умира, а Пейдж едва оцелява, като през цялото време се е тревожела за скъпата си приятелка Клер.

— Пейдж, съжалявам! — каза тя отново.

— Недей.

Като хвана лакътя на Мариел, Пейдж я придружи до асансьора, където в събота ѝ се беше наложило да седне, преди да се строполи.

— Не бива да караш.

— Няма, Пейдж. Обещавам. Не и ако съм в това състояние. Но няма да бъда. Ще се оправя веднага, щом изляза навън.

— Ще видим.

— Не, няма. Остани тук. С Клер. — Вратата на асансьора се отвори, и сякаш тя беше изход от малка затворена кутия, а не вход към нея, Мариел се качи в него. — Вече съм по-добре! Обади ми се...

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

По време на краткото отсъствие на Пейдж, рентгенологът беше дошъл, за да направи снимка. Тя беше в хола, далеч от рентгеновите лъчи, когато Джак и Стюарт влязоха в стаята.

— Върнахте се — каза Пейдж. — Мисията изпълнена ли е?

— Бих казал, че да — отвърна Джак. — Тя стабилизира ли се?

— Да. В момента ѝ правят следоперационна снимка на коремната кухина.

— А ти как си? — попита Джак нежно.

— Добре съм. — Тя се намръщи, когато вниманието ѝ бе отклонено от Джак към един различен Стюарт Доусън, който не беше виждала досега. Той се беше вторачил съвсем неподвижно в стената, зад която лежеше Клер. Неподвижен, но... развълнуван, помисли си Пейдж. Горещ отвътре. — Чичо Стюарт? Снимката ще отнеме само няколко минути, после можеш да влезеш.

— Благодаря ти. Но... къде е Мариел?

— Тръгна си току-що. Разстрои се от престоя си тук. Мисля, че се прибра вкъщи.

Стюарт кимна.

— Пейдж, мога ли да използвам телефона ти? Трябва да проведем няколко разговора.

— Разбира се, че можеш.

— Добре. Сега се връщам.

И като каза това, той изчезна.

— Джак, какво се е случило? Къде бяхте?

— Отидохме в къщата. В спалнята на майка ти.

— Да, където двамата със Стюарт я намерихте. Не е чудно, че е разстроен. Килима...

— Още не е преместен. — „Твоята сестра-близначка не позволява.“

— Но нали точно за това ти трябваше съветът на Стюарт. Съгласието му, че така е правилно да се постъпи. И той настоя да

дойде с теб. — Джак беше поискал да обсъди въпроса и с Коул. Защото знаеше, както всеки, който чете вестници, че с всяка необяснима или неочаквана смърт, настъпила до двацет и четири часа след постъпването в болница, се занимава съдебния лекар. Джак искаше килима да бъде махнат, а Коул беше лекуващият лекар на Клер, така че визуалната му представа за загубата на кръв преди постъпването ѝ в болницата би настроило благосклонно и най-взискателния съдебен лекар. Ако се стигнеше до там... което беше малко вероятно. Пейдж беше чула бавните и отчетливи удари на сърцето. И толкова успокояващите вдишвания и издишвания. — Значи не е било заради Хелън.

— Не — отговори Джак. „Ставаше дума за майка ти. И за теб.“ И за нещо, което Джак се бе заклел да пази в тайна от жената, която обичаше. Засега.

— Благодаря.

— За нищо. Или както се опитвам да убедя дъщеря си, че не трябва да казва, „няма проблем.“

— Това е отговорът на новото поколение на думата „благодаря“ — промърмори Пейдж. Усмихна се. — И като говорим за дъщеря ти, бих искала да чуя за посещенията ти при Хелън.

— Пейдж, вече не е спешно. Спокоен съм, че тя вече не представлява опасност за Бет. Ще ти разкажа за това по-късно. Не е задължително да бъде днес.

— Като изключим това, че...

— Кое?

— Стоях край леглото на майка ми и се чувствах по-близка до нея, отколкото когато и да е. Изпълнена съм с надежда, че това е ново начало за нас. Вярвам, че е така. — Очите на Пейдж горяха. — Просто днес съм оптимистично настроена към отношенията майки — дъщери.

— Значи от гледна точка на Хелън това е идеалният момент да ти кажа. Има един въпрос, който тя изрично ме помоли да обсъдя с теб.

— С мен ли?

— С теб. Видяла ни е на състезанието по плуване. Да, била е там...

... не за да я дебне, заключи Пейдж, след като Джак приключи с разказа за срещата си с Хелън.

— Просто майка — каза Пейдж, — която иска да бъде близо до дъщеря си.

— И която не би трябвало да помоля да си тръгне?

— Джак, ти решаваш това. Само защото Хелън те е помолила да го обсъдиш с мен... Защо ме гледаш така?

— Как? Така, сякаш те обичам? И бих обсъдил това с теб, независимо от желанието на Хелън?

— Точно така. — Пейдж се вгледа в искрящите му зелени очи. И там имаше още нещо. Другата част от любовта. Страстта. Желанието.

— Добре — каза той решително. — Доста странно, но аз също мисля, че не трябва да моля Хелън да си тръгне. Излиза, че и аз самият съм настроен оптимистично към отношенията майки — дъщери.

Всъщност Джак не би избрал думата „оптимистичен“, за да опише чувствата си. По-скоро „одобрителен“. Одобрение на издръжливостта и опрощението в отношенията между майки и дъщери.

Прозрението беше дошло в спалнята на Клер, когато стана свидетел на това как една изоставена дъщеря стиска здраво сватбения пръстен на майка си, която не познава. И се задълбочи още повече, когато долови учудването, с което Пейдж говореше за това, че се надява на по-голяма близост с Клер, на ново начало.

Джак Логан вече не се страхуваше от това, че майката на дъщеря му може да ѝ навреди. Но изгаряше от ярост като си представеше каква тъга може би очаква сестрите Форестър.

— Ало? — задъханият глас на Мариел беше резултат най-вече от спринта между незаключената врата до звънящия телефон. Въпреки че все още имаше намерение да си налее едно питие.

— Стюарт е.

— Случило ли се е нещо?

— Не. Но искам да те попитам за онези първи две денонощия в болницата в Монтъррей.

— О, Стюарт, защо? Достатъчно ужасно е, че видях Клер да лежи в интензивното отделение. Предостатъчно. — Мариел отиде до барчето в хола, стисна телефона между брадичката и рамото си и се

протегна да вземе чаша и бутилка. — Това, което чуваш, е уискито, което си наливам.

— Мариел.

— Добре, Стюарт. Какво искаш да знаеш?

— Колко объркана беше Клер? Повече ли, отколкото когато аз пристигнах?

— Много повече. Беше много объркана, Стюарт. Загубила ориентация под влияние на обезболяващите... Разбирам, питаш се дали това може да се повтори отново, когато се събуди.

— В какво се изразяваше дезориентацията й?

— В обичайното. Забравяше къде е и какво се е случило, и как да стигне от родилното до хирургическото отделение. Но не беше така през цялото време. Имаше моменти, всъщност това беше по-голямата част от времето, когато беше добре. Владееше се и беше съвсем на себе си. Дезориентацията настъпваше предимно по тъмно — след залез-слънце.

— Напускала ли е болницата?

— Не. Всъщност, една вечер се беше скитала навън. Нощта преди ти да пристигнеш, доколкото си спомням. Беше се загубила по пътя между интензивните отделения, завила в погрешната посока, поточно няколко пъти. Намериха я на паркинга за посетителите.

— Знаеш ли колко време е била навън?

— Не. Преди твоето пристигане ние почти никога не бяхме заедно. Когато аз бях при Пейдж, тя беше при Алън и обратно. Знам само, че беше много мокра. И премръзнала. Нали помниш бурята? Лекарите бяха доста притеснени. Доведоха дежурна сестра, която да остане с нея през нощта. Когато ти пристигна, сестрата не беше нужна повече. Ти беше при нея — и с всеки изминал ден объркването й намаляваше.

— Защо не ми каза това?

— Какво да ти кажа? Ти знаеше, че беше объркана. Скитането й навън беше един от симптомите. Имаше достатъчно неща, и то по-сериозни, които да обсъждаме. Не разбирам защо повдигаш този въпрос сега. Дори да настъпи дезориентация вследствие на упойката, знаем, че изгледите са добри. Объркването преминава. А и не мисля, че в медицинския център ще допуснат да се загуби, нали?

— Така е.

— Тогава защо повдигаш този въпрос?

— Защото, Мариел, тя си спомня тази нощ в дъжда. И се пита дали е истина.

— Да, беше.

— Разкажи ми какво се случи на мястото на катастрофата.

— Какво? Стюарт. Знаеш какво се случи.

— Права си. Разкажи ми за раждането.

— Стана изведнъж. Просто започна да кърви. Алън не видя това, но разбра от изражението ѝ, че нещо става. Тя му каза, че раждането започва и че чува сирените, което означава, че лекарите от бърза помощ са наблизко. Алън ѝ каза, че я обича и после от устата му бликна кръв и... мразя те, задето ме караш да си спомням всичко това.

— Знам, Мариел. Просто ми го разкажи докрай.

— Алън изгуби съзнание и само миг по-късно Клер припадна. Аз я хванах, преди да се строполи. Лекарите пристигнаха скоро след това. Двама я понесоха нагоре по хълма, а няколко други се заеха да помагат на Алън.

— А ти какво направи?

— Останах при Алън.

— А линейката е откарала Клер в Монтърей?

— Да. Почти веднага. Защо?

— Защото досега не съм те питал. Права си, че при вида на Клер в интензивното спомените се връщат. Мариел, съжалявам, просто трябваше да знам.

Бет и Дайна бяха планирали да прекарат следобеда в къщата, заедно с Клер. Планът на Джак в края на учебния ден беше да помоли родителите си да посрещнат момичетата, да им кажат какво се е случило и да ги изпратят до вкъщи. Така Джак можеше да остане в интензивното отделение с Пейдж.

Която не беше сама, както тя му каза. Стюарт се беше върнал, а и беше ясно, че и Коул нямаше да си тръгне скоро — въпреки че консултантите преценяха състоянието на Клер като „изключително“ добро.

Освен това Пейдж не беше сама. Майка ѝ беше тук. И Пейдж нямаше търпение да се върне до леглото ѝ и да слуша дишането ѝ.

— Моля те, върви при дъщеря си — каза тя. — Джак, тя може да има нужда от теб. Може да има въпроси, достатъчни за цял ден, относно Хелън.

— Добре. Тръгвам.

— Благодаря ти.

Джак се усмихна.

— Няма проблем.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Госпожа Форестър наистина ли ще се оправи?

— Да, скъпа — повтаряше Джак на разтревожената Бет. — Наистина.

— Ами Пейдж?

— Какво за нея, Бет?

— Тя трябва да говори с майка си.

— И ще го направи.

Точно както Бет щеше да разговаря с Хелън, ако поиска. Джак не беше обмислял тази възможност днес. Не беше сигурен, че ще спомене неспонтанно Хелън в разговора им.

Но видя тревогата у дъщеря си. Ами ако се случеше неповторимото и майката и дъщерята не получеха шанс да поговорят?

— Какъв хубав ден. Нека седнем и поговорим.

Намериха едно сухо местенце върху полянката пред академията „Марин Вю“. Гледката беше прекрасна. На запад се откриваше панорама към Тихия океан, чийто тъмносини вълни имаха златист оттенък.

— Имам новини, ако искаш да ги чуеш.

— Новини за Хелън? — попита ентусиазирано Дайна.

— Точно така. — Джак наклони глава към Бет. — Не е задължително да ги чуеш днес.

— Но бих искала. Разбра ли къде живее?

— Да. Както и нещо много по-важно — причината, поради която тримата не можехме да бъдем семейство. По онова време не я знаех, но това не би променило никое от решенията, които двамата с нея взехме. Но мисля, че е нещо, което трябва да знаеш.

— Лошо е, нали?

— Лошо, но и добро. Това, което научих — фактите, които научих — са лоши. Но това, че ги знам, че разбрах какво се е случило, е добро.

— Какво се е случило?

— Тя е имала нещастно детство. Много лошо детство. Помниш ли защо хората се нараняват взаимно?

— Защото ги боли?

— Да. Защото ги боли или защото са били наранени.

— Но тя не ми е сторила нищо лошо.

— Да. Точно така, скъпа. Въпреки че детството ѝ е било лошо, и въпреки че тя е била наранявана, тя никога не нарани теб. Нито някой друг. И никога не би го направила. Въпросът е, че тогава тя не го е знаела. Раната ѝ е била съвсем прясна. Бояла се е, че може да се нахвърли върху някого.

— И затова си е тръгнала?

— Да. Вярвала е, че така ще е най-добре за теб. Ще си в безопасност. И ще си щастлива. Това е, което е искала. Ти да си в безопасност и да си щастлива — така, както тя никога не е била. Не знаех нищо за това, преди да разговарям с нея днес.

— Говорил си с нея?

— Да. Добре си поговорихме.

— Значи не я мразиш.

— Не, Бет, не я мразя. Ни най-малко. Но — той хвърли един засмян, но категоричен поглед към дъщеря си и Дайна — не си и помисляйте за сценарий като в „Капан за родители“.

Във всичките му версии филмът беше любим за момичетата. Джак не знаеше репликите наизуст като тях, но знаеше достатъчно.

— Разбира се, че не. Искам да кажа... — Дайна закри устата си с ръка.

— Какво?

— Ами Пейдж? — каза Бет. — Мислехме... От начина, по който разговаряхте на състезанието по плуване, личеше, че... Ти я харесваш, нали?

— Много я харесвам.

— И тя те харесва.

— Да, скъпа, така е. Тя знае всичко за Хелън.

— И не я мрази?

— Не. Всъщност тя смята, че Хелън е доста приятна.

Джак отмести погледа си от изразителното лице на Бет, върху което можеше да прочете всяка мисъл — към едно пухкаво облаче над океана. Бет беше тази, която трябваше да реши. Дори Дайна мълчеше.

— Питам се дали тя ще иска да говори с мен?

— Сигурен съм, че ще иска. — Облачето напомни на Джак за веселото агънце на Клер. Погледна дъщеря си и разбра, че е взела решение. — Напълно съм сигурен. Въпросът е дали ти искаш да говориш с нея.

— Искам.

— Считай го за уредено.

Сега, след като Бет беше взела решение, имаше други неща за обсъждане.

— Кога мога да говоря с майка ми?

— Когато поискаш. Само кажи и ще я уведомя.

— И ще й кажеш кога ще й се обадя?

— Разбира се. Или ако искаш, ще уточним кога двете да се срещнете.

— Да се срещнем?

— Тя живее наблизко.

— Трябва да си помисля какво да я попитам.

— Добре.

— Макар че... Пейдж каза, че съжaliaва, че не е говорила с майка си като малка. Може би искаше да каже, без да го обмисля предварително. Може би така ще е по-добре.

— Както предпочиташ. Никой не те кара да бързаш.

Но не беше така. Връзката майка — дъщеря беше много силна. Тя можеше да накара дори най-предпазливите единайсетгодишни момичета да бъдат доста уверени. И решителни.

— Вече реших — каза Бет. — Ще се срещна с нея веднага, щом тя поиска да се срещне с мен.

Клер изплува от дълбокия си сън като гмуркач, подплашен от акула — бързо, задъхано, уплашено.

По време на бързия преход от сънно в будно състояние, тя се опита да осъзнае болката в корема си. Беше различна от това, което изпитваше до скоро, но странно позната, странно емоционална. Защо?

Отговорът я застигна миг, преди да отвори очи. Беше се чувствала така, имаше същото усещане в корема си, когато се събуди в болницата в Монтъррей. Усещаше празнота и болка — малкото

създание, танцуващата балерина, вече не беше сгушена безопасно в нея.

За миг изпита облекчение, че може да отвори очи, да остави болезнената тъга в миналото. Но то беше краткотрайно, защото разбра, че не се намира в спалнята си вкъщи, и нещо в устата ѝ, в гърлото ѝ, я задушаваше. Искаше да го хване и да го издърпа. Но някой спря ръката ѝ, когато се опита да я вдигне.

— Мамо — прошепна Пейдж и стана от стола до леглото. — Ти си будна. И си добре. Добре си. Намираш се в хирургическото интензивно отделение. Това, което ти проектира. Оперираха те. Имаше язва. Но ти се справи. Ръцете ти... Тези памучни превръзки около китките ти са, за да не издърпаш тръбичките.

Нещо обаче се случи. Случваше се. Бавните, отмерени удари на сърцето бяха заменени от други — препускащи лудо и алармата на монитора се беше задействала. Пулмоторът също сигнализираше, че вече не е в състояние да вкарва прецизно премерените глътки въздух в белия ѝ дроб.

Реакцията в отговор на алармата беше светкавична. И впечатляваща. Коул. Медицинската сестра на Клер. Пулмологът с последните резултати от изследванията.

И Стюарт.

— Будна е, — информира ги Пейдж, след което се обърна към Клер. — Изпитваш лека паника. Това е разбираемо. Но си добре. Наистина. Остави пулмоторът да диша вместо теб. Трудно е. Усещането е странно. Но ти си добре. Всичко е наред. Знам, че се притесняваш, че си далеч от вкъщи. Но работниците на Джак са там. Така че, въпреки че не си там, ако някой, когото чакаш, дойде те ще им кажат — ще му кажат къде си...

Усилията на Пейдж не даваха резултат.

Пристъпите на паника не бяха фатални. Въпреки, че пациентът имаше чувството, че ще умре. Но рязкото покачване на адреналина при пациент, претърпял тежка операция, представляваше сериозна опасност.

— Тя се противопоставя на пулмотора — каза пулмологът, констатирайки очевидното. — Коул, ще трябва да я парализираме. Нямаме избор.

Фармакологичната парализа беше лесна. И често се прилагаше при спешни случаи. Но за пациент, който беше в съзнание, внезапната неподвижност беше ужасяваща.

— Не искам да я парализирам. И без това е изпаднала в паника.

— Какво предлагаш?

— Екстубиране. Ако по-късно се измори и се наложи, ще я интубираме отново. Но може би махането на тръбичката за момента би означавало едно нещо по-малко, което да я плаши.

— Добре. Ще извикам анестезиолога.

Коул кимна, после застана край леглото при Пейдж и Стюарт.

Сега Стюарт говореше на Клер. Шепнеше ѝ.

— Не се страхувай. Ние сме тук. Пейдж и аз. И — каза той, като извади тънката златна халка от джоба си — също и това. Виждаш ли? Сватбеният ти пръстен. Ще го сложа на пръста ти и все едно, че и Алън е тук. Искаш ли?

Стюарт очакваше да кимне енергично. Да, Стюарт, по-бързо! Имам нужда от пръстена на Алън. Но Клер го погледна право в очите. Без да отмества поглед. И поклати отрицателно глава.

— Не искаш ли пръстена на Алън?

Тя отново поклати глава. Стори му се, че в очите ѝ видя едва доловима усмивка. На надежда. На смелост. И обещанието да сподели съня си с него.

— Клер...

— Стюарт? — прекъсна го Коул. — Анестезиологът е тук. Трябва да махнем ендотрахеалната тръбичка.

— Да, разбира се.

Стюарт се оттегли, както и Пейдж.

— Стюарт, тя те обича.

— И теб, Пейдж. Опитва се да не се поддава на паниката. Заради двама ни. Но не може.

— Винаги съм смятала, че причината за агорафобията е страхът, че няма да е там, когато баща ми се прибере. Аз, разбира се, знам, че е невъзможно той да се върне, но няма друг, за когото да се притеснява. Очевидно агорафобията ѝ се дължи на нещо съвсем различно.

— Може би не — измърмори Стюарт. — Коул? Хрумна ми нещо.

Коул отиде при тях.

— Какво?

— Гуен — каза Стюарт. — Клер се нуждае от Гуен.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Майката и дъщерята се разхождаха по зелената поляна над океана, под лъчите на залязващото слънце. Една бавна обиколка на района на училището. Още една. И още една. През цялото време Джак се опитваше да забавлява Дайна или поне да отклони вниманието ѝ от мисълта да се присъедини към разхождащите се майка и дъщеря.

При третата им обиколка, когато започна да се здрачава, Хелън разказа на Бет горе-долу същото, което и Джак беше разказал на дъщеря си за своето детство.

— Винаги ми е било много трудно да слушам детски плач — каза Хелън. — Във всяко едно отношение, включително и в музикално.

— Музикално? О! Разбирам. Бебетата плачат фалшиво, нали? И толкова пронизително. — Това беше един от любимите термини на директора на оркестъра. Също както и...

— Какофония. Или поне на мен така ми се струва.

— Наистина ли, Бет?

— Да. Може би не всички бебета плачат фалшиво, но малките братчета и сестричета на приятелите ми определено плачат така.

— Какво правиш, когато плачат?

— Карам ги да спрат.

— Как?

— Ами, първо ги питам защо плачат. Защо си губят времето в сълзи. Но това обикновено не дава резултат.

— Прегръщаш ли ги?

— Налага се. Също и да им говориш, да им се усмихваш, но май това, което най-много им харесва, е да им пееш.

— Май имаш подход към бебетата — каза Хелън — също като баща ти.

— За разлика от теб?

— Да, Бет — усмихна се Хелън. — Искан ми се да не беше така.

— Мога да ти покажа... ако искаш. Има една програма в медицинския център, в родилното отделение. Доброволци прегръщат

бебетата, които се нуждаят от това. Бебета, чийто майки не са там. Госпожа Форестър ни разказа за това. Мисля, че идеята е била нейна. Тя казва, че някои бебета имат по-голяма нужда да бъдат прегръщани. Особено и бебетата, които по рождение са пристрастени към кокаина. За да станеш доброволка трябва да си на дванайсет, така че с Дайна ще се запишем след моя рожден ден следващата пролет. Но ти можеш да дойдеш с нас, ако искаш... Ако още си тук.

Въпреки умората, Гуен не очакваше да заспи. Но след като си взе душ и почисти грима от лицето си, тя се сгуши в леглото, както беше обещала на Коул. И както мислеше за него, тя неусетно се унесе в сън.

За него. И се събуди по здрач от звъна на телефона и от нежния му глас.

— Ти спеше.

— Да. Но... случило ли се е нещо?

— Гуен, тя се събуди. Но изпадна в паника. Стюарт смята, че ако говориш с нея, това ще я успокои.

— Стюарт ли смята така? Но днес следобед...

— Той не спомена, че тя си спомня как се е скитала и е търсила нещо в дъжда. Тогаваш още не беше сигурен, че споменът е действителен. Но сега знае, че е. Според Мариел в онази нощ, която ние знаем, че е била нощта, в която си била оставена в манастира, майка ти е била намерена объркана и дезориентирана на паркинга на болницата в Монтъррей.

— Пейдж знае ли?

— Стюарт ѝ казва в момента.

— Смяташ ли, че трябва да говоря с майка ми?

— Да — каза Коул на жената, която му вярваше. — Да, смятам.

— Но... — И Гуен изпадна в паника. — Ами ако паниката ѝ се засили, когато ме види и научи за мен?

— Няма.

— Невъзможно е.

— Стига, Гуен. Майка ти се нуждае от теб.

— Не мога да повярвам, че е направила нещо подобно.

— Нито аз, Пейдж — каза Стюарт. Но ако освен всичко останало, е получила и следродилна психоза?

— Не знам. Да, това би могло да я накара да даде детето си. Но...

— Какво, Пейдж?

— Не съм сигурна, че това обяснява защо е забравила какво е направила. Дори при случая Йейтс, въпреки халюцинациите, майката си спомняше с ужасяващи подробности убийствата на петте си деца. Това е характерно за следродилната психоза. Както и за други видове психоза. Смущенията засягат мислите, не спомените. Но — промърмори Пейдж — имало е и други факти. Упойките. Емоционалната травма, която е преживявала. Мисля, че ще разберем, едва след като тя говори с Гуен.

— Предполагам, — каза Стюарт нежно. — Предполагам.

Пейдж се срещна с близначката си във фоайето.

— Знаех го — прошепна тя, когато се прегърнаха. — Вътре в себе си.

— Аз също. Ще дойдеш ли с мен? Да поговориш с нея?

Пейдж не го беше обмислила, но не го постави под въпрос.

— Сега Стюарт е с нея, разбира се. Вече извадиха тръбичката, така че може да говори, макар че се задъхва. Непрекъснато повтаря, че съжалява.

— За какво?

— За това, че е изпаднала в паника.

На Гуен ѝ трябваше време, за да се подготви преди срещата с Луиз Йохансън, за да не се смръщи от ужас, независимо колко зле изглежда тя. Трябваше ѝ време и за да си представи първата среща с майка си. Но беше напълно неподготвена за това, първата среща с майка ѝ да бъде точно това, от което се страхуваше при срещата с Луиз.

Клер умираше. „Помогнете ѝ! Някой да ѝ помогне!“ Но никой не го правеше. Нито Коул. Нито Пейдж. Нито Стюарт. Наистина, ръцете на Стюарт бяха върху раменете на Клер в нежна прегръдка. Но под тях раменете на Клер се издигаха и спускаха.

Беше само въпрос на време — не го ли виждаха — дишането щеше да стане прекалено трудно, сърцето ѝ нямаше да издържи, и

очите ѝ щяха да се затворят завинаги.

— Коул — прошепна Гуен на мъжа, на когото вярваше и когото обичаше. — Направи нещо.

— Добре. — Коул хвана ръката ѝ. — Ела с мен.

Може би беше сляпа вяра. Но Коул ѝ вярваше безрезервно. Гуен му беше липсвала през целия му живот, беше я жадувал, но не го беше осъзнал, преди да я открие.

В живота на Клер Форестър също липсваше едно парченце. То беше като отворена рана, която трябваше да заздравее. Коул вярваше, че Гуен е лекарството, независимо дали Клер знаеше какво е това, което ѝ е липсвало цял живот или не.

— Госпожо Форестър?

Клер вдигна очи от възлестите си ръце, без пръстен, освободени от превръзките, след като дробовете ѝ бяха освободени от машината.

— Да?

— Искам да се срещнете с един човек. — Като я придържаше, Коул придърпа Гуен така, че Клер да може да я види съвсем добре.

— Гуени... Не мога да повярвам, че... Че си тук.

— Познаваш ли ме?

— Да! Защо се чудиш? Ти си ми... сестра. Моя сестра! Съжалявам... дишането ми.

— Няма нищо — прошепна Гуен. — Името ми е Гуен, но не съм твоя сестра.

— О! Да. Сега разбирам. Ти си твърде... млада. Ти си дъщерята на Гуени, нали? Или на Беки? Или... О, ти си дъщеричката на Роби.

— Не. Аз съм твоята дъщеричка.

— Аз... не...

— Роби беше близнака на Клер — поясни Стюарт.

— Клер? Гуен не ти е племенница. Но и тя е близначка. Като теб. И причината да прилича толкова много на сестрите ти е, че положително имате родствена връзка.

— Това е... чудесно.

— Да, така е — каза Стюарт. — Гуен е сестра на Пейдж. Тя е момиченцето, което търсиш в спомените си от онази дъждовна нощ.

— О! — Очите на Клер се затвориха, сякаш истината беше твърде ослепителна.

Тя вдигна ръце към сърцето си, сякаш искаше да стисне невидим нож.

После дишането ѝ се успокои. Сърцето ѝ спря да препуска. Когато отвори очи, те грееха от обич. Алън не беше този, когото беше очаквала през всичките тези години.

Беше чакала Гуен.

— Чух те да плачеш — прошепна тя. — В линейката, на мястото на катастрофата. Но си казах, че е невъзможно. Пейдж се роди чак когато стигнахме в болницата в Монтърей, а в линейката аз бях в безсъзнание. Не можех да чуя нищо. И...

— Какво, Клер? — попита Стюарт.

— Мариел ми каза, че ако съм чула нещо подсъзнателно, трябва да е бил вятърът. Или някоя от сирените. Имаше толкова много сирени. Но това си била ти, Гуен. Ти.

Клер протегна ръка да докосне дъщеря си по бузата.

— Какво е това? Белег по рождение? — Клер го погали така, сякаш докосваше безценно богатство. Най-скъпото — скъпоценен камък, който не беше виждала.

— Къде беше? Кой те открадна от мен? От нас?

От нас. Клер. Пейдж. Стюарт. Гуен. Семейството, което можеха да бъдат, трябваше да бъдат и щяха да бъдат.

— Стюарт? — попита Клер. — Знаеш ли какво се е случило?

— Да — каза той тихо на семейството, което все още можеха да бъдат. Трябваше да бъдат. Щяха да бъдат. То вече се оформяше, заздравяваше още в този момент. Клер. Изгубените ѝ дъщери. И двете. И той. — Мисля, че знам.

Мариел беше достатъчно умна, за да вземе такси, когато е пила. А тя беше пила.

— Стюарт! Много си галантен. — Тя пое ръката му и той ѝ помогна да слезе. — Но какво правиш на прага на дома ми в 3:00 през нощта?

— Трябва да поговорим.

— Да поговорим? О! Клер.

— Клер е добре. — Стюарт проговори отново едва след като влязоха вътре. — Кажи ми, как момиче като теб може да мине за

туристка от Айова?

— Тя доста се поколеба.

— За какво говориш?

— Или пък ми кажи, как преди да разиграеш сцената в манастира, си се представила за Клер в отделението за новородени в Кармел. Всички знаем какво си направила. Гуен е бебето, което си подхвърлила.

— Стюарт, нямам представа...

— Това, което не знаем, е защо. Макар да имам известни предположения.

— Искаш ли нещо за пиене?

— Не. Видяла си белега, нали, Мариел? На мястото на катастрофата, където се е родила. И на часа си решила, че няма да бъдеш кръстница на белязано момиченце.

— Щях да ѝ бъда майка.

— Клер е нейната майка.

— Да. Но тя щеше да омръзне на Алън. Трябваше да стане така. Сватбата ни беше само въпрос на време.

— И си щяла да отгледаш дъщерите му. Тоест само небелязаната. Как убеди шофьора на линейката да отведе Гуен в една болница, а Клер в друга?

— Не го убедих. Просто... се случи.

— И си се възползвала от възможността да се избавиш от нежеланото бебе.

— Стюарт, направих го за Алън. Заради Алън. Не заради себе си.

— Не ти вярвам.

— Не ме интересува! Това е истината. Ако беше видял лицето на Розалинд, може би и ти щеше да го направиш.

— Никога.

— Стюарт, ти не видя лицето ѝ. Но Алън го видя. Аз също. Белегът... изглеждаше досущ като окървавеното и разкъсано лице на Розалинд. Знаеш ли колко тежко би било за Алън да гледа до края на живота си нещо, което постоянно да му напомня за смъртта на майка му? Да го вижда върху лицето на собственото си дете?

— Тежко за Алън или тежко за теб?

— И за двамата ни. Заради Розалинд. Розалинд. Не заради белега. Най-тежко щеше да е за Алън. Непреодолимо тежко. А аз не исках той

да изпитва мъка. Обичах го.

— Ти беше тази, която сложи край на връзката ви.

— Налагаше се. Само така можех да му покажа колко ще му липсвам, колко ще ме желае и ще се нуждае от мен. И щеше да се получи. Ако не беше Клер.

— Мариел, Клер нямаше да му омръзне. Никога. Той нямаше да се върне при теб.

— Защо си толкова жесток?

— Просто съм откровен. Клер беше любовта на живота му.

— Знам. Мислиш ли, че не знам?

— Но ти си подхвърлила дъщеря му.

— Казах ти вече. Заради Алън. Заради Розалинд. Ако искаш ми вярвай, Стюарт. Но е истина. Независимо дали щяхме отново да сме заедно или не, не исках той да изпита тази мъка.

— Но Алън умря, Мариел. А ти си знаела къде е бебето, бебето на Клер. Но никога не каза и дума. А би могла. Знаеш го. Винаги си можела да кажеш на мен. Щях да намеря начин отново да събера Гуен с Клер и Пейдж, без да намесвам теб. Но не ми каза. Защо?

— Защото Алън умря. Алън беше мъртъв. И аз също умирах. Всъщност умрях. В продължение на много време нищо нямаше значение... Все още е така. Нищо нямаше същото значение, както когато беше жив.

— Нищо — каза Стюарт тихо. — Включително и малкото момиченце.

— Не знам. Предполагам... Понякога мислех за нея.

— Браво на теб — промърмори той саркастично.

— Стюарт, моля те не ме намразвай! Моля те. Би ли опитал да ме разбереш?

— Не, Мариел. Не мога. Но ти знаеш много добре, че те ще те разберат. Клер, Гуен и Пейдж. Ще се опитат. И ще разберат. И знаеш ли какво? Вероятно ще ти простят.

ЕПИЛОГ

Медицински център „Пасифик Хайтс“

Понеделник, 10 ноември

Една година по-късно

В кафенето на болницата беше тихо и нямаше почти никой. Беше по същото време, по което Пейдж и Гуен се бяха срещнали миналия ноември.

Пиенето на кафе в понеделник следобед на масата до прозореца с изглед към залива се беше превърнало в седмична традиция за Клер и дъщерите ѝ, една среща толкова свещена, че можеше да бъде пропусната само при извънредни обстоятелства.

Меденият месец на Клер беше едно от тях. През един януарски следобед Клер пътуваше със Стюарт на кораба „Куин Елизабет II“. А в понеделника след сватбата им на Свети Валентин, Пейдж и Джак бяха в Париж. През май Коул отведе младата си жена в едно уединено бунгало по северното крайбрежие.

Нямаше значение колко пъти Клер и дъщерите ѝ бяха разговаряли през седмицата или колко писма бяха разменили по електронната поща, нито дали предната вечер е имало семейна вечеря. Всички очакваха с нетърпение понеделник следобед, сякаш беше изминало прекалено дълго време от последната им среща.

— Пейдж! — Клер стана, за да прегърне дъщеря си.

Прегръдката между майката и дъщерята не беше неловка, както нямаше никакво неудобство помежду им, когато Клер и Пейдж бяха сами... без никакви други дъщери наоколо.

Да, Гуен беше липсващото парченце. Отговорът е в празнотата, която Пейдж и Клер бяха чувствали и причината за огромната пропаст между тях. Въпреки че винаги беше добре дошла, не беше нужно Гуен да присъства, за да изглади отношенията им.

— Подранила си — каза Клер, когато седнаха.

— Като никога. И ти си подранила.

Както винаги, помисли си Клер. Винаги избързваше, когато трябваше да види момичетата си. Сега, когато гледаше Пейдж, Клер виждаше розови страни и искрящи очи. Дъщерята, която беше боледувала толкова дълго, а беше самотна от още по-отдавна, беше образец на отлично здраве. И щастие. С едно изключение...

— Ти не пиеш кафе. Скъпа, добре ли си?

— Добре съм.

Добре, добре, добре. Лъжа, лъжа, лъжа? Не. Само удивителна истина. Съответствието на левкоцитния антиген беше идеално. Съдбата не би допуснала друго. Иmunната система беше приела бъбрека на сестра й, сякаш беше неин собствен.

— Щях да си взема, но те видях и дойдох веднага.

— Искаш ли едно?

— Може би след малко. Добре ми е така. И — каза Пейдж нежно — не съм жадна.

Вече нямаше ограничения за течностите. Никакви ограничения, благодарение на...

— Успокойте ме! — изкомандва Гуен, зачервена и задъхана, и се присъедини към майка си и близначката си.

Тя се усмихваше и също като Пейдж сияеше. Руменината на Гуен беше с цвета на черешовите дръвчета, под които тя и Коул се бяха венчали и сякаш извираше от самата нея. Беше без грим и нямаше белег.

Гуен беше с бяла престилка. Политика на болницата. Всички служители на медицинския център, които се грижат за пациентите, трябваше да носят отличителното облекло с имената си. Наистина, нямаше вероятност някой, представящ се за гримьор, да влезе в някоя от стаите и да започне да гримира пациентите. Но имаше случаи — не и в медицинския център „Пасифик Хайтс“ — когато псевдолекари се разхождаха из отделенията и преглеждаха пациентите. Лекарската престилка със специално избродиран надпис беше средство за предотвратяване на такива нарушения.

— Защо се нуждаеш от успокоение? — попита Клер. — Какво се е случило?

— Обзалагам се, че знам — каза Пейдж. — Среща на комисията.

— Да. Първите четиридесет минути бяха доста продуктивни. Показаха ми снимки на гримирани пациенти от предишни упражнения

и обсъдихме измененията и подобренията, които бих въвела. После, тъкмо преди да приключим, някой предложи да разгледаме няколко диагностични дилеми.

— И започнаха да се надпреварват кой лекар ще опише най-неразбираемия медицински синдром?

— Значи си била на подобни срещи?

— По-лошо. — Засмя се Пейдж. — Била съм в медицинско училище.

— Хубаво е... че знаят всички неразбираеми синдроми, но когато стана ясно, че няма нищо повече за обсъждане, аз им казах, че имам важна среща и си тръгнах.

— И ето те тук — каза Клер. — И ти нямаш кафе.

— Ще си взема след малко. Каза, че има нещо, което искаш да обсъдим.

— Така е. Смятам да организирам едно малко събиране.

Това не беше нещо необичайно. Клер го правеше непрекъснато, обичаше да го прави, особено за семейството си... и дори когато списъкът на гостите включваше само членове на семейството в радиус от една миля от мястото, където се намираха в момента, партито не би могло да бъде описано като малко събиране. Девет души, включително и Хелън, която винаги биваше включена, и Бет. Много често Дайна и Лари също се присъединяваха. А след няколко позвънявания до Саръс Орчард, броят на гостите значително нарастваше.

Семейство Макензи бяха търсили тяхната Клер. Братята и сестрите ѝ бяха пътували на автостоп до Сан Франциско, когато поне едно от момчетата беше с тях, или се качваха на автобуса, както беше направила Клер. Посещаваха местата, където имаше вероятност да бъде открита една бедна улична художничка. Ужасяващи места, където тяхната крехка сестра не би могла да оцелее.

Дори наеха детектив, въпреки разходите. Но преди три десетилетия нямаше компютърни данни. Нито Интернет. А на никой от тях не би хрумнало да я търси в къщата ѝ в Пасифик Хайтс.

Въпреки това, те не я бяха забравили. Празнотата в сърцата им беше толкова голяма, колкото и в нейното. Но когато отново чуха гласа ѝ, най-сетне семейството на Клер, като самата Клер, започна да заздравява.

— Едно малко събиране? — повтори Гуен.

— Да. Мариел се върна.

Жените от семейство Форестър бяха простили на Мариел, както Стюарт беше предсказал. Никоя от тях не проумя постъпката ѝ. Но всяка от тях знаеше какво е светът да се върти, без да можеш да го контролираш. Чувстваха се толкова щастливи и толкова завършени, че в сърцата им нямаше място за друго.

Мариел беше изчезнала броени часове, след като бе разкрила истината пред Стюарт. Тя писа на Клер, Пейдж и Гуен. Изпълнени с болка писма, които беше съчинявала с месеци и които нямаша обратен адрес, на който да отговорят.

А сега Мариел се беше завърнала.

— Говори ли с нея?

— Не още. Тя ми изпрати бележка. Искях най-напред да го обсъдя с вас. Вероятно ще искате да го обсъдите.

— Всъщност, не — каза Гуен. — Винаги съм мислила, че един ден ще се срещнем с нея. — Тя погледна към сестра си. — Нали и ти така мислеше?

— Точно така. Да го направим. Само четирите. Скоро. — Пейдж се усмихна на Клер с увереността, че това ще я успокои.

Но вниманието на Клер беше насочено другаде — към млечния бар и Коул. Не беше изненадващо, че е в кафенето и беше съвсем сигурно, че нямаше да се присъедини към тях. Нито да им се обади, че е наблизо. И той като Джак и Стюарт пазеше тези специални срещи между майката и дъщерите ѝ — и тримата ги пазеха още по-ревниво от съпругите си... от жените, които обичаха.

Тези любящи мъже съсичаха змейове. Унищожаваша демони.

Но в начина, по който Коул гледаше Гуен, имаше нещо ново.

Някаква различна страст. Някаква отчаяна нежност.

— Гуен — прошепна Клер. — Бременна си, нали?

— Да. Как...?

— Аз съм ти майка. Могла да позная. А и помня как ме погледна баща ти, когато му казах, че нося детето му. Децата му. Близначките, които грееха от щастие в този ден. И двете. — Пейдж?

— Да — каза тя тихо. — И аз съм бременна.

— Но...

— Няма нищо. Всичко ще е наред.

И наистина щеше да бъде. И за двете близначки.

И в този случай съдбата не би допуснала нищо друго.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.